

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/38 (78) ● 28 Eylül 2002 ● 3 Euro

**Amerikancı düzen
partilerine oy yok!**

**"Bağımsız Devrimci Sınıf
Platformu"nu destekle!**

İÇİNDEKİLER

Hükümet krizinden kriz hükümetine....	3
Sermayenin demokrasi oyunu ve emekçiler.	4-5
Gülsuyu emekçilerinin çözümü ne seçimde, ne mecliste!..	
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! 6	
"Birlikte sesimizi yükselterek, geleceğimizi kendimiz belirleyelim"	7
İşçi sınıfının bağımsız devrimci platformu altında birleşelim!	8
İşçi ve emekçilerin bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı destekleyelim!	9
Sermayenin çözümü seçimde, gençliğin çözümü devrimde!	10
Seçimler ve sol hareket	11
Seçimler, gençlik ve devrimci seçim platformları	12-13
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!..	2
Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!	
(Orta sayfa)	14-17
Emperyalist saldırganlığa meşruiyet sağlanamıyor	18
Direnen Filistin kazanacak!	19
Almanya'da Federal Parlamento seçimleri... ..	20
"Medya Savunma Bölgeleri" demagojisi.	21
Ulucanlar zindanından devrimin güçlü soluğu yükseldi.	22
Ulucanlar katliamının hesabı mutlaka sorulacak!	23
Ulucanlar'da katiller değil devrimciler kazandı!	24
ABD'de milliyetçi parolaların Cumhuriyetçilere zafer kazandırması ve Demokratları Irak'a karşı savaşa çekmesi hedefleniyor.	25
Irak: Cezalandırma oyunu	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak'tan

3. yılında Ulucanlar katliamı bir kez daha ve büyük bir lanetle anılıyor. Ama daha ziyade, bu vahşi katliama karşı devrimci tutsakların yükselttiği şanlı direnişi sahiplenme, yitirdiğimiz yoldaşların anılarını tazeleme, emanetlerini yüceltme anlamına geliyor anmalar. Devrim davasını sahiplenmenin, bağlılığı güçlendirmenin birer vesilesi oluyorlar.

Anmalar kapsamında, 29 Eylül pazar günü de, Ümit Altınbaş ve Habip Gül yoldaşların mezarları başında birer etkinlik düzenleniyor. Etkinlikler, anılarını asla karartmayacağımızın, devrettikleri bayrağı hep yükseklerde dalgalandıracığımızın andı olacak. Bu kanlı katliam düzeninin bir kez daha parlamenter faşist rejimini tahkime hazırlandığı bir süreçte, onun yalanlarını teşhir etmek, gerçek yüzünü ortaya sermek için, Ulucanlar katliamının suratlarına çarpılması gerekiyor. Anmalara bu gözle de bakmak ve etkinliğe çağrı faaliyetini bu amaca uygun yürütmek gerekiyor.

Yoldaşlarımızın anısına hazırlamakta olduğumuz "Zor dönem devrimcileri Habip Ümit" adlı kitabı yakında okurlarımıza sunabileceğiz. Bu kitabın gerek okunması ve gerekse okutulması da yine yoldaşlarımızı ve davamızı sahiplenmenin bir göstergesi olacak. Kitap, ne kadar fazla işçi ve emekçiye ulaştırılabilirse, düzenin teşhiri ve davanın sahiplenilmesinde o kadar fazla mesafe alınacağı açıktır.

***

Düzenin teşhiri ve programın tanıtımı için bir başka önemli güncel gelişme, kuşkusuz, seçimler. "Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu"nun seçim bildirgesi önümüzdeki sayı sayfalarımızda yayınlanacak. Bu bildirgenin de tüm seçim bölgelerimizde en yaygın dağıtımını şimdiden planlanmak durumunda.

Dönemin bir başka önemli görevi de emperyalist saldırganlığın ve savaşın her vesilesiyle teşhiri, savaş karşıtı potansiyelin örgütlenmesi ve mücadeleye

sevk edilmesidir. Amerika'nın Irak'a karşı ilan etmiş bulunduğu saldırı konusunda Türk devleti de giderek daha açıktan tutum almayı sürdürmektedir. Son olarak, Iraklı Kürtler ve hazırladıkları söylenen anayasa taslağı üzerinden "seyirci kalmayız" sözleriyle tutumlarını açığa vurmuş oldular.

Seçimler ve savaş, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarının yükseltilmesi, işçi ve emekçi kitlelerin bu şiar etrafında birleştirilmesi ihtiyacını koşullamaya devam ediyor.

Baskıya
hazırlanıyor!..

Habip ve Ümit

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/38 (78) • 28 Eylül 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Seçimler sermayenin siyasal istikrarsızlık sorununu çözemeyecek!

Hükümet krizinden kriz hükümetine...

Bütün bunlar, emekçi kitlelerin biriken öfke ve tepkisinden, politize olmasından duydukları korkunun bir ifadesidir. Seçimler, bu politizasyonun, biriken tepki ve öfkenin örgütlenmesi için büyük bir imkan sunmaktadır. Bundan ne ölçüde yararlanacağımız ise belirlediğimiz taktik politiklar doğrultusunda ortaya konacak emeğe ve ısrara bağlı.

Burjuva siyaseti derin bir kriz, büyük bir açmaz içinde. Önce gizli hükümet darbesiyle ve parlamento içi değişikliklerle yapılacak "yenilik"lerle yola devam etme planları suya düştü. Ardından devreye sokulan sağda ve solda birer merkez parti oluşturma hevesleri boşa çıktı. Bunu, ilkesiz ittifak arayışlarının, bir partiden diğerine paralı geçişlerin seçmen kitlesi nezdinde burjuva siyasetine ve tüm burjuva partilere olan güvensizliğin artması izledi. Gelinek yerde ise, seçimlere bir ay kala burjuva siyaset sahnesindeki parçalı, dağınık görüntü ve istikrarsızlık artarak sürüyor. Barajın altında kalmalarına kesin gözüyle bakılan ANAP, SP, YTP gibi partilerin hala seçimi ertelemeye girişimlerini sürdürmesi ise bu görüntüye tuz-biber ekliyor.

Geçen hafta derin devlet eliyle bu tabloya yapılan kaba müdahale ise, orta vadede bu istikrarsızlığı gideremeyeceği gibi daha şimdiden gerçek hükümetin kim olduğu konusunda yeni bir kanıt sundu. Bütün gelişmeler, gizli bir hükümet darbesiyle önü açılan seçimlerin çözüm olamayacağını daha şimdiden gösteriyor. Seçimlerden çıkacak olan, taban desteği zayıf, saldırı programı oldukça yüklü ve ömrü oldukça kısa, yeni bir kriz hükümetidir. Çözüm olarak sunulan seçimler, burjuva demokrasisinin artık biçimsel anlamda bile işlevini yerine getirmekte zorlandığının tescil edilmesidir. Ve Türkiye bu tablo içinde tek istisna değildir.

Derin devletin güçlü eli devrede

Mevcut durum bu olunca sermayenin önünde fazla da bir seçenek kalmıyor. Düzenin efendileri de bunun yeterince bilincindedir. Sermaye iktidarının seçimlerden artık tek umarı, aylardır süren bu belirsizliğin hangi şekilde olursa olsun, bir an önce ve uygun seçenekler üzerinden giderilmesi, mevcut belirsizliklere ve dağınıklığa bir parça da olsa çeki düzen verilmesidir. Zira kapıda bekleyen bir emperyalist savaş ve yarıda kalan bir yıkım programı var. Savaşa ve yıkıma koşulacak hiçbir partiden uzun ömürlü olması, yıpranmaması beklenemez. Onlardan beklenen, 57. hükümetin yaptığı gibi, misyonunu yerine getirip geriye çekilmesidir.

Geçen hafta bir takım yasaklarla yapılan müdahaleler, bu seçeneksizliğin ifadesidir. Yasaklarla gelen müdahale, yalnızca mevcut durum içinden en uygun alternatifin güçlendirilmesi (somutta CHP), merkezkaç eğilimlerin (Tayyip Erdoğan üzerinden AKP) hizaya çekilmesi yönündeki sınırlı bir operasyondan ibaret değildir. Yapılan bir terbiye operasyonudur. Derin devlet bu müdahaleyle aslında toplumsal muhalefete bir mesaj vermeyi amaçlamıştır. Bu nedenle müdahalenin pratik bir çözüm olmaktan çok siyasal bir anlamı vardır. Yoksa seçimlerden önce AKP'nin tümünden gözden çıkarılması gibi bir hedef gözetilmemiştir.

Sermaye düzeni yenisini, farklı türden bir alternatifini bulmadıkça AKP gibi partileri gözden çıkarmaz. Böylesi bir parçalı tabloda AKP'ye fazlasıyla görev düşüyor. Ve sermaye iktidarının böylesine parçalı bir siyasal tablo karşısında AKP'nin oynayacağı role, işgal ettiği pozisyona fazlasıyla ihtiyacı var. Bunu bu düzenin gerçek sahibi patronlar defalarca ifade de ettiler. Gündüz Aktan gibi bir akıl hocasının daha aylar önce, "AKP şimdi ya da hükümetteyken değil, asıl bu programını uygulayıp kitlesini kaybedince bir tehlike oluşturur" demesi boşuna değildir. Aynı şekilde Tayyip Erdoğan ve partisi de kendilerinden beklenen göreve hazır olduklarını, bunun sorumluluğuyla hareket edeceklerini defalarca beyan etti.

Kuşkusuz, derin devlet yine de Tayyipsiz bir AKP'nin bu aynı misyonu daha iyi yerine getireceği hesabıyla hareket etti. Tayyip Erdoğan'a getirilen yasaklama su testisini kırmaması diye önden verilmiş sınırlı bir ceza anlamındadır. Bu arada derin devlet, bu vesileyle kendi gücünü hissettirme ve yasakları reformist partilere doğru genişletip genelleme imkanı da buldu. Böylece, şeriat tehlikesine, bölücülüğe ve yıkıcılığa karşı tedbir almaya devam ediyoruz mesajı verilirken, diğer taraftan da CHP'nin propaganda ve seçim platformuna da zımnî bir destek sunulmuş, reformist partilere bir gözdağı verilmiş oldu.

Yasalcılık, boykotçuluk ve devrimci sınıf tutumu

Bütün bu gürültü ve patırtıların ortasında asıl dikkat çekilmesi gereken nokta ise, sermaye iktidarının milyonlarca emekçinin seçme ve seçilme de dahil temel hak ve özgürlüklerine getirdiği yasaklar, kısıtlamalar ve baskıların özenle gözlerden ve tartışmalardan uzak tutulmasıdır. Yasaklarla işçi ve emekçilerin devrimci arayışını engelleme çabasıdır. Seçim dönemi boyunca, mümkün olduğu kadar kitlelerin politizasyonunun engellemesidir. Bu amaçla daha haftalar öncesinden seçim çalışmalarına ilişkin katı yasaklar getirildi. Seçimlerin güvenlik içinde yapılması gerekmesiyle, özellikle büyük kentlerde, tüm açık hava gösterileri yasaklandı. Tüm bir seçim çalışması için on günlük bir süre biçildi.

Bütün bunlar, emekçi kitlelerin biriken öfke ve tepkisinden, politize olmasından duydukları korkunun bir ifadesidir. Seçimler, bu politizasyonun, biriken tepki ve öfkenin örgütlenmesi için büyük bir imkan sunmaktadır. Bundan ne ölçüde yararlanacağımız ise belirlediğimiz taktik politiklar doğrultusunda ortaya konacak emeğe ve ısrara bağlı.

Sermayenin yıkım programı etrafında tekleşmiş olan düzen partilerinin bu tablo karşındaki yeri ve misyonu bellidir. Onlar için önemli olan emekçi yığınların yaşadığı sorunlara çözüm bulmak değil, ellerindeki her türlü olanağı kullanıp meclise girerek

bir taraftan sermayeye hizmet görevlerini yerine getirirken diğer taraftan keselerini doldurmaktır. Bu anlamıyla düzen ve düzen partilerinin teşhiri konusunda şimdiye kadar hiç olmadığı derecede malzeme birikmiş durumdadır. Bu konuda kullanacağımız materyalin çeşitliliği geçen seçimlerdekinden daha fazla bir ilgiye yol açacaktır.

Diğer taraftan ne kadar radikal bir söylemle altı doldurulmaya çalışılırsa çalışılınsın, boykotçu bir tutum, bu görevlerin ve sorumlulukların yüzüstü bırakılmasına, bu olanakların heba olmasına hizmet etmektedir. Küçük-burjuva sol hareketin "körün bellediği değnek" misali onyıllardır takındığı, kendiliğindenciliğin bir dayanağı haline getirdiği boykotçu tutum üzerinde ayrıca durmak gerekmiyor. Yerli yersiz başvuru boykotçu tutumlar şimdiye kadar basit bir tepkiye indirgenmiş, apolitizm üretmiştir. Yeri ve zamanı geldiğinde başvurulacak gerçek bir boykotun hakkını ancak iktidar perspektifiyle hareket eden komünistler verebilir. Şimdiye kadarki sınırlı bazı ilk deneyimlerimiz, boykotçu tutum alan çevrelerin dışında kalan kesimlerin, kendiliğinden geliştirdikleri boykotçu tutumun aktif bir devrimci desteğe dönüşebileceğini gösteriyor.

Biriken öfke ve tepkiyi parlamenter hayallerine malzeme yapmaya çalışan reformist partilerin oynadığı ve oynayacağı politik rol üzerinde ise daha özel bir tarzda durmak gerekiyor. Çalışma alanlarında büyük ölçüde bu partilerin de seslendiği bir kitleyle karşılaşacağız. Önemli olan bu kesimlerle doğru bir ilişki kurabilmek, bizim hakkımızda sahip oldukları önyargıları kırabilmektir. Tabandaki bu emekçilerin bir takım eğilim ve özlemlerini destekledikleri partinin programlarıyla özdeşleştirmek, daha baştan yapacaklarımızı sınırlamak ya da bu partilerin çektiği barikatlara razı olmak anlamına gelir. Meseleye emekçiler cephesinden bakabilmeliyiz.

Sandığı, meclisi bir çözüm olarak görmeye ve göstermeye endeksli reformist partilerin platformunun ötesinde emekçilerin bu partilere yönelmesinde rol oynayan etmenler var. En azından ve en kötü durumda demokratik hak ve özgürlükleri savunacak bir partinin mecliste olmasının sağlayacağı avantajlardan yararlanmak gerektiği fikri, emekçiler nezdinde bu partileri cazip kılıyor. Emekçilerin bir kısmında görülen bu eğilimi oturmuş, kemikleşmiş bir tutumun, bir kaçışın ifadesi olarak görmemek gerekir. Aksine bu eğilim yıllardır baskı altına alınan hak ve özgürlüklere duyulan bir özlemin, bir ilginin, bir ihtiyacın ifadesidir. Bütün mesele, bu temel hak ve özgürlüklerin, insanca yaşam koşullarının nasıl elde edileceğinin tutarlı, ısrarlı bir propagandasını yapabilmek, yakın geçmişte yaşanan deneyimler üzerinden bunu tartıştırmaktır. Yasalcılık üzerine kurulu beklentilerin nasıl da tuzla buz olduğunu anlatmaktadır. Demokratik hak ve özgürlüklerimizin ancak devrimci temeldeki bir mücadeleyle kazanılabileceğine onları ikna etmektir. Reformist partilere ilişkin soyut tartışmalar meseleyi onlara anlatmamıza fazlaca hizmet edemez.

Sonuç olarak, bu seçimde asıl muhatabımız emekçilerdir. Karşımızdaki asıl muhatap, aşılması gereken asıl engel düzen ve düzen partileridir. Hedefimiz, seçimler vesilesiyle emekçilere sınıfın devrimci programı üzerinden en etkili bir biçimde seslenebilmek ve onları mücadeleye kazanmaktır. Seçime, parlamentoya endeksli her türden tutumun, düzenin gerici barikatlarının karşısına sınıfın devrimci iradesi, eylemi ve programıyla dikilmeliyiz.

Demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu devrim mücadelesini güçlendirmekten geçiyor...

Sermayenin demokrasi oyunu ve emekçiler

Düzen partilerinin seçimlerde ne tür vaat ve demagojilerle oy toplamaya çalışacağı yavaş yavaş netleşmeye başladı. MHP dışında hemen tüm düzen partilerinin ortaklaştıkları vaatlerden biri de Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesi. Seçim bildirgelerini açıklayan partiler Türkiye'yi Avrupa'ya kendilerinin taşıyacağını iddia ediyorlar. Peki Türkiye Avrupa Birliği'ne girince ne olacak? Cevap basit; Avrupa'dan gelecek paralar sayesinde refah düzeyimiz artacak; Türkiye kurtulacak; ayrıca demokratikleşeceğiz! Yani Avrupalı emperyalistler sayesinde her türlü hak ve özgürlüğe sahip olacağız!

Son zamanlarda işçi ve emekçileri kandırmanın en çok rağbet edilen yollarından biri, Avrupa ve demokratikleşme masalları. Sürekli ve bilinçli olarak her türlü hak ve özgürlüğün elde edilmesinin yolunun Avrupa'yla birleşmekten geçtiği yanılması yaratılıyor. Uyum yasaları ve en son olarak da seçimler vesilesiyle bu yalan bombardımanı daha da yoğunlaşmış durumda. Oysa ki Türkiye'de işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerden yoksun olmasının Avrupa Birliği'ne girip girmemekle herhangi bir ilgisi bulunmuyor. Bu hakların Türkiye'de hiç kimse tarafından kullanılmadığı da ayrı bir yalan. Denklem gayet basit; iktidardaysan tüm hakların var, iktidarda değilsen herşey yasak sana. Yani sorun tamamen sınıfsal!

İşçi ve emekçiler siyasete sokulmuyor

Burjuvazinin her fırsatta övündüğü "Türkiye'deki demokratik sistem" in yazılı hukuk kurallarına göre, gerekli şartları taşıyan her Türk vatandaşının "seçme ve seçilme hakkı vardır. Oysa parlamentoya baktığımızda milletvekillerinin yüzde 99'unun emekçi olmadığı görülür. Ceylan derisi koltuklarda oturanlar ya doğrudan doğruya burjuvazinin değişik kesimlerinin, aşiretlerin, tarikatların temsilcileridir, ya da düzene hizmet konusunda sadakatini ispatlamış bürokrat, asker, polis eskileri ve tetikçilerdir. Düzen siyasetinin kurumları işçi ve emekçilere kapalıdır.

İşçi ve emekçilerin milletvekili aday olma hakları sadece kağıt üzerinde vardır. Çünkü bir milletvekili adayının seçime hazırlanması milyarlarca lira masraf etmesini gerektirmektedir. Bir işçinin bu masrafların altından kalkması mümkün değildir. Dolayısıyla milletvekili seçilme ve parlamentoya girme hakkı ancak parası olanların tekelindedir.

Demokratik haklar sadece sermaye için

Aslında düzenin yasaları demokratik haklarla doludur. Sermaye sınıfının temsilcileri bu hakları en geniş biçimde kullanırlar. Hiçbir sınırlama ve yasaklama söz konusu olmadan kendi çıkarlarını özgürce savunur, bunun için ne gerekiyorsa yapabilirler.

Sermayenin çıkarları ve düzenin selameti söz konusu olduğunda söz ve basın özgürlüğü sınırsızdır bu ülkede; her şeyi yazıp çizmek, söylemek serbesttir. Eleştiri adı altında herkese saldırabilir, karalayabilir, iftira atabilirsiniz. Basını baskı ve şantaj aracı olarak kullanabilir, düzenin her türlü çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğuna da gene basın üzerinden pazarlayabilirsiniz.

Fakat düzeni eleştirmeye, onun çürümüşlüğü ve

kokuşmuşluğundan söz etmeye, işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunmaya kalktığımızda söz ve basın özgürlüğünün sınırları da bir anda daralmaktadır. Düzeni eleştiren, işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunmaya, taleplerini dile getirmeye çalışan muhalif, ilerici, devrimci yayıncılar devletin baskı ve terörünün doğrudan hedefi haline gelmekte, seslerinin kısılması için her türlü tedbir alınmaktadır. Bu tür gazete ve dergilerde yazı yazarlara, hukuki sorumluluk üstlenenlere ya da basılıp dağıtılmasında görev alanlara sayısız davalar açılmakta, ağır hapis ve para cezaları verilmektedir.

Aynı şey temel demokratik haklardan toplantı ve gösteri özgürlükleri için de geçerlidir. Bu haklar burjuvazinin yasalarında mevcuttur. Fakat sadece burjuvazi için. Sermaye örgütleri istedikleri yerde, istedikleri biçimde toplantı ya da gösteriler düzenleyebilir. Devletin güvenlik güçleri bu toplantılarda neler konuşulduğuna dönüp bakmazlar bile. Çünkü bilirler ki, oradakilerin herşeyi konuşmaya hakkı vardır.

Fakat işçi ve emekçiler herhangi bir sorunlarından dolayı sokağa çıkıp eylem yapmaya kalksalar ya da bir toplantı düzenlemek isteseler, her türlü engellemeyle karşılaşsalar. Miting yapmak valilikten ve polisten izin alınmasına bağlıdır. İzin isteğinin son derece keyfi gerekçelerle geri çevrilmesi ise sürekli yaşanan bir durumdur. O gün aynı kentte maç olması bile bir mitinge izin verilmemesi için gerekçe olabilmektedir.

Burjuvazi için en büyük kentlerin en büyük meydanları gerektiğinde gösteriler için kullanılabilir. Fakat işten atılmış işçilerin fabrika önünde toplu halde beklemesi, çadır kurması bile yasaktır. Polis veya jandarmalar anında gelip çadırları sökerler. Çoklukla olduğu gibi bununla yetinmezler, işçileri de gözaltına alıp yıldırma, hak arama eyleminden vazgeçirmeye çalışırlar.

Sık rastlanan bir örnek olduğu için değinmeden geçmeyelim. Bu ülkede basın açıklaması yapmak için hiçbir makamdan izin almak gerekmez. Ama işçi ve emekçiler, ilericiler, devrimciler herhangi bir konuda basın açıklaması yapmak istediklerinde polis engelini mutlaka aşmak zorundadırlar. Son yıllarda polis bu türden yüzlerce basın açıklamasına vahşice saldırmış, binlerce insan dövülmüş, gözaltına alınmış ve

tutuklanmıştır.

Örgütlenme özgürlüğünün adı var kendi yok

Bu ülkede işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin önünde sayısız engel vardır. Gene burjuva sınıf tarafından sınırsızca kullanılan örgütlenme özgürlüğünden işçi ve emekçiler yararlanamamaktadır. Dahası işçi ve emekçilerin örgütlenmesi bilinçli politikalarla engellenmektedir.

İşçi ve emekçilerin kendi çıkarlarını savunan siyasal partilerde örgütlenmesinin önündeki engelleri ve reformist partilerin dahi az çok mücadeleciler kimlik ortaya koyduklarında karşılaştıkları baskı ve terörü bir yana bırakalım. Bugün işçi ve emekçilerin sendikalarda örgütlenmesi dahi engellenmek istenmektedir. Yasalar sendikalarda örgütlenmek isteyen işçilerin önüne sayısız keyfi engeller çıkarmaktadır. Bu engeller bir biçimde aşıldığında ise mücadeleciler sendikalar karşısındayken devletin kolluk güçlerini bulmaktadır.

Gene yasalar sendikaların çalışmasını, işçilerin çıkarlarını savunmasını zorlaştıracak yasaklarla doludur. Öyle ki bu yasaklar nedeniyle bir sendikanın greve çıkması, toplu sözleşme yapması neredeyse imkansız hale getirilmektedir. İşverenle anlaşmazlık nedeniyle alınan grev kararları çoğu kez

uygulanamamaktadır. Çünkü hükümetin grevleri erteleme (aslında yasaklama) yetkisi vardır. En fazla demokrasiden söz edildiği dönemlerde bile hükümetler grev yasaklamaktan geri durmamıştır.

ILO sözleşmeleri demokratik hakların güvencesi mi?

Ne zaman işçi ve emekçileri ilgilendiren bir hak gaspı ya da yasaklama olsa ILO sözleşmeleri gündeme gelir. Sendikalar ya da reformist partiler hükümeti ILO sözleşmelerine uygun davranmamakla suçlarlar. Oysa yakından bakıldığında ILO sözleşmelerinin işçi ve emekçilere hiçbir gerçek güvence getirmediği rahatlıkla görülür.

Buna şaşırılmamalıdır. Çünkü ILO sözleşmeleri burjuva hukukunun bir parçasıdır. Türkiye’de Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) hangi amaçla kurulmuşsa, Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) da aynı amaçla oluşturulmuştur. Her ILO sözleşmesi son tahlilde sermaye ve işçi sınıfı arasındaki çelişkilerin törpülenmesini “çalışma barışının korunmasını”, demek oluyor ki kapitalist düzenin selametini hedeflemekte, bunu gözetmektedir.

Temel demokratik haklar zorlu mücadelelerle kazanılır

Dönüp dönüp hükümeti ILO sözleşmelerine ya da Avrupa Birliği normlarına uymaya çağırmanın işçi ve emekçilere kazandıracığı hiçbir şey yok. Çünkü burjuva hukuku Avrupa’da da Türkiye’dekinden farklı işlemiyor. Orada da tüm hak ve özgürlükler burjuvazi tarafından sınırsızca kullanılırken işçi ve emekçiler, düzeni eleştirenler birçok engellemeyle karşılaşılıyorlar. Bazı hakların az çok kullanılabilmesinin tek nedeni ise, orada işçi ve emekçilerin Türkiye’dekine göre çok daha iyi örgütlenmiş olması, haklarını savunma konusunda daha bilinçli davranabilmesidir.

Bu tür ham hayaller peşinde koşmanın işçi ve emekçilere faturası her zaman için daha fazla sömürü ve sefalet, daha yoğun baskı ve zulüm olacaktır. Avrupa Birliği üzerinden demokrasi havarisi kesilen düzen sözcülerinin en temel amaçlarından biri de zaten budur, işçi ve emekçi yığınları sahte umutlarla sersemletmektir. Reformist soldaki AB taraftarları ve ILO sevdalılarının bu durumda tek yaptığı ise, işçi ve emekçilerin aldatılmasını kolaylaştırmak olmaktadır.

Ne Avrupa Birliği ile ilişkilerin daha da derinleşmesi, ne de seçimlerde Avrupacılığın ve demokratlığı kimselere bırakmayan partilerin iktidara gelmesi. Bunların hiçbirinin işçi ve emekçilere en ufak bir faydası olmayacaktır. Avrupa Birliği daha fazla özgürlük değil, daha fazla kölelik demektir.

İşçi sınıfı temel hak ve özgürlükleri ancak sosyalizmle kazanacaktır. Sömürülenler ve ezilenler gerçek özgürlüğe ancak sosyalizmde ulaşacaktır. Burjuvaziyi bir takım haklarımızı yasalarına yazmak ve uygulamak zorunda bırakmanın tek yolu da buradan; devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendirmekten geçmektedir.

Milletvekili seçimlerine İstanbul 3. bölgeden katılan bağımsız sosyalist aday Müslüm Turfan’ın açıklaması...

“Birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyorum!”

Kardeşler,

3 Kasım’da yapılacak erken genel seçimlere İstanbul 3. Seçim Bölgesi’nden bağımsız sosyalist milletvekili adayı olarak katılıyorum.

1969 yılında Erzincan’da doğdum. Kürt ulusuna mensup bir işçiyim. Alevi bir işçi ailesinin çocuğuyum. Babam da tıpkı benim gibi yaşamını işçilik yaparak kazanıyordu.

Ortaokul 3. sınıftan itibaren yaz tatillerinde çalışmaya başladım. O günden bu yana da çalışıyorum. Hayatımı alınteri akıtarak kazanıyor, onurlu bir işçi olarak yaşıyorum.

İşçi ve emekçilerin yaşadığı bütün sorunlar benim de sorunlarım. Bir işçi olduğum için yıllar boyunca patronlar tarafından en ağır koşullarda çalıştırıldım, iliğime kadar sömürüldüm. İşçilerin yaşadığı insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına yakından tanık oldum. İşçi olduğum için ezdiler, Kürt olduğum için yok saydılar, Alevi bir aileye mensup olduğum için aşağıladılar. Tüm bu baskılara gücüm yettiğince karşı durmaya, boyun eğmemeye çalıştım, mücadele ettim. Mücadele ettikçe bilinçlendim, bilinçlendikçe daha fazla mücadeleye sarıldım. Yaşadığım bu sorunlar benim dünyaya başka bir gözle bakmamı sağladı.

Kendi kendime sordum. Dedim ki, biz işçiyiz. Gördüğümüz, dokunduğumuz, kullandığımız, yiyip içtiğimiz herşeyi biz üretiyoruz. Öyleyse nasıl oluyor da aç kalıyoruz? Nasıl oluyor da ürettiğimiz giysilere, yiyeceklere ancak vitrinlerde bakabiliyoruz? Nasıl oluyor da üretmeyen, çalışmayan bir avuç asalak zenginlik içinde yaşarken milyonlarca işçi ve emekçi yoksulluk ve sefalet denizinde boğuluyor. Bu çark neden böyle dönüyor?

Sosyalizmi öğrendikten sonra bütün bu sorularıma da yanıt buldum. Sermaye düzeninde işçi ve emekçilere hiçbir değer verilmediğini, insan yerine konulmadıklarını öğrendim. Patronlar için bizler fabrikada çalışan köleleriz. Bir vidadan, dişliden farkımız yoktur onlar için.

Bakmayın siz yasalarda “bütün vatandaşlar eşittir ve aynı haklara sahiptir” diye yazdıklarına. Tıpkı pek çoğunuz gibi ben de bu söylenenin bir yalandan ibaret olduğunu bizzat yaşayarak öğrendim. Bu düzende eşitlik de, demokrasi de, hak, hukuk, adalet de ancak sermayenin kullanabildiği, faydalanabildiği şeyler. Bize ise her türlü haksızlık reva görülüyor. Bir taraftan demokrasi nutukları atarken diğer taraftan grevlerimizi yasaklıyorlar. Özgürlüklerden söz ederken, sokaklarda işçi ve emekçileri copluyorlar. Banka hortumlayanları, mafya liderlerini kahraman ilan ediyorlar; buna karşılık emekten, özgürlükten, sosyalizmden söz edenleri cezaevlerine dolduruyorlar. Hukuk devletinden dem vururken cezaevlerinde devrimcileri katlediyorlar.

Öğrendiğim sadece bunlar değildi. Aynı zamanda bunun bir kader olmadığını ve değiştirmek için mücadele etmek gerektiğini öğrendim. Öğrendiklerimi uygulamaya çalıştım, işçi ve emekçilerin davasını herşeyimle savunmaya başladım, mücadele içinde yer aldım. Bundan dolayı devlet tarafından gözaltına alındım, işkence gördüm. Tutuklanarak cezaevine konuldum. Kanlı 19 Aralık operasyonundan sonra F tipi cezaevine konuldum. Bir sene önce tahliye oldum. Şu anda sınıf bilinçli bir işçi olarak aynı kavganın savunucusu ve sürdürücüsüyüm.

Kardeşler!

3 Kasım’da yeni bir seçime gidiliyor. Şimdi şu soruları sormanın vaktidir. Hem kendimize hem de oy istemek için kapımıza gelenlere soralım; seçim biz işçi ve emekçilerin yaşadığı sorunları çözecek mi? Seçim sayesinde ağır çalışma ve yaşam koşullarımız ortadan kalkacak mı? İşsizlik belasından kurtulacak mıyız? Sendikamız ve sigortasız çalışmaktan, hastane kapılarında sürünmekten, bizi içine ittikleri yoksulluk ve sefaletten kurtulacak mıyız? Çocuklarımızı besleyip okutabilecek miyiz, geleceklerinden kaygı duymadan büyütebilecek miyiz? Kısacası bu seçim bizim dertlerimize derman olacak mı?

Bu sorulara verilecek tek yanıt var; hayır! Seçimin galibi hangi düzen partisi olursa olsun, bizim için hiçbir şey değişmeyecek. Bütün düzen partileri, çözmek bir yana bu sorunlara yeni sorunlar ekleyecekler. İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarını daha da çekilmez hale getirecek olan yeni saldırı politikalarına imza atacaktılar. IMF programlarını daha da ağırlaştırarak uygulayacaklarını ise zaten şimdiden açık bir şekilde dile getiriyorlar.

Bütün düzen partileri Irak’a dönük Amerikan saldırganlığını tereddütsüz destekliyorlar. Amerika’nın sefil çıkarları için masum bir halkın katledilmesini onaylıyorlar. Emperyalizme uşaklıkta hepsi birbirleriyle yarışıyorlar. Yarın çıkacak bir savaşta da ABD’nin yanında yer alacaklar. Bizi, ülkemizi ve tüm Ortadoğu’yu kanlı bir maceranın içine sürükleyecekler.

Ve bütün düzen partileri Avrupa emperyalizmiyle kölelik ilişkilerinin daha da derinleştirilmesi için çaba sarf ediyorlar. Bunun için meclisten göstermelik uyum yasalarını peşpeşe geçiriyorlar. “Demokratikleşiyoruz” ya da “Avrupalı oluyoruz” yalanlarıyla bizleri de bu suça ortak etmeye çalışıyorlar. Sanki Avrupa Birliği ülkelerindeki işçi ve emekçiler sömürülüp ezilmemiş gibi, sanki IMF politikalarının, anti-demokratik uygulamaların akıl hocalarından biri de Avrupa Birliği’ndeki emperyalistler değilmiş gibi bizden yalanlarına kanmamızı bekliyorlar.

İşçiler, emekçiler!

Seçimler biz işçi ve emekçilerin hiçbir sorununu çözmeyecektir. İşçi ve emekçiler olarak bu oyunu defalarca seyrettik, bu yalanları defalarca dinledik. Ve gördük ki; bu partilerin hepsi de düzen partisidir. Seçimler işçi ve emekçiler için bir aldatmacadır. 4 Kasım’da sandıktan hangi parti çıkarsa çıksın ipler sermaye sınıfının elinde olacaktır. Seçimler demokrasinin bir gereği olduğu için değil, IMF ve TÜSİAD öyle istediği için gündeme gelmiştir ve kurulacak yeni hükümet IMF ve TÜSİAD’ın isteklerine hizmet eden politikaları uygulayacaktır.

Bu yüzden işçi ve emekçiler düzen partilerini ve onların adaylarını desteklememelidirler. Onlara oy vermek demek ölümlerden ölüm beğenmek, kendi cellatlarımızı seçmek demektir. İşçi ve emekçiler seçimlerde kendi çıkarlarını savunan bağımsız sosyalist adayları desteklemelidirler.

Ben bir işçi olarak meydanı tümünden düzen partilerine bırakmamak için, işçi ve emekçilerin gerçek taleplerine tercüman olmak için aday oldum.

Tekleşen düzen partilerinin IMF programına karşı işçi sınıfının devrimci programını savunuyorum! Tüm işçi ve emekçi kardeşlerimi düzen partilerinin maskesini düşürmeye, işçi sınıfının devrimci programı altında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyorum!

İstanbul 3. Seçim Bölgesi'nden bağımsız sosyalist aday Müslüm Turfan ile konuştuk...**“Öncü işçilerden aktif destek bekliyorum!”**

-Seçimlere bağımsız sosyalist aday olarak katılmanızın amacı nedir?

Bağımsız sosyalist aday oldum, çünkü işçiler ve emekçiler olarak bu düzenden hiçbir beklentimiz yok. Tüm düzen partileri ve dolayısıyla meclis sermayenin çıkarlarını savunuyor. Bunlar bizleri kandırmanın; sahte umutlarla oyalamanın, uyutmanın, sersemletmenin böylelikle de sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutmanın birer aracı durumunda.

Bu oyunu bozmanın yolu bağımsız devrimci sınıf hareketini yaratmaktan, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesini örmekten geçiyor. Seçim dönemleri toplumun tüm kesimleri gibi işçi ve emekçilerin de politik sorunlara daha fazla ilgi duyduğu dönemler oluyor. Ben, tıpkı diğer bağımsız sosyalist adaylar gibi, emekçilerin politikaya ilgilerinin arttığı bu dönemin önemli fırsatlar sunduğunu düşünüyorum. Bu fırsatları devrimci sınıf mücadelesini güçlendirmek, sınıfın ve emekçilerin temel ve güncel

taleplerini daha güçlü bir biçimde dile getirmek, ve elbette, devrim ve sosyalizm propagandasını işçiler ve emekçiler arasında etkin biçimde gerçekleştirmek için en iyi biçimde kullanabilmeliyiz. Bağımsız sosyalist aday olmamın nedeni ve amacı kısaca budur.

-Seçimlerde nasıl bir politika izleyeceksiniz?

Dediğim gibi, işçi ve emekçilerin sorunlarının gerçek çözümü sosyalizmle mümkündür. Ne yaparsak yapalım, bugünkü sömürü, soygun ve zulüm düzeni aşılmadıkça bizim sorunlarımızın kalıcı çözümünden söz etmek mümkün değil.

Sorunuzun cevabı da burada. Seçimlerde işçi ve emekçilere “beni milletvekili seçerseniz mecliste sizin çıkarlarınızı savunacağım” demeyeceğim. Oy toplamak için düzen partilerinin adayları gibi rüşvet dağıtmayacağım. Her imkanı kullanarak işçi ve emekçileri düzen partilerine alet olmamaları için uyaracağım. Onları bağımsız bir sınıf hareketini birlikte yaratmaya, devrim ve sosyalizm

mücadelesini birlikte omuzlamaya çağıracağım.

İstanbul bir işçi kenti. Aday olduğum 3. bölgede de durum farklı değil. Burada bir çok önemli fabrika var. Nüfusun ağırlıklı bir kesimi değişik sektörlerde en ağır koşullarda çalışan, yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçiler. Dolayısıyla bu bölgede seçimler vesilesiyle etkili bir çalışma yürütmek, sosyalizm çağrısını işçi ve emekçilerin en geniş kesimlerine ulaştırmak gerekiyor. Omuzlarımızda böyle bir sorumluluk var. Eğer bu sorumluluğun hakkını verir, seçim dönemini gerektiği gibi kullanabilirsek, bağımsız bir devrimci sınıf hareketinin yaratılması çabasına da anlamlı bir katkı sunmuş olacağız, diye düşünüyorum.

Bu nedenle tüm işçi ve emekçileri seçimlerde “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu”nu desteklemeye çağırıyorum. Bu çerçevede öncü işçilerden aktif destek bekliyorum. Bu sorumluluğu ancak onlarla birlikte omuzlayabiliriz.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Gülsuyu emekçilerinin çözümü ne seçimde, ne mecliste!..**Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!**

Yıllardır hem yaşadığımız mahallede sorunların çözümünü hem de ülke sorunlarının çözümünü seçimde ve yeni kurulacak hükümetlerde aradık. Ancak bizim açımızdan olumlu tek bir değişim olmadı bugüne kadar. Bugüne kadar artan tek şey işsizlik, yoksulluk, pahalılık ve daha fazla baskı oldu.

Düzen partileri İMF-TÜSİAD programlarıyla bizi yıkıma sürüklüyor!

Bugün düzen partilerinin hepsi İMF-TÜSİAD yıkım programlarının savunusunu yapmaktadır. CHP'sinden AKP'sine DSP'sinden MHP'sine düzen partilerinin hepsi emperyalizmin ve sermayenin emirlerine bağlıdır. Bugün hangi burjuva partisi İMF programlarına karşı olduğunu iddia edebiliyor. Veya ABD'nin Irak'a müdahalesine hangi parti karşı çıkabiliyor. İMF yıkım programlarının baş aktörü Derviş'li CHP mi? Yoksa ilk çıkışından beri karşılaştığı her sorunda ABD'ye giden ve oradan yeni görevlerle dönen Tayyip Erdoğan'ın AKP'si mi?

Emperyalizme göbekten bağımlı düzen, mevcut partileriyle bizi geçtiğimiz üç yıl boyunca daha fazla açlık, yoksulluk ve sefaletle mahkum etti. Bu üç yıl boyunca açıklanan her İMF paketi bize daha fazla yoksulluk getirdi. Yine bu üç yıl içerisinde kriz bahane edilerek milyonlarca insan işsiz kaldı. Tüm bunlar olurken sağcısından “solcusuna” tüm düzen partileri tam bir seferberlik halinde hareket ettiler. İşçi ve emekçiler açısından tam bir yıkım olan bu sürecin taşlarını döşediler.

Düzen ABD'nin emperyalist çıkarları için bizi savaşa sürüklemek istiyor!

ABD'den aldığı kredilerle onun ihtiyaçları dışında hiçbir şey yapma şansı olmayan düzen, şimdi de bizi ABD'nin çıkarları için savaşa sürüklemek istiyor. (...) Savaştan dolayı daha fazla yıkıma uğrayacak, açlığa ve yoksulluğa sürüklenecek olanlar ise biz işçi ve emekçiler olacağız. Bunun yanında kardeş halklara karşı savaşmaya gönderilecek olanlar ise bizim çocuklarımız olacak. Bu kirli savaşta belki kardeş Irak halkının üzerine ABD'nin çıkarları için saldırırken

çocuklarımız ölecek veya kardeş bir halkı öldürecekler. Emperyalizmin kuklası hiçbir Amerikancı düzen partisi emperyalist savaşa karşı tek bir söz söylemiş değil...

Yaşanan baskı ve terörün kaynağı mevcut düzendir!

Yıllardır süren katliamların, baskının ve terörün kaynağı mevcut düzenin ta kendisidir. Sermaye sınıfı sömürü düzeninin devamı için işçi ve emekçiler üzerinde sistematik bir şekilde baskı kurmaktadır. Haklı ve meşru taleplerimiz, yapılan eylemler ve grevler devletin baskı ve terörü ile karşılaşmaktadır. (...)

Devlet hücre tipi cezaevlerini hayata geçirmek için onlarca devrimcinin ölümüne, yüzlercesinin sakat kalmasına neden olan katliamlar gerçekleştirmiştir. Şimdi aynı düzenin kukla partileri daha ellerindeki kan kurumamışken demokrasi ve insan hakları vaadleriyle bizden gelip oy isteme cüreti gösterecekler.

Yaşanan kültürel yozlaşmanın kaynağı mevcut düzendir!

Bugün tüm toplum nezdinde yaşanan kültürel ve sosyal yozlaşmanın kaynağı sermaye düzeninin ta kendisidir. Sermaye işçi ve emekçileri yozlaşmış medyasıyla, içkisi, kumarı, fuhuşu ve esrarı ile kendine bağlamaya ve çözümsüz bir yaşama mahkum etmeye çalışmaktadır.

Bugün tüm bu pisliklerin mahallelerimizde yaygınlık kazanması polis denetiminde gerçekleşmektedir. Bugün polis düzeninin partileri, yozlaşmış kültürlerini sokmaya çalıştıkları mahallelerimizden utanmadan oy isteyecekler.

ABD'ci-İMF'ci düzen partilerinden hesap soralım!

Eğer İMF-TÜSİAD programları sonucu yaşadığımız işsizliğe, açlığa, yoksulluğa, yokluğa dur demek istiyorsak, ABD askeri olarak çocuklarımızın kardeş bir halka karşı kullanılmasını istemiyorsak, faşist baskı ve devlet terörüne karşı

en temel demokratik haklarımızı savunmak istiyorsak, yaşanan kültürel ve sosyal yozlaşmaya karşı çıkarak mahallelerimizde esrarın, içkinin, vb.'nin önünü kesmek istiyorsak, tüm bunların kaynağı olan sermaye partilerine oy vermeyelim! Onlardan hesap soralım ve taleplerimizi daha güçlü ve daha örgütlü bir şekilde haykıralım! Sermayeye ve emperyalizme göbekten bağlı düzen partilerine karşı işçi ve emekçilerin bağımsız sosyalist adaylarını destekleyelim! (...)

(İstanbul Gülsuyu'nda bildiri olarak dağıtılmıştır...)

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Halkın Sosyalist Savaş Gazetesi

Gülsuyu emekçilerinin çözümü ne seçimde, ne mecliste!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Yıllardır hem yaşadığımız mahallede sorunların çözümünü hem de ülke sorunlarının çözümünü seçimde ve yeni kurulacak hükümetlerde aradık. Ancak bizim açımızdan olumlu tek bir değişim olmadı bugüne kadar. Bugüne kadar artan tek şey işsizlik, yoksulluk, pahalılık ve daha fazla baskı oldu.

Düzen partileri İMF-TÜSİAD programlarıyla bizi yıkıma sürüklüyor!

Bugün düzen partilerinin hepsi İMF-TÜSİAD yıkım programlarının savunusunu yapmaktadır. CHP'sinden AKP'sine DSP'sinden MHP'sine düzen partilerinin hepsi emperyalizmin ve sermayenin emirlerine bağlıdır. Bugün hangi burjuva partisi İMF programlarına karşı olduğunu iddia edebiliyor. Veya ABD'nin Irak'a müdahalesine hangi parti karşı çıkabiliyor. İMF yıkım programlarının baş aktörü Derviş'li CHP mi? Yoksa ilk çıkışından beri karşılaştığı her sorunda ABD'ye giden ve oradan yeni görevlerle dönen Tayyip Erdoğan'ın AKP'si mi?

Emperyalizme göbekten bağımlı düzen, mevcut partileriyle bizi geçtiğimiz üç yıl boyunca daha fazla açlık, yoksulluk ve sefaletle mahkum etti. Bu üç yıl boyunca açıklanan her İMF paketi bize daha fazla yoksulluk getirdi. Yine bu üç yıl içerisinde kriz bahane edilerek milyonlarca insan işsiz kaldı. Tüm bunlar olurken sağcısından “solcusuna” tüm düzen partileri tam bir seferberlik halinde hareket ettiler. İşçi ve emekçiler açısından tam bir yıkım olan bu sürecin taşlarını döşediler.

Düzen ABD'nin emperyalist çıkarları için bizi savaşa sürüklemek istiyor!

ABD'den aldığı kredilerle onun ihtiyaçları dışında hiçbir şey yapma şansı olmayan düzen, şimdi de bizi ABD'nin çıkarları için savaşa sürüklemek istiyor. (...) Savaştan dolayı daha fazla yıkıma uğrayacak, açlığa ve yoksulluğa sürüklenecek olanlar ise biz işçi ve emekçiler olacağız. Bunun yanında kardeş halklara karşı savaşmaya gönderilecek olanlar ise bizim çocuklarımız olacak. Bu kirli savaşta belki kardeş Irak halkının üzerine ABD'nin çıkarları için saldırırken

İMF programlarına karşı olduğunu iddia edebiliyor. Veya ABD'nin Irak'a müdahalesine hangi parti karşı çıkabiliyor. İMF yıkım programlarının baş aktörü Derviş'li CHP mi? Yoksa ilk çıkışından beri karşılaştığı her sorunda ABD'ye giden ve oradan yeni görevlerle dönen Tayyip Erdoğan'ın AKP'si mi?

Emperyalizme göbekten bağımlı düzen, mevcut partileriyle bizi geçtiğimiz üç yıl boyunca daha fazla açlık, yoksulluk ve sefaletle mahkum etti. Bu üç yıl boyunca açıklanan her İMF paketi bize daha fazla yoksulluk getirdi. Yine bu üç yıl içerisinde kriz bahane edilerek milyonlarca insan işsiz kaldı. Tüm bunlar olurken sağcısından “solcusuna” tüm düzen partileri tam bir seferberlik halinde hareket ettiler. İşçi ve emekçiler açısından tam bir yıkım olan bu sürecin taşlarını döşediler.

Adana bağımsız sosyalist milletvekili adayı**Özden Demirel'in seçim bürosunun açılışında yaptığı konuşma...****“Birlikte sesimizi yükselterek, geleceğimizi kendimiz belirleyelim”****İşçiler, emekçiler, işsizler, gençler;**

3 Kasım'da yapılacak olan milletvekili seçimlerinde işçilerin, emekçilerin, işsizlerin, geleceği karartılan gençlerin, yoksulların, tüm ezilenlerin sesi olmak için Adana'dan bağımsız milletvekili adayı oldum.

Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana milyonlarca işçi ve emekçi yoğun bir sömürüyle, açlık ve sefalet içerisinde yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Bugün uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla milyonluk işsizler ordusuna yine milyonlar katılarak insanların yaşam umutları karartılmış, evlerine bir lokma ekmek götüremez duruma düşürülmüşlerdir. Çalışan milyonlarca işçi ve emekçinin ücretleri her geçen gün kırılarak sefalet ücretiyle çalışmaya mahkum edilmişlerdir. Bu milyonlarca işsiz, yoksulluk ve sefalet içerisinde yaşayan işçi ve emekçilerin işsiz bir neferi olarak adayım.

Bir avuç asalak tarafından bizlere dayatılan bu yaşam kaderimiz değildir. Bunu değiştirmek mümkün. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, horlanmadığı, yaratılan değerlerin kardeşçe paylaşıldığı, kan ve gözyaşının olmadığı insanca yaşanacak bir dünya mümkün. Böyle bir dünya; tüm değerleri yaratanların, yaşamı elleriyle varedenlerin elleriyle kurulacaktır. Böyle bir dünyayı varetme mücadelesinde bir nefer olarak adayım.

Ülkenin bütün kaynakları emperyalistler tarafından yağmalanıyor. İMF programları sosyal yıkımı derinleştiriyor. Krizlerin cefasını biz çekerken, sefasını onlar sürüyor. Milyonlarca emekçi işsizken, açken, yeni fabrikalar açılmıyor, topraklar ekilmiyor. Emperyalistler ve yerli tekeller öyle istiyor diye tarım ve hayvancılık çökertiliyor. Vergiyi veren biziz, oysa işçi ve emekçilere dönük eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik yatırımları sıfırlanıyor. İşçi ve emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapatılıyor. Faiz, kredi, teşvik, yolsuzluk, savaş ve terör harcamalarıyla bütçeyi talan ediyorlar.

Sermaye iktidarı altında bu topraklar emperyalistlerin bir çiftliği, ABD'nin bir eyaleti haline getirilmiştir. Ekonomiyi yıllardır İMF ve Dünya Bankası yönetiyor. Dış politikamızı ABD belirliyor. Askeri stratejimizi NATO ve Pentagon tayin ediyor. ABD emperyalizminin çiftliği olarak kullandığı

İncirlik Üssü'nden kalkan uçaklar Afgan halkına, geçmişte Irak halkına bombalar yağdırmıştı. Bugün de, ABD Ortadoğu'da kendi hegemonyasını genişletmek amacıyla Irak'a karşı savaş naraları atarken, işbirlikçi burjuvazi, efendilerine sadakatte kusur etmiyor. Bunun faturasını maddi ve manevi açıdan emeğiyle ve canıyla işçi ve emekçi kitleler ödüyor.

3 Kasım seçimlerine katılan siyasi partilerin büyük bir kısmı, bugüne kadar çeşitli dönemlerde hükümet olmuş partilerdir. Hepsinin tek bir programı vardır: Bu program sermayenin yıkım, talan ve sömürü programıdır. İMF ve TÜSİAD'ın sahibi olduğu bu program başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlere kölece bağlılık programıdır.

Bugüne kadar çeşitli vaatlerde bulunup hiçbirini yerine getirmeyen bu siyasi partiler yine işçi-emekçilere umutlar vaadederek işçiyi-emekçiyi ezdirmeyeceklerini, işsizlik sorununu çözeceklerini, refah ve mutlu bir Türkiye yaratacaklarını söyleyecekler. Bunların bugüne kadar ne yaptıklarını hep beraber en acı şekilde yaşayarak gördük.

Adana Türkiye'de en yoksul şehirlerden birisidir. Aynı zamanda işsizliğin de en yoğun yaşandığı

ilimizdir. Hergün suya, elektriğe, ulaşımaya yapılan zamlarla sokağa çıkamaz, çocuklarımızı okula gönderemez olduk. Bizlere bunları reva görenlere mi oy vereceğiz!

Yarım asırı geçkin bir süredir sağcısı, sözde solcusu hükümetler kuruldu. Bu süre içerisinde hangi sorunumuzu çözdüler? Sefaletten mi kurtulduk? Hangisi halka verdiği sözü tuttu? Bu düzen emeğiyle yaşayanlara köle gibi sefalet içerisinde yaşamaktan başka ne verdi?

Onlar oyumuzu değil, kanımızı, canımızı, alınterimizi istiyorlar; sömürü, zulüm ve talan düzeni sürsün istiyorlar.

Düzen partilerine verilecek her oy İMF-TÜSİAD'ın sömürü ve yıkım, emperyalistlerin savaş programına verilecek destek demektir.

Düzen partilerine verilecek her oy, emperyalist savaşta katliamlara ortak olmaktır.

“Artık yeter” deyip hep birlikte sesimizi yükselterek, geleceğimizi kendimiz belirleyelim. İşçi sınıfının Adana'dan bağımsız sosyalist milletvekili adayı olarak işçileri, emekçileri, işsizleri, gençleri işçi sınıfının devrimci programı altında birleşip mücadeleye çağırıyorum!

Amatör tiyatrocuların Özden Demirel'in seçim bürosunun açılışında oynadıkları emperyalist savaş konulu skecin ardından okudukları metin:**“Düzen partilerine verilecek her oy emperyalist savaşa destek anlamına gelecektir”**

Yine savaş tamtamları çalınıyor. Amerikan emperyalizmi Afganistan'ın ardından Irak'a müdahaleyi gündeme getirdi.

Türk devleti ise İMF'nin vermiş olduğu 16 milyar dolarlık kredi karşılığında biz işçi-emekçi çocuklarını cepheye sürmeye hazırlanıyor. Bizlerin kanı ve canı üzerinden pazarlıklara girişiyor. Bizleri kardeş Irak halkına silah sıkmaya, ABD emperyalizminin çıkarları için ölmeye, öldürmeye zorluyor.

Dostlar,

Bugün gündeme gelen seçimler sonrasında da hiç kuşumuz olmasın ki, yeni hükümet bir savaş hükümeti olacaktır. Bu sebeple düzen partilerine verilecek her oy emperyalist savaşa verilecek destek anlamına gelecektir.

Bizler bunun için düzen partilerine oy vermeyeceğiz. Onlardan hesap soracağız!

Bu temelde; çözümümüz işçi-emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinde, sosyalizmde gören bağımsız-sosyalist milletvekili adayı Özden Demirel'i destekliyoruz.

“Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu”nun sosyalist adaylarını destekliyoruz!

Bizler petro-kimya işkolunda çalışan işçileriz. Seçimler tüm yoğunluğuyla toplumun gündemine oturunca, gazeteniz aracılığıyla seçimin biz işçi ve emekçilere neler getireceğini kendi dilimizle sizlere ulaştıralım dedik. Hatta bunu bir görev olarak algıladık.

İşçi kardeşler,

Yaşadığımız ülkede milyonlarca işçi ve bir o kadar da işsiz var. Çocuklarımız en kötü koşullarda büyüyorlar. Yaşlılarımız emekli maaşı kuyruklarında ölüyorlar. İnsanlarımız çöplerden yiyecek topluyorlar. Biz işçiler ise asgari ücretle, zorunlu mesailerle çalıştırılıyor, her an işten atılma riskiyle yaşıyoruz. Örgütsüz ve dağılmış olduğumuz içinde suskun, tepkisiz insanlara dönüşüyoruz. Bu sefaletin, zorbalığın sorumluları kimlerdir? Bu soruyu iyice düşünmenizi istiyoruz. Bizlere açlığı dayatan bu sömürü sistemi elbetteki sorumludur; ancak en büyük güç olan üretimden gelen güç bizim ellerimizdedir ve biz işçiler bu gücümüzü kullanmayarak, susarak aynı sorumluluğa ortak olmuyor muyuz?

Bizlere seçmemiz için sundukları partilere bir bakalım. Hangisi emekten yana tavır alıyor?

Mezarda emeklilik yarasını meclisten geçiren bu partiler değil midir? İMF politikalarını uygulayarak işçilere, emekçilere açlığı dayatan bu partiler değil midir? Kardeş halklara bomba yağdırılmasında rol oynayanlar bu partiler değil

midir? Bizim ödediğimiz vergileri hortumculara peşkeş çeken bu partiler değil midir? Gençlerimizi katleden, F tipi zindanlara hapseden bu partiler değil midir?

Pek çoğunuz, denenmemiş ya da az denenmiş (!) partilere oy vermeyi düşünüyorsunuzdur. Ancak denenmemiş dedikleri partilerin de neyi amaçladığı bellidir. Çünkü bütün partiler zenginlerin çıkarına hizmet eder. Solcuları DSP, CHP gibi partilerle, dini bütün insanları SP, AKP gibi partilerle, diğer kesimleri ise MHP, ANAP, DYP gibi partilerle ele geçirmek istiyorlar. Peki bizler bunlara tekrar kanacak mıyız? Bizim geleceğimiz deneme tahtası değildir arkadaşlar.

Bizler üretenleriz. Ve gücümüz, eğer biraraya gelip mücadele edersek, gerçekten en büyük güçtür. Seçimler bizler için bir adım olabilmelidir. Güdülecek sürü olmadığımızı, bizleri yönetenlere ve yönetmeye aday olanlara haykırmak için bir fırsattır.

İşçi kardeşler,

Seçimin biz üretenler için bir çözüm olmadığını biliyoruz. Ve tepkilerimizin bir sonucu olarak biz bir grup fabrika işçisi seçimlerde, bizim gibi işçi olan, bizim sesimiz olacağına inandığımız 3. bölgeden “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu”nun sosyalist milletvekili adayına oyumuzu vereceğiz.

Biz üretiyoruz, biz yöneteceğiz!

Bir grup petro-kimya işçisi/Esenyurt

İşçi sınıfının bağımsız devrimci platformu altında birleşelim!

İşçiler, emekçiler, işsizler, gençler, kadınlar;
Bize yıllardır cehennem hayatı yaşatanlar şimdi bizden oy isteyecekler. 57. hükümetin emekçi kitlelerde yarattığı güvensizlik karşısında düzen, seçim gündemiyle yeni bir soluk borusu açmaya çalışıyor. 57. İMF-TÜSİAD patentli hükümet gidip yerine bir başkası gelecek. İşçiler, emekçiler ve tüm ezilenler üzerinde uygulanan yıkım programlarının yarattığı ağır tahribat ise ortada.

Ülke tarihinde gelmiş geçmiş en büyük ekonomik, sosyal saldırılar, katliamlar ve emperyalistlerle süren kölece ilişkilerin katmerleşmesi son 3 yıl içinde yaşandı. Son 3 yılda yaşam koşullarımız daha da kötüleşti, işsiz kaldık, aç kaldık, ezildik...

Her yeni seçimde farklı maskelerle ve boş vaatlerle karşımıza çıkanlar bugüne kadar hep tek bir program altında birleştiler. Söylemleri, isimleri değişikti belki ama hepsi Amerikancı, hepsi büyük patronların partileriydiler. Programları tekti diyoruz. Çünkü hepsi milyonlarca emekçinin alınterinin sömürüsü üzerine kurulu kapitalist sistemin devamlılığını sürdürmek için karşımıza çıkıyorlardı. Ve bugün yine aynı amaçla karşımızdalar. Bizden utanmadan oy istiyorlar.

Peki bizden oy isteyenler kimdir?

Bunlar; milyonlarca işçi ve emekçiyi açlık, sefalet ve işsizlik içinde yaşamaya mahkum edenlerdir,

Bunlar; İMF'nin bir dediğini iki etmeyen, bizi İMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla işsiz, aç, yoksul bırakanlardır. Bizleri hastane kapılarında süründürenler, ilaçsız, çaresiz bırakıp bizi ölüme mahkum edenlerdir.

Bunlar; ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere altın bir tepsi içinde sunanlardır; uzun çalışma saatleri, düşük ücretlerle her türlü sosyal güvenceden yoksun bırakarak bizleri vahşice sömürenlerdir.

Bunlar kim? Bunlar emperyalist efendilerinin emirleri karşısına el pençe divan dururken bizim kanımızı, canımızı birkaç kuruşa satanlardır. İnsanca bir yaşam istediğimizde aslan kesilip bize azgınca saldırırlar. Daha çok kâr hırslarının sonucu ekonomik krizlerin faturasını bizlerin sırtına yükleyenlerdir. Biz işçi ve emekçilere demokratik hak ve özgürlük tanımayanlar hortumcuları, katilleri, çeteleri, Susurlukçuları aklayanlardır. Onbinlerce insanı depremde diri diri toprağın ve beton yığınlarının altında bırakanlar, deprem yardımlarını kendi kasalarına aktaranlardır.

Biz boş vaatler değil insanca bir yaşam istiyoruz!

Bu ülkede işçi ve emekçiler sayısız saldırı, yıkım programları ve katliamlar yaşadı. Şimdi kapımızda ABD emperyalizminin Irak'a yapmayı planladığı saldırı hazırlığı var. ABD çıkarları için bölgede yine ölüm rüzgarları estirilecek. Ve ABD emperyalizminin işbirlikçisi sermaye sınıfı ve onun devleti bu savaşın ortağı olmak niyetindedir. Onlar bizden kardeş komşu halkları öldürmemizi, emperyalistlerin kirli çıkarları için ölmemizi isteyecekler. Ve seçilecek hükümet bu planın sadık bir uygulayıcısı olacak.

3 yıl içinde birçok İMF programları uygulandı. 57. hükümetin işçi ve emekçilere yönelik ilk icraatı ise mezarda emeklilik oldu. Ardından emperyalist tekellere bu ülkenin kaynaklarını ve ucuz iş gücünü peşkeş çekmek anlamına gelen tahkim yasası geldi. İMF'nin bir dediği iki edilmezken peşpeşe yaşanan krizlerin faturası; kapının önüne konan milyonlarca işsiz, yüzde sıfır zam, özelleştirmeler, temel tüketim maddelerine yapılan ve ardi arkası kesilmeyen zamlar, paralı eğitim, vb. saldırılarla bize ödettirilmeye

çalışıldı. Birbiri ardına o kadar çok saldırıyla karşı karşıya kaldık ki...

Dışarıda ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarmalığı görevini başarıyla uygulayanlar, içerde de yaşamlarımızı teslim almaya çalıştılar. Örgütlenme, basın, toplantı özgürlüğünü ortadan kaldıran bu devlet İMF'nin yıkım programlarını rahatlıkla uygulayabilmek için işçi ve emekçilerin öncülerine sistemli saldırılar düzenlediler. Cezaevi katliamları, F tipi hücreler geldi arka arkaya. AB'yi demokratikleşmenin bir basamağı olarak bizlere gösterenler daha dün gündüz gözüyle bir kahvede bildiri dağıtmak isteyen genç bir insanı öldürdüler.

İdam cezasını kaldırmayı demokratikleşmenin bir göstergesi sayanlar yıllardır yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla yüzlerce cana kıymadılar mı? Kürt halkını yıllardır imha ve inkar eden bunlar değil mi? AB sahte refah ve sahte demokrasiden başka bir şey değildir. Tüm yaşadıklarımız bize tek bir seçenek

gösteriyor. Bizlere tüm bunları yaşatanlardan hesap sormak!

İşte bu nedenle biz İşçi Kültür Evleri olarak İMF'ci-Amerikancı sermayenin partilerini değil işçi sınıfı ve emekçilerin bağımsız sosyalist adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı destekliyoruz.

Düzen partilerine verilecek her oy açlığa, işsizliğe, yıkıma ve savaşa verilmiş destek demektir. Tüm işçileri, emekçileri, işsizleri, gençleri, kadınları işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf platformunda birleşmeye çağırıyoruz.

Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

Çözüm ne seçimde, ne mecliste çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Ankara İşçi Kültür Evleri

(Mamak İşçi Kültür Evi ile Hüseyingazi İşçi Kültür Evi'nin ortak seçim bildirisidir...)

Seçimler, sendikaların tutumu ve öncü işçilere düşen görev

Türkiye erken seçim sürecine girmiş durumda. Seçimler işçi ve emekçilerin kapsamlı yıkım saldırılarıyla felakete sürüklendikleri bir dönemde gerçekleşiyor. İMF politikaları sonucu ülke tam bir borç batağına saplanmış bulunuyor. Devletin topladığı vergiler borç faizlerine bile yetmiyor. 2000 yılında vergiler faizlerin %90'a yakın bölümünü karşılarken, 2001 yılında faiz ödemelerini karşılayamaz durumda. Yakın dönemde Irak'a dönük gerçekleşecek emperyalist savaş için ise karar alınmıştır. Türkiye bu savaşa fiilen katılmak mecburiyetinde bırakılmaktadır. Çalışma yaşamının Ortaçağ karanlığına sürüklenmesi, kuralsız çalışma koşullarının egemen kılınması demek olan "Bilim Kurulu"nun hazırladığı yeni iş kanunu taslağının 15 Mart'a kadar çıkarılacağı sözünü de meclis tarafından verilmiş bulunuyor.

Seçimler, burjuva düzen partileri için hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışı peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onların parlamento dışı arayışlarının önünü kesme olanağıdır. Burjuva siyasetçileri bunun için mücadele ederek kendi sınıflarına hizmet etmektedirler. Peki sendikacılar, özellikle sınıf sendikacılığı yaptığını iddia edenler mevcut tutumlarıyla kime hizmet ediyorlar?

Sınıf sendikacılığı yaptığını her platformda ifade eden Sabri Topçu'nun seçim startını verdiği konuşması bu açıdan çarpıcıdır: "Bu ülkede barışı, özgürlüğü getirene kadar, kanımızın son damlasını akıtana kadar, halkımız için mücadele edeceğiz. Bugün iki parti seçimlere giriyor. Biri İMF uşağı, diğeri özgürlükten, kardeşlikten, barıştan yana. İşte bu ittifak partisidir. Emeğiyle geçinen tüm insanları birliğimize davet edeceğiz. Bunun için varız. Bunun dışında kalanlar utansın, arkadaşlar. Burjuva basının seçim heyecanını azaltmaya çalışıyor. Hesaplar yapıyor. Biz ise Kocaeli'de startı veriyoruz. Barajı yıkacağız, başka çaremiz yok."

Gerçekten de reformistlerin "başka çaresi" kalmamıştır. Burjuva parlamentosunu işçi ve emekçiler nezdinde olumlamaktan başka çıkar yolları yoktur.

Bir başka örnek. Uluslararası Sendikal Konferans'ın İstanbul delegasyonu, çeşitli işkollarından sendikacı ve işyeri temsilcilerinin katılımıyla bir toplantı düzenleyip bir sonuç bildirgesi yayınlamış. "Emek barış ve demokrasi bloğu"nun emekçiler cephesinde heyecan yarattığı vurgulanarak, bloğu destekleme kararı alınmış. Toplantıda İMF programına ve savaşa karşı emekçi talepleri dile getirilerek, her yerin seçim alanına çevrilmesi önerilmiş ve ABD'nin olası bir Irak saldırısına karşı Birleşmiş Milletler'e mektup gönderilmesi kararı alınmış. Toplantıda ayrıca özelleştirme, sendikasılaştırma, esnek çalışma gibi saldırıların arttığına, kazanılmış hakların yok edilmek istendiğine dikkat çekilmiş.

Reformist platformun ve onu destekleyen sendikacıların düştükleri durum yeterince açık. Savaşa karşı alınan tek karar BM'ye mektup yazmak! Uluslararası Sendikal Konferans'ın İstanbul delegasyonu geniş katılımlı bir toplantı örgütleyiyor; işçi sınıfına tarihinin en büyük saldırıları gerçekleşirken, buna karşı ne yapılması gerektiği reformist sendikacıların gündemine bile girmiyor.

Başka örnekler verilebilir. Biz zaten satılmış olan sendika bürokratlarını bir yana koyuyoruz. Çünkü onlar (B. Meral, vb.) çoktan saflarını seçmiş durumdadır. Ama kendilerine sınıf sendikacılığı yaftası takan reformist sendikacıların geldikleri nokta ibret vericidir.

Görev artık öncü işçilere düşmektedir. Öncü işçiler mevzilerin ve barikatların önüne geçip reformist sendikacıları kenara itmek zorundadırlar. "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" şiarımız öncü işçilere mücadelenin yolunu göstermektedir.

Seçimlerden, burjuva parlamentosunun iç yüzünü ve temel işlevini teşhir etmenin, devrimci ilke ve amaçları propaganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracı olarak yararlanmalıyız. Bu çerçevede bağımsız devrimci sınıf platformunu işçi ve emekçilere anlatmak sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Biz öncü işçilerin burjuva parlamentosundan beklentileri, buna dair hayalleri yoktur. Bizim amacımız devrim ve sosyalizm mücadelesini örgütlemektir.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

T. Yıldız

İMF'ci-Amerikancı düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

İşçi ve emekçilerin bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı destekleyelim!

İşbirlikçi tekelci burjuvazi vitrinini yeniliyor. IMF programlarını kararlılıkla uygulayacak, ABD hesabına yürütülecek emperyalist savaşta maşalık yapacak yıpranmamış bir hükümet oluşturmak için 3 Kasım'da seçime gidiyor.

Bizden de bu oyunda yer almamızı istiyorlar. Bu nedenledir ki eskiyen, her türlü kirli ilişkileri açığa çıkmış siyasi temsilcilerini değiştirerek "yenilerini" öne çıkarmanın hazırlığı içindeler. Ancak ne kadar cila çekerlerse çeksinler tüm düzen partileri tek programda birleşmiş bulunuyor. Bu program, ABD'ye maşalık, IMF'ye uşaklık programıdır. Hepsinin IMF programlarının altında imzası var, hepsi bu programı uygulayacaklarını şimdiden ilan etmiş bulunuyorlar. Hatta "sol"cu geçinen CHP, emperyalistlerin ajanı Kemal Derviş'i yanlarına alarak yönetimini doğrudan emperyalistlere bağlamış durumda. Milliyetçisi, dincisi, sosyal-demokratı yok birbirlerinden hiçbir farkı.

İstiyorlar ki, düzen partilerine oy vererek ABD emperyalizminin savaşına evet diyelim. Kardeş halklara karşı yürütülecek bu savaşın gönüllü kurşun askerleri olalım.

İstiyorlar ki, düzen partilerine oy vererek esnek çalışmayı yasalaştıracak, sendikal yaşamı bitirecek olan yeni iş kanununa onay verelim. Yani istiyorlar ki, modern köleliğe gönüllü boyun eğelim.

İstiyorlar ki, sefalete, açlığa, işsizliğe evet diyelim. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya evet diyelim.

Kıscası bizden yaşamlarımızın kırıyıcıları için oy istiyorlar. İpimizi kendimizin çekeceği bir tuzak kuruyorlar.

Bu tuzağa düşmeyelim. Artık yeter diyelim! İMF-TÜSIAD partilerine oy vermeyelim, hesap soralım! Çünkü biz işçi ve emekçilerin bu düzen partilerine verilecek oyu değil sorulacak hesabı var.

Kurtuluşumuzun ancak kendi ellerimizde olduğunu biliyoruz. Kurtuluşumuz temel hak taleplerimiz etrafında birleşip örgütlü bir mücadele vermektir. Bunun için, tercihimizi ve desteğimizi bizim gibi yaşayan, bizim gibi düşünen, yaşamını ve kurtuluş mücadelesini işçi sınıfından ayrı görmeyen bağımsız devrimci sosyalist adaylardan yana kullanacağız.

Bu amaçla Ankara 1. seçim çevresinden bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı destekleyeceğiz. O da bir işçi, o da bizim yaşadığımız şartlarda yaşıyor, bizimle aynı sıkıntıları paylaşıyor. Mustafa Uğur Akkaya sadece içimizden bir adım öne çıktı, işçi ve emekçilerin gür sesi olmak için aday oldu.

Mustafa Uğur Akkaya'nın tüm işçi ve emekçileri çağrısı şudur:

"Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Bizleri kurtaracak olan IMF'ci-Amerikancı partiler değil, birleşik mücadelemizdir. Bizleri kurtaracak olan sözde solcu-emekçi dostu partiler değil, işçi sınıfının devrimci programıdır. Bu program altında birleşip mücadeleye atılmaktır.

"İşçi sınıfının devrimci programında milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği değerler üzerindeki özel mülkiyet prangasının kırılması, başta IMF, DB ve

NATO olmak üzere emperyalist kuruluşlar ile tüm kölelik ilişkilerine son verilmesi, tüm iç ve dış borç ödemelerinin durdurulması, tüm toplumsal yaşamın milyonlarca işçi ve emekçinin ihtiyaçlarına göre örgütlenmesi yazıyor. İşçi sınıfının devrimci programı tüm bunlar için emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin gerici iktidarının dağıtılmasını zorunlu görüyor.

"Bağımsız sosyalist milletvekili adayı olarak bu programı uygulamak için tüm işçileri, emekçileri ve gençliği işçi sınıfının devrimci seçim platformuna katılmaya, bu yolda birlikte omuz omuza mücadeleye çağırıyorum!"

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak bu bilinçle tüm işçi ve emekçileri Ankara bağımsız devrimci sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı desteklemeye çağırıyoruz.

Düzen partilerine verilecek oyumuz değil, sorulacak hesabımız var!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu

(Yaygın biçimde dağıtılmak üzere hazırlanan bildirinin ana bölümüdür...)

Ankara Bağımsız sosyalist milletvekili adayı M. Uğur Akkaya adaylığını açıkladı...

"Çözüm işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesinde!"

Ankara 1. seçim çevresinden aday olan bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya Enerji-Yapı Yol Sen Genel Merkezi'nde 26 Eylül Perşembe günü yaptığı basın açıklaması ile adaylığını ilan etti.

Kalabalık bir izleyici grubuna konuşan Akkaya, emekçi yığınlarına bu düzenden kurtuluş yolunun devrim ve sosyalizm olduğunu göstermek için aday olduğunu söyledi. Bunun da ancak işçi sınıfının devrimci programı ile mümkün olabileceğini söyleyen Akkaya, herkesi bu program etrafında mücadeleye çağırdı. Düzen partilerinin yanında parlamenter hayallerle oluşturulan seçim ittifaklarını da eleştirdi. Bu pazarlıkların burjuva partilerine taş çıkartıncasına gerçekleştirilmiş olduğunu söyleyen Akkaya, bu

ittifakın hiçbir biçimde çözüm olamayacağını, çözümün işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesinde olduğunu ifade etti.

Akkaya, meclise gittiğinde ilk olarak ne yapacağı sorusuna ise, burjuva meclis kürsüsünü devrim ve sosyalizm propagandası için kullanacağını, tüm çalışmalarında meclisin gerçek işlevini teşhir etmeye çalışacağını söyledi.

Seçim çalışmalarını birçok emekçi semtinde açılacak olan seçim büroları ve emekçilerin katılacağı bölge platformları aracılığıyla sürdüreceğini söyleyen Akkaya, herkesi "Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" etrafında birleşmeye ve örgütlenmeye çağırdı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Geleceğimize sahip çıkmak için “Bağımsız Sosyalist Sınıf Platformu” etrafında birleşelim!

Sermayenin çözümü seçimde, gençliğin çözümü devrimde!

Ülkemizde burjuva sınıf egemenliği 79 yıldır hüküm sürmektedir. Peki bu 79 yıllık burjuva sınıf hükümdarlığı süresince işçilerin, emekçilerin, gençliğin hangi sorunu çözülebilmştir? Bu 79 yılda işçi ve emekçilerin çalışma koşullarında herhangi bir iyileşme yaşandı mı? Bunca zamanda ülke ekonomisi düzlüğe çıkabildi mi? Ülkemiz emperyalist tekellerin pençesinden kurtulabildi mi? Çürüme, yozlaşma, yolsuzluklar yaşamımızın birer parçası olmaktan çıktı mı? Tüm bunların cevabı hayırdır! Sermaye sınıfı tüm egemenlik süreci boyunca yaşamımızı daha çekilmez hale getirmekten, bizi işsizliğe, yoksulluğa ve düşük ücretle çalışmaya mahkum etmekten, geleceğimizi her geçen gün daha fazla hücre duvarları arasına hapsedmekten, ülkemizi emperyalist para babalarına daha fazla peşkes çekmekten başka bir şey yapmamıştır.

Yoksulluğun, açlığın, sefaletin asıl kaynağı olan sermaye devleti tüm kurumları ile beraber artık çürümüş bir ceseti andırmaktadır. Düzenin meclisi katiliyle, kaçakçısıyla, hırsızıyla vb. dolu bir “domuzlar ahır” haline gelmiştir. Düzenin ordusu yolsuzlukların meclis dışındaki bir diğer komuta merkezi olarak çalışmaktadır.

Tüm çürümüşlüğünün farkında olan düzen ömrünü bir süre daha uzatabilmek için önüne seçimi koydu. Şimdi yıllardır oynanan orta oyunu bir kez daha sahnelenecek. Amerikancı düzen partileri, yarattıkları çürüme ve kokuşma ortadayken, yaşattıkları açlık ve sefalet ortadayken ve daha ellerindeki kan kurumamışken, utanmazca gelip bizden “demokrasi ve insan hakları” adına, “yoksulluğu ve işsizliği” yoketmek için oy isteyecekler. Ancak bu sefer hesaplarını o kadar da kolay hayata geçiremeyecekler.

Sermayenin eğitimi ticarileştirmesine karşı, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!

Sermaye, üniversitelerimizi arka bahçesi haline getirmek istemekte ve bize “paran varsa okursun” demektedir. Tüm insanlar için temel bir hak olması gereken eğitim hakkı artık zengin çocukları için bir ayrıcalık haline gelmiştir. Bir eğitim ve öğretim kurumu olan üniversiteler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden tanımlanmakta ve okullarımızda bilime dair ne varsa yokedilmektedir.

Tüm bunlar ise çıkarılması düşünülen yeni YÖK yasası ile artık son haline ulaştırılmak istenmektedir.

Biz gençlik olarak, eğitimin ticarileştirilmesine hayır diyoruz!

Biz gençlik olarak, üniversite kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmasına izin vermeyeceğiz!

Biz gençlik olarak, üniversitede bilime ve eğitime dair ne varsa yokedecek olan YÖK yasa tasarısının geçmesine izin vermeyeceğiz!

Sermayenin ve emperyalistlerin savaşına karşı, halkların kardeşliğini istiyoruz!

Sermaye iktidarı, yıllardır yaşattığı yıkım yetmiyormuş gibi şimdi de bize kardeş Irak halkına karşı savaşı dayatıyor. Sermayenin ve Amerika'nın çıkarları için bize gençliğe ABD için öldürün, gerekirse ölü deniliyor. Ve bugün Amerika'ya

göbekten bağlanmış sermaye devletinden ve onun sadık düzen partilerinden tek bir savaş karşıtı ses çıkmıyor. Hatta bu savaşa koşulsuz desteklerini şimdiden ortaya koyuyorlar.

Bunu yapamazlar; çünkü onlar emperyalistlere göbeklerinden bağlılar, çünkü onlar bu çürümüş düzenlerini onlardan aldıkları kredilerle ayakta tutmaktalar, çünkü onlar kârlarına kâr katmak için ülkemizi emperyalistlere satmaktan çekinmezler.

Biz gençlik olarak, bu kirli savaşa karşı olduğumuzu ve ABD için ölmeyeceğimizi ve öldürmeyeceğimizi söylüyoruz!

Biz gençlik olarak, emperyalist savaşlara karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği diyoruz!

Biz gençlik olarak, silahlarımızı kardeş Irak halkına yöneltmek yerine emperyalistlere ve sermayeye yönelteceğimizi söylüyoruz!

Sermayenin baskı ve terörüne karşı özgürlük istiyoruz!

Sermaye sınıfı yaşadığı çürümeden dolayı gençliği ve tüm ezilen sınıfları yoğun bir baskı altında tutmaktadır. Onlar gençliğin ve ezilenlerin hiçbir talebini karşılayamayacaklarını bildikleri için bu baskıyı her geçen gün derinleştirmektedirler. Ve ancak bu baskı ve terör sayesinde çürümüş ve kokuşmuş olan ve yıkılmayı bekleyen düzenlerini ayakta tutabilmektedirler.

Biz gençlik olarak, sermayenin baskı ve terörüne karşı temel hak ve özgürlüklerimizi istiyoruz!

Biz gençlik olarak, yaşamımızın hücreleştirilmesine karşı gerçek özgürlük ve demokrasi istiyoruz!

Biz gençlik olarak, geleceğimizi hücre duvarları arasına sıkıştıran düzenden ve partilerinden hesap soracağız!

Sermayenin vaadettiği işsizliğe, yoksulluğa karşı geleceğimizi istiyoruz!

Sermaye, yıllardır bizi İMF programlarıyla işsizliğe ve yoksulluğa mahkum ediyor. Yıllardır çıkarılan her yasa daha fazla sosyal hak gaspı, daha fazla özelleştirme ve işsizlik getiriyor. Kitlesele boyutlar kazanmış bulunan işsizlik her krizle birlikte biraz daha boyutlanıyor.

Biz gençlik olarak, İMF programlarına ve

yarattığı yıkıma hayır diyoruz!

Biz gençlik olarak, herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi istiyoruz!

Biz gençlik olarak, kapitalizmin doğasından kaynaklanan işsizlik sorununu kapitalizmle beraber tarihe gömeceğiz diyoruz!

Sermayenin birliği AB ve onun demokrasisine karşı “Bağımsız sosyalist Türkiye” istiyoruz!

Sermaye yıllarca emperyalist savaşlarla tüm dünya halklarını tehdit eden, ya bizzat kendileri veya taşeronları ile kitlesele katliamlar tezgahlayan, kendi ülkelerinde küreselleşme karşıtlarını katleden, işçi ve emekçilerin sosyal haklarını ve ücretlerini gaspeden Avrupa'dan Türkiye'ye demokrasi ithal etmeye çalışmaktadır.

Bu iki yüzlü bir yalandır sadece. Tekellerin birliği olarak kurulmuş ve böylece kurumsal bir yapı kazanmış olan AB ülkemize daha fazla sömürü ve baskı dışında hiçbir şey veremez.

Biz gençlik olarak, sermayenin birliği olan AB'nin demokrasi masallarına kanmayacağız diyoruz!

Biz gençlik olarak, AB süreci ile birlikte yenileri eklenecek sömürü ve kölelik zincirlerini parçalayacağız diyoruz.

Biz gençlik olarak, tekellerin Avrupası'na karşı işçi sınıfının enternasyonalist birliği diyoruz!

Geleceğimizi kazanmak için kavgayı seçiyoruz! “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu”nu destekliyoruz!

Tüm bu taleplerimizi bu çürümüş düzenin, bir “domuz ahır” haline gelmiş meclisin ve onun çürümüş partilerinin karşılayamayacağını biliyoruz! Bu nedenle, yaklaşan seçim döneminde Amerikancı/İMF'ci düzen partilerine ve çözümlü parlamento kürsüsünde ve seçimde arayan ve “sosyalist”, “solcu” reformist partilere verecek tek bir oyumuz bile yok.

Biz gençlik olarak şunu çok iyi biliyoruz ki, her biri belki de yıllarca sürececek mücadelelerle kazanılacak taleplerimiz için mücadele etmekten, örgütlenmekten başka bir seçeneğimiz bulunmamaktadır. Bizi bu talepler etrafında mücadeleye ve işçi sınıfının devrimci programı altında birleşmeye çağıran “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu” adaylarından İstanbul 1. bölge bağımsız sosyalist milletvekili aday N. Şafak Özdoğan ve İstanbul 3. bölge bağımsız sosyalist milletvekili aday Müslüm Turfan'ı destekliyoruz.

Düzen partilerine verilen her oy, İMF-TÜSİAD'ın sömürü ve yıkım, emperyalistlerin savaş programına verilmiş destek demektir.

Düzen partilerine verilen her oy, emperyalist bağımlılığın artması, kardeş halkların katledilmesi demektir.

Düzen partilerine verilecek her oy geleceksizlik demektir; eğitimin ticarileştirilmesi ve işsizlik demektir.

Gençliğin düzene verilecek oyu yok, sorulacak hesabı var!

Onlar, sömürü, zulüm ve talan düzeni sürsün istiyorlar! Biz ise sosyalizm!

İstanbul Ekim Gençliği

Seçimler ve sol hareket

A. Azin

Türkiye sol hareketi kendi içindeki ayrışmaya uygun olarak, seçimler karşısında üç farklı tutum sergiliyor. Bu tutumların sahipleri sol hareketin üç ana kanalını tutuyor. Komünistler başından beri sol hareketi oluşturan başlıca kanalları reformist hareket, devrimci-demokrasi ve komünist hareket olarak tanımlayageldiler.

Komünist hareket yalnızca TKİP'de temsiliyetini buluyor. Diğer iki akım ise, ifadesi oldukları sınıfların tabakalı yapısına/parçalılığın paralel olarak, birden fazla partiyle temsil ediliyorlar. Fakat Türkiye sol hareketi yalnızca bunlardan oluşmuyor; ara akımları da içeriyor. Arada duranlar ideolojik omurgasızlıklarına, öykünmeci kimliklerine bağlı olarak, her temel sorunda olduğu gibi seçimler ve parlamento konusunda da sağa sola savrulmaktan kurtulamıyorlar. İpe sapa gelmez bir eklektizm, hiç rahatsızlık duymadan aynı anda sağ ve sol çizgileri tek potada eritebilme(!) yeteneği, seçimler karşısındaki üç temel tutumdan öğeler taşıyan bir "yeni taktik" oluşturmalarını sağlıyor. Bu "taktik" o kadar tutarsız, o kadar çelişkili ki, ancak bir mizah yazısına konu olabilir. Dolayısıyla şimdilik bu kadarını söylemekle yetinmek en doğrusu olacaktır.

Seçimler karşısındaki temel tutumlardan ilki, her renkten reformist solun yasalıcı-icazetçi tutumudur ve kendini parlamentarizm olarak ifade eder. Hayal dünyalarını boydan boya kaplayan meclise girebilmek, halihazırda reformist sol partilerin başlıca amacıdır. Bu ülkede özünde rejimin temel yapısını ve işleyişini perdeleyen bir kurum olmasına rağmen meclise girebilmek için bile, TÜSIAD ve Genelkurmay tarafından meşru görülmesi gerekiyor. Reformist partiler bunun farkındalar ve yıllardır vesile doğdukça bunu gösteriyorlar. Devlet, devrim ve iktidar sorunlarına pratik politika alanında hiç dokunmamak; Kürt sorunu karşısında kitle hareketinin bir parça zorladığı durumlarda, "siyasal çözüm" çizgisindeki belli talepleri dillendirirler de genelde suskun kalmayı tercih etmek; yer yer şovenizme yedeklenmek, reformist solun ortak davranış çizgisidir. EMEP ve SİP-TKP'nin tutumu yaklaşık olarak budur. İP, ÖDP gibi bazı partiler ise zaten "ılımlı sol" olmanın da ötesine geçmiş, bu temel sorunlarda düzen çizgisine epeyce entegre olmuşlardır.

Gelinen yerde reformist solun en kitlesel partisi olarak anılan HADEP de tüm çabasını düzenle entegrasyonunun kabul edilmesine hasrediyor. Fakat Kürt ulusal sorununun özel öneminden, rejim için yarattığı potansiyel tehlikelerden ve HADEP'in esasta dünkü mücadeleyi omuzlayan Kürt kitlelerine yaslanmasından ötürü, düzen, HADEP'i kolay kolay hazmedemiyor. İmralı teslimiyetinden sonra sermaye iktidarının Kürt sorununa karşı temel politikası, hiçbir siyasal özneyi asla muhatap almadan, mümkünse var olanları da tümünden tasfiye ederek, Kürt halkını ufak tefek kırıntılarla tekrar rejime kazanmaktır. HADEP, hem bunu anlamış olduğu, hem de İmralı sonrası çizgisi zaten gerekli kıldığı için, düzenle barışıp her açıdan bütünleşmeye diğerlerinden çok daha fazla bir ihtirasla sarılıyor. Örneğin EMEP, ÖDP, SİP-TKP gibi partiler, IMF programının yaşattığı yıkımlara ve Irak'a yönelik savaş hazırlığına dair bol keseden solculuk yaparlarken, HADEP Amerika'nın gözüne girmek kaygısının da etkisiyle, düzen partilerinin, örneğin bir Saadet Partisi'nin bile gerisine düşebiliyor. ABD'nin Irak'a saldırısını açıktan reddetmesini geçtik IMF programının kendisini, programın yıkıcı sonuçlarına

dair tek kelime etmiyor.

Aslında reformist sol partilerin bu sorunlardaki farklılığı da sadece söylem planındadır. Bugün işçi ve emekçi kitlelerin en öncelikli gündemleri/sorunları olan IMF yıkım programı ve emperyalist bir savaş olasılığı karşısında iki ayrı tutum alan HADEP ile EMEP'in yanlarına dünkü bir kısım ÖDP'lilerin yeni partisi SDP'yi de alarak seçim ittifakı yapmaları, bu gerçeği sade biçimde yansıtmaktadır. Aynı gerçek AB'ye üyelik sorunda da dışa vuruyor. Reformist solun adı geçen bütün partileri, faşist baskı ve terör rejimine karşı ise tam bir paralellik içindedir. Hiçbir rejimin faşist karakterine, kurumsal yapısına seçim propagandası çerçevesinde bile dokunamıyor, temel demokratik hak ve özgürlüklere dair elie tutulur bir şey söylemiyor.

Söylemde farklılıklar olsa da parlamentarizmde, devlet ve iktidar sorununda tek bir çizgi gibi örtüşen reformist partiler, kitleler üzerinde ise farklı etkilere sahipler. Bugün bir İP'in ya da ÖDP'nin kitle desteği ile "Emek Barış Demokrasi Bloğu"nun kitle desteği arasında hayli büyük bir fark var. İlk ikisinin çıkardıkları tüm gürültüye rağmen bu alanda ciddi bir varlıkları yok. Örneğin İP'li Perinçek her seçim öncesinde, parlamento girmekle kalmayıp daha bir de hükümet ortağı olacaklarını iddia eder durur, ama her defasında oy desteği oranı bindeli rakamlarda kalır. ÖDP '99'da arkasına aldığı sermaye rüzgarının da etkisiyle meclise girmeyi ciddi ciddi bekliyordu, fakat yüzdeleri bile tutturamadı. SİP-TKP'yi ise bu çerçevede anmaya bile değmez.

DEHAP olarak seçime katılan ittifakın ise HADEP üzerinden önemli bir kitle desteği var. EMEP ve SDP de işin içine girince, solda ittifak söylemi, sola eğilimli kitlelerde hem yersiz umutlar, hem de "oyumuz boşa gitmeyecek" inancı yaratıyor. Bu, sermaye meclisinden hiçbir beklentisi kalmamış önemli bir kesimin, blok aracılığıyla tekrar parlamenter hayallere kapılmasının yolunu düzleyecektir. Bu nedenle yasalıcı-icazetçi tutumun başlıca temsilcisi olarak bloğu (HADEP, EMEP, SDP) almak, asıl olarak onu teşhir etmek gerekir.

Öncelikle bloğun kendisi değerlerin çiğnenmesine dayalı bir ilkesizlik ve tutarsızlıklar ürünüdür. İkinci olarak, bu partiler kapitalizmin sınırlarına sığan bir demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yürütmekten bile acizdirler. Kaldı ki böyle bir dertleri de fazlaca yoktur. Üçüncü olarak, bu partilerin temel amacı sermaye düzeninin yasallık-icazet sınırlarında parlamenter hayallerini tatmin etmek, demek oluyor ki mecliste koltuk kapmak, düzen siyasetçiliği oynamaktır. Dördüncü olarak, bu partiler, sınıf ve emekçiler içinde işgal ettikleri mevzilerle (örneğin sendika yönetimleri) olduğu kadar, düzenden hiçbir beklentisi kalmamış kitleleri sol söylemlerle düzene bağlayarak, kitle hareketini pasifize edip kötürümleştiriyorlar. Bu halleriyle kitle hareketinin gelişmesinin, kitlelerin devrime ve sosyalizme yönelmesinin önünde son derece tehlikeli engeller olarak duruyorlar. Halihazırdaki durum da bu söylenenleri teyit etmektedir.

Seçimler konusundaki temel tutumlardan ikincisi ise, devrimci demokrasi kanadını tutan belli başlı akımların boykot taktiğidir. Bu taktik öteden beri savunulageldiği halde pratikte herhangi bir çabaya konu edilmiyor. Söz konusu akımlar boykot taktiğini, esasta düzenin iktisadi-siyasi krizinden yola çıkarak "devrimci durum", hatta daha ileri giden bazıları "iç

savaş" tespitleri üzerine oturtuyorlar. Düzenin iktisadi ve siyasi bir kriz içinde debelendiğine, bunun yapısal olduğuna kuşku yok. Ama bu, devrimci sınıf mücadelesinin ileri bir düzeyini anlatan "devrimci durum"dan farklı bir durumdur. Devrimci durum için kendi başına düzenin kriz içinde debelenmesi yeterli değildir; bunun kitlelerin bağımsız devrimci eyleminde belirgin bir artışla da birleşmesi gerekir. Bu olmazsa olmaz koşuldur ve halihazırda olmayan da budur. İşçi-emekçi yığınlar düzene öfkeli oldukları, meclisten ve düzen partilerinden bir beklentileri kalmadığı halde, düzenden kopmuş, siyasallaşmış, bağımsız devrimci eyleme akmış değiller. Dolayısıyla bugün devrimci durum koşullarında bulunmuyoruz, buna ilişkin iddialar subjektizm ve teorik hafiflik örneği bir fantaziden öte bir anlam taşımıyor.

Bugünkü tabloda boykot taktiği, devrimcilerle kitleler arasındaki kopukluğu artırmaktan öte bir sonuç yaratmaz. Yersiz bir taktik olarak sadece bu kadarla kalsa gene iyi. Boykot taktiği, savunucularını apolitizme de itiyor. Seçimler gibi, toplumda politik bir atmosfer, kitlelerde politik ilgi yaratan bir gündem, kayda değer bir politik çalışma yapılmadan geçiriliyor. Politik bir çalışmanın konusu edilseydi, politik tutarlılık bağlamında bunun gene de bir anlamı olurdu. İşin ilginç yanı, boykot taktiğini ileri sürenlerin, pratikte kitlelere ehven-i şer gördükleri "solcu partileri" ('80 öncesinde halkçı Ecevit CHP'si, '89 yükselişi döneminde SHP'yi, sonrasında HADEP'i) işaret etmeleridir.

Devrimci-demokrat akımlar bu tutarsızlığa düştükleri halde aynı yanlış taktiği savunamadan edemiyorlar. Zira bu akımlar teorik ve programatik konularından dolayı politikada her zaman reformizme düşme potansiyeli taşıyorlar. Devrimci-demokrasi, seçimlere katılarak kendini politik zeminde üretmeye kalkıştığında çoğu kere reformizmle aynı platforma düşer. Örneğin, bir süre reformist blokun kuyruğunda dolanıp duran, buradan umduğunu bulamayınca sözde "bağımsız" platforma soyunan birileri, bunun gülünç bir örneğini sergiliyorlar bugünlerde. Bazıları ise, seçim ortamının sağladığı politik atmosferden devrimci açıdan yararlanmak yerine, kendilerini pratikte hiçbir şey yapmamaya götüren boykot taktiğini tercih ediyorlar. Dolayısıyla, "boykot" demekle sadece eylemsizliklerine yatıştırıcı bir "taktik" dayanak bulmuş oluyorlar.

Halihazırda Türkiye sol hareketi içinde devrimci sınıf taktiğinin tek izleyicisi TKİP'dir. Bu taktik, bağımsız devrimci sınıf çizgisi olarak ifade edilmiştir. Verili koşullarda düzen platformu karşısındaki tek devrimci taktik budur. TKİP'nin *SY Kızıl Bayrak*'ta da yayınlanan (14 Eylül 2002, 76. sayı) "**Seçimler ve devrimci sınıf çizgisi**" başlıklı değerlendirmesinde, komünistlerin taktiğini özlü bir şekilde gerekçelendirilmiş, mevcut koşullardaki tanımı yapılmış ve pratikteki karşılığı da somutlanmıştır.

Solun komünist kanadını temsil eden devrimci sınıf partisi, seçimlere kendi bağımsız devrimci sınıf platformuyla katılmaktadır. Seçim atmosferinden devrimci ilke ve amaçlarını yaymak, kitleleri parlamenter yanlısılara karşı uyarıp devrimci sınıf mücadelesi çizgisine çekmek için en iyi biçimde yararlanmaya çalışmaktadır. Seçimlerle vesilesiyle ortaya konulan bu taktik çizgi ve çalışma, devrimci sınıf partisi olarak onun solda tuttuğu kendine özgü yerin de yeni bir kanıtıdır.

Genç komünistler kendi cephelerinden bir çalışma seferberliği içinde olmalıdırlar!..

Seçimler, gençlik ve devrimci seçim platformları

3 Kasım seçimleri emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin yorulan atları değiştirip, iktidar dizginlerini daha bir sıkı ele alması ihtiyacı nedeniyle gündeme geldi. Seçimler vesilesiyle sermaye iktidarının öne sürdüğü temel argümanlardan biri "siyasal istikrar"ın sağlanmasıdır. "Siyasal istikrar"dan kasıtsa, hiç kuşkusuz işçi ve emekçi kitlelerin düzene yedeklenmesi, yıkım programlarının sorunsuzca uygulanmasıdır. Bugün için işçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin denetiminde olmakla birlikte, IMF yıkım programları başta olmak üzere sermaye hükümetlerinin uygulamalarına karşı alttan alta biriken bir öfke duymaktadırlar. Düzenin en has partilerinin baraj altında kalması bu öfkenin ve duyulan güvensizliğin göstergesidir. Burjuvazi bu öfke ve güvensizliği partileri aracılığıyla düzen kanallarında boğmanın hesabını yapmaktadır. Tüm kurum ve araçlarıyla bunun için seferber olmaktadır.

Sadece bu somut durum bile devrimcilerin omuzlarına büyük sorumluklar yüklemektedir. Seçim döneminde sınıf devrimcilerine düşen görev, işçi ve emekçi kitlelerin düzen partilerine duyduğu güvensizliği, yıkım programlarına ve savaşa karşı olan tepkiyi devrimci mücadele kanallarına akıtmaktır. Burjuvazinin işçi sınıfını üzerindeki denetimini kırmak, parlamenter hayallerin ve düzen içi çözümlerin yarattığı beklentiyi boşa çıkarmak, bağımsız bir sınıf hareketinin önünü açmaktır. Ve elbette işçi sınıfına ve emekçi kitlelere çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu anlatmaktır. Bu çerçevede seçim döneminin yaratacağı politizasyon başta olmak üzere sunacağı her türlü imkandan ustaca yararlanabilmektir.

Seçimler ve gençlik

3 Kasım seçimlerine 4 milyon yeni katılımla seçmenlerin önemli bir bölümü oluşturan gençlik, büyük kısmı baraj altında gözüken düzen partilerinin iştahını kabartmaktadır. Sağcılarından "sol" etiketlisine kadar herbiri gençliğin oylarını alabilmek için çeşitli vaatlerde bulunmaktadır. Toplumun tüm ezilen kesimleri gibi ancak seçim döneminde hatırladıkları gençliğe "iş ve eğitim olanakları sağlayacağız" vaatlerinde bulunanların gerçekte ne verdikleri ortadadır. Bugün iş ve eğitim imkanı sağlayacağız diyenler, bunu nasıl yapacakları konusunda demagojik bile olsa hiçbir somut öneri sunamamaktadırlar.

Örneğin hiçbiri kalkıp, paralı eğitim uygulamasına son vereceğiz, YÖK yasa tasarısını onaylamayacak, 12 Eylül artığı YÖK'ü kaldıracağız diyememektedir. Ya da eğitime ayrılan % 2.2 payı şu kadar yükselteceğiz, gençlerimizi ABD'nin çıkarları için savaşa sürülmesine izin vermeyeceğiz, işsizliği önlemek için şunları yapacağız, çocukların çalıştırılmasına izin vermeyeceğiz gibi somut vaatlerde bulunamamaktadırlar. Değil programlarında, söylemlerinde bile gençliğin yıllardır uğruna mücadele ettiği taleplere yer vermemektedirler. Seçimlerden çıkacak hükümetin ilk onaylayacağı yasaların başında yeni YÖK yasa tasarısı gelmektedir.

Düzen partileri gençliğin sorunları çözemez, taleplerini karşılayamazlar. Gençliğe tek sunacakları eğitimsizlik, işsizlik, bataklıklarda çürüyen yaşamlar ve artan bir baskıdır. Çünkü onlar bir avuç asalak burjuva sınıfın çıkarlarını temsil ediyorlar. Ve onların çıkarları bizlerin geleceğinin karartılması üzerine kuruludur.

Başta ABD olmak üzere emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi bizleri daha fazla baskı altında tutmak ve sömürebilmek için seçim oyununu tezgahlıyor. Bu nedenle Amerikancı düzen partilerine vereceğimiz her oy cellatlarımızın bizler için hazırladıkları ilmiği kendi ellerimizle boynumuza geçirmek anlamına geliyor. Sermayenin bu tezgahını bozmak bizler için hazırladıkları sehpaye onları çıkarmak, her alanda "sınıfa karşı sınıf!" şiarıyla topyekûn bir seferberliği gerekli kılıyor. Gençlik yığınları içerisinde bu seferberliği yaratmak sorumluluğu ise en başta genç komünistlere düşmekte.

Devrimci seçim platformlarını yaratalım!

Geçtiğimiz eğitim döneminde, üstelik o zamanki sınırlı güç ve olanaklarımıza rağmen, "YÖK yasa tasarısı ve paralı eğitim karşıtı" platformlar üzerinden güçlü bir çalışma yürüterek belli bir başarı sağladık. Ardından yaz dönemiyle birlikte semtlerde, işçi gençlik içerisinde işsizlik sorunu temel ekseninde, geçen dönem kazandığımız birikime de dayanarak, yaygın bir çalışma örgütledik. Şimdi de içine girdiğimiz bu yeni süreçle birlikte gerek geçen eğitim dönemi yürüttüğümüz paralı eğitim karşı kampanyayı, gerekse yaz dönemi işsizlik sorunu temel ekseninde

yürüttüğümüz çalışmayı, devrimci seçim platformları üzerinden yeni bir evreye taşıma sorumluluğu ile yüz yüzeyiz.

Üniversite ve liselerde devrimci seçim platformları yaratmak sorumluluğu genç komünistlerin omuzlarındadır. Devrimci seçim platformları, gençliğin düzen ve düzen partilerine karşı birleşik mücadelesini örmenin bir aracı olacaktır. Seçim döneminin yaratacağı politizasyondan yararlanarak geniş gençlik yığınları içerisinde düzen ve düzen partilerinin teşhiri ve çözümün işçi sınıfının devrimci iktidarında olduğu propagandasını yapacaktır.

Devrimci seçim platformları kuruldukları alanlarda işçi sınıfının bağımsız devrimci adayları varsa onları destekleyecek ve belirlediği temel ve güncel şiar ve talepleri "işçi sınıfının bağımsız, devrimci, sosyalist adaylarını destekle!" şiarıyla birleştirecektir. Dolayısıyla da gençlik hareketini sınıf hareketine yaklaştırmak gibi bir misyona sahip olacaktır.

Devrimci seçim platformları oluşturulurken kuşkusuz geçmiş platform deneyimlerimizden yararlanacağız. Ancak "YÖK yasa karşıtı" ve "Paralı eğitim karşıtı" platformlarla kıyaslandığında devrimci seçim platformlarının dosdoğru politik platformlar olduğunu, dolayısıyla da bileşenlerinin daha sınırlı olacağını göz önünde bulundurmalıyız.

Devrimci seçim platformları, yürüteceği faaliyet içerisinde; gerek boykotçulukta ifadesini bulan politikasızlığın ürünü apolitik, pasif tutuma karşı, gerekse düzenin icazetine sığınmış, devrimci amaç ve hedeflerden yoksun, parlamenter bir güç olabileme hayali peşinde koşan sosyal-reformist partilere karşı net bir tutum ortaya koymalı, her iki platform da

ideolojik olarak mahkum edilmelidir. Bu aynı zamanda komünistler ile küçük-burjuva devrimciliği ve reformizm arasındaki ideolojik ve sınıfsal ayrımın seçim taktiği üzerinden ifadesi anlamına gelmektedir.

Yeni bir eğitim dönemi işçi ve emekçi çocukları için, kayıt parası, katkı payı ve harç soygunları, yetersiz ve sağlıksız derslikler, zorunlu eğitim giderleri, ve bir dizi sorunla başladı. Paralı eğitim ve savaş, okullarda kurulacak devrimci seçim platformlarının da temel gündemlerini oluşturuyor. Öğrenci gençlik içerisinde paralı eğitime ve savaşa karşı tepkiyi örgütlemek ve bunu düzen partileri şahsında sermayenin sınıf iktidarına yöneltmek durumundayız. Elbette bunun işçi sınıfının devrimci programının, dolayısıyla devrim ve sosyalizmin etkin ve somut propagandası ile birleştireceğiz.

Ajitasyon ve propaganda

Devrimci seçim platformları şiarlarını gençliği temel gündemleri çerçevesinde ve yaşanan siyasal gelişmelere bağlı olarak belirlemelidir. Örneğin "Eşit parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı!"; savaş çerçevesinde "ABD askeri olmayacağız!"; "Kahrolsun emperyalist savaş!"; "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!"; seçimler vesilesiyle "Amerikancı düzen partilerine oy verme, hesap sor!"; "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" vb. şiarlar her bir gündeme ilişkin olarak belirlenebilir. Seçimler vesilesiyle artan politizasyondan en iyi şekilde yararlanmak, gençliği her alandan

kuşatabilmek, yaygın bir propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti yürütebilmekle mümkündür. Üniversite ve liselerde, semtlerde, genç işçilerin yoğun olarak çalıştığı alanlarda çeşitli metaryallerle (bildiri, kuş, broşür, afiş, gazete vb.) sistemli bir propaganda faaliyeti yürütebilmeliyiz. Materyal dağıtımlarını mutlaka sözlü ajitasyonla birleştirilmeli, alanı bir tartışma platformuna çevirmeli, hedef kitlemizi bu tartışmaya çekebilmeliyiz.

Faaliyetimizin temel araçlarından biri olan sözlü ajitasyonda kullanacağımız argümanlar muhatap kitlenin düzeyine göre belirlenmelidir. Örneğin üniversite yemekhanesinde yapacağımız bir ajitasyonla bir emekçi semtindeki kahvede yapacağımız ajitasyon birbirinden farklı olmalıdır. Ancak her iki durumda da somut duruma göre belli partiler ya da sorunlar hedefe çakılmalı, anlatımımız kısa ve somut olmalı, en önemlisi de karşı taraf bir tartışma içerisine çekilmelidir.

Bunun içinde dağıtım gruplarının yanında, propaganda-ajitasyon grupları oluşturmalı, bu alanlarda yetkinleşmeliyiz. Güçlü bir ajitasyon-propaganda çalışması için her türlü imkan ve aracı kullanabilmeliyiz. Bununla birlikte bizim dışımızda oluşacak imkanlardan da yararlanmalıyız. Düzen partilerinin düzenleyeceği (miting, toplantı ve panel vb.) etkinlikleri kendi faaliyetimiz açısından en iyi biçimde değerlendirmeliyiz.

Dönemi kazanmak için seferber olalım!

Başarılı bir faaliyet yürütebilmek güçleri amaca uygun bir şekilde konumlandırmak ve çalışmayı etkin bir şekilde planlamak ile mümkündür. Gerek kolektif içi gerekse bir bütün olarak faaliyet planlanmalı, en sıradan ilişkiyi de kapsayacak bir işbölümüne gidilmelidir. Her bir yoldaşa, sempatizana, ilişkiye yetenekleri ve düzeyi çerçevesinde sorumluluk ve inisiyatif verilmelidir. Yeni güçlerin ve ilişkilerin süreç içerisinde eğitilmesi ve kazanılması özellikle gözetilmelidir. Ajitasyon-propaganda grupları, dağıtım-afiş ekipleri oluşturulmalıdır. Günlük yaşamda bir boşluğa yer vermeyecek şekilde zaman planlanmalıdır. Gelişmeler günlük olarak izlenmeli, yayınlara ve çalışmaya yansıtılmalıdır. Faaliyet kısa aralıklarla değerlendirilmeli, sonuçları süzülmesi ve bunun üzerinden tekrar kolektif olarak planlanmalıdır.

Savaş ve seçim bir ülkenin yaşayabileceği en önemli gelişmelerdir. Sermaye devleti emperyalist savaşı ve seçim oyununu, baskı ve zulüm iktidarının ömrünü uzatabilmek için değerlendirme çabasında. Komünistler ise bu gelişmeleri devrim davasının büyütme için en iyi şekilde değerlendirmek sorumluluğu ile karşı karşıyalar. Safların her geçen gün daha da netleştiği bu dönem aynı zamanda bir sına dönemidir de. Daha şimdiden gerçek kimlikler ve niyetler su yüzüne çıkmaya başlamıştır.

Komünistler açısından içine girdiğimiz dönem her alanda bir seferberliği gerekli kılıyor. Bu da her şeyden önce militan, yaratıcı, disiplinli ve fedakar bir çalışma ile mümkündür. Gençlik yığınları içerisinde bu seferberliği yaratmak, genç komünistler olarak bizim omuzlarımızdadır.

Ekim Gençliği

Demokratikleşme aldatmacası ve seçim yasakları

12 Eylül generalleri seçime giderken milletvekili adayları ve partileri tek tek inceleyerek beğenmediklerini ayırmış, kendi istediklerini ise halka seçin diye sunmuşlardı. Bunun adı da “demokrasiye geçiş” olarak konmuştu. Bugün oynanan demokrasıcılık ve parlamentoculuk oyunları, 12 Eylül faşizminin uygulamalarını aratmamaktadır.

Yaklaşan seçim hazırlıklarının bir parçası olarak gündeme gelen seçim yasaklarıyla 50 civarında adayın milletvekili olabilmek için yaptığı başvuru reddedildi. Başvuruları reddedilenlerin içinde daha önceki seçimlerde aday olanların yanısıra, yasağın 12 Eylül’de ceza almış olanları ve sabıka kayıtlarının silinip, memnu haklarının iade edilmiş olanları bile kapsaması, kısaca kararın mevcut burjuva hukuk normlarına bile uymaması, sermaye iktidarının, kendi anayasası ve “hukuk ilkeleri” dahil kural tanımazlığının yeni bir örneği olmaktadır.

Seçimler halkın iradesinin parlamentoya yansımalarının aracı ve hükümetlerin meşru dayanağı olarak gösterilmeye çalışılıyor. Oysa milletvekilliği adaylığına getirilen yasaklar bir kez daha gösteriyor ki ülkedeki gerçek iktidar “derin devlet” çetesinin elinde.

Ağırlığını Kürt ve dinci siyasetçilerin oluşturduğu yasak listesi, bu kesimlere yönelik tasfiye ve terbiye operasyonunun sürdürüldüğünü gösteriyor.

Başvuruları reddedilmesine karşı gösterilen tepkiye ilk cevabın, her vesileyle “TSK’yı siyasete karıştırmayın” diyerek kendisini yaşanan kokuşma ve çürümenin dışındaymış gibi gösterme gayreti içinde olan ordudan gelmesi dikkate değerdir. Ordu yasaklara karşı görüşünü, yine alışıldığı üzere resmi olarak değil de etkili bir mensubu aracılığıyla bildirdi. “Şeriatın kestiği parmak acımaz” ifadesiyle ordunun görüşünü açıklayan Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Cumhur Asparuk’un bu göreve gelmeden önce iki yılını MGK Genel Sekreteri olarak geçirmiş olması, terbiye operasyonunun kurumsal kaynağına ayrıca bir göstergesidir.

Demokratikleşme masalı ve yasaklar

Emperyalistler ve işbirlikçi sermaye iktidarı kendi seçimlerini yaparak hizmetkarlarını belirlemekte, ardından bunları işçi ve emekçi kitlelere seçin diye sunmaktadır. Dün bunu gerçekleştirdikleri darbeler ve generaller aracılığıyla yapıyorlardı. Bugün ise biraz daha incelterek anayasayı, yargı kurumlarını, medyayı vb. araçları kullanarak hayata geçirmekteler.

Kısa bir süre önce AB’ye uyum yasalarının meclisten geçirilmesinin ardından kitleler üzerinde “demokratikleştik” yalanı rüzgarı estirilmiş, düzen partilerinin herbiri demokrasi havarisi kesilmişti. Bugün Yüksek Seçim Kurulu’nun yasaklara gerekçe yaptığı Anayasa’nın 76. maddesinin değiştirilmesi AB’ye uyum yasaları çerçevesinde gündeme alınmıştı. Anayasa’nın 76. maddesinde yer alan “... ideolojik veya anarşik eylemlere katılma ve bu gibi eylemleri tahrik ve teşvik suçlarından birinden hüküm giymiş olanlar, affa uğramış olsalar bile milletvekili seçilemezler” ibaresinin “ideolojik veya anarşik eylemler” kısmının “terör eylemleri” şeklinde değiştirilmesi ön görülmüştü. Anayasa Komisyonu’nda kabul edilen teklif meclisteki ilk oylamada kabul edildi. Ancak ikinci oylamada reddedildi ve eski hali korundu.

Düzen partileri böylesi kısmi bir değişikliği, kağıt üzerinde onaylamakta bile özenle kaçındılar. Çünkü bugün işçi ve emekçi kitlelerin ekonomik ve

demokratik talepleri uğruna yaptıkları, anayasal bir hak olan basın açıklamaları dahi “İdeolojik ve anarşik eylemler” kategorisine sokulmakta, böylece söz, basın, örgütlenme, seçme-seçilme hakları peşinen ellerinden alınmaktadır. Nitekim yasak kapsamında 2911 sayılı “toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefetten” dolayı adaylığı iptal edilenler de bulunmaktadır. Son 6 yıl içinde TCK 169. maddesinden toplam 32 bin 753 kişiye, TCK’ nın 312. maddesinden ise 4912 kişiye dava açılmıştır. Yani yasak binlerce kişiyi kapsamakta, bu da herkesin seçme ve seçilme özgürlüğüne sahip olmadığını göstermekte. Seçme özgürlüğünde olduğu gibi seçilme özgürlüğü de yalnızca burjuvaziye ait bir hak olmaktadır.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Her yargı yılının açılışında Yargıtay başkanlarının “yargının bağımsızlığı” üzerine konuşmaları adet olduğu üzere bu yılda tekrarlandı. Yargıtay Başkanı politikacılara seslenerek “siyasilerin ellerini yargıdan çekmelerini” istedi. Ne var ki artık ne Yargıtay başkanlarının her yargı yılı açılışında, yargıya olan güveni tesis etmeye dönük olarak yaptığı çıkışlar, ne de “yargının bağımsızlığı”, “demokratik hukuk devleti” üzerine atılan nutuklar yargının sermaye iktidarını dolaysız egemenliğinde ve hizmetinde olduğunu, onunla birlikte çürüyüp kokuştugunu gizlemeye yetmemektedir. 28 Şubat ve ardından bugün yaşananlar, yargının sermaye iktidarı elinde düzenin tahkimatına dönük olarak nasıl etkili bir silaha dönüştüğünü açıkça göstermektedir.

Sermaye iktidarının istikrar adına gündeme getirdiği her uygulama istikrarsızlığını daha da derinleştirmektedir. Ekonomik istikrarı sağlamak adına pervazsızca uygulanan İMF yıkım programları ekonomik krizi derinleştirmekten başka bir işe yaramadığı gibi, siyasi istikrarı sağlamak adına gündeme getirilen seçimler de, daha bugünden görüldüğü üzere, çözümsüzlüğü daha da derinleştirmektedir. 4 Kasım gününe dönük “kabus senaryoları” bunun ürünüdür.

ABD’ye uşaklıkta, İMF-TÜSİAD yıkım programlarına bağlılıkta, işçi ve emekçi kitlelere ise düşmanlıkta ortaklaşan düzen partilerinin hemen hepsi bugünden baraja takılmış görülmekte. Hal böyle olunca beklenmeyen bir sürprizle karşılaşmak istemeyen düzen cephesi kendi çıkarları için her türlü yolu mubah görmektedir.

Sermayenin seçim yasakları yalnızca bir takım adayların tirpanlanmasından ibaret değildir. Kendi iradelerine rağmen seçime girenlere de her türlü yasak ve baskı ile karşı koymakta, işçi ve emekçilerin taleplerini gündeme getirilmesi engellemek için tüm araçlarını devreye sokmaktadırlar. İçişleri Bakanlığı’nın valilerle gerçekleştirdiği toplantıların ardından, “seçimlerin güvenlik ve huzur içinde yapılması için alınması gereken tüm önlemlerin alındığı” açıklamaları yapılmaktadır. “Güvenlik ve huzur” bahanesi altında alınan önlemler, seçimlerin yaratacağı politizasyondan devrimci temelde yararlanmak isteyen bağımsız devrimci adayların önünü kesme kaygısının ürünüdür.

Seçim ve savaş koşullarının baskı ve yasaklara dayalı devlet terörünü daha da arttıracak göz önünde bulundurulmalı, hazırlıklarımızı buna göre yapmalıyız.

Emperyalizm karşı devrim, Kurtuluş sosyalizm!

bağımsızlık bayrağı işçi sınıfının ellerindedir. Emperyalizm ancak onun önderliğindeki toplumsal bir devrimle altedilebilir.

Gerçek bağımsızlık yolunda ilerleme hedefine sıkı sıkıya bağlı olarak, tüm işçi ve emekçileri aşağıdaki acil talepler için derhal mücadeleye çağırıyoruz:

✓ **Dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun! Tüm borçlar geçersiz sayılsın!**

✓ **İMF, DB vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!**

✓ **Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!**

✓ **Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!**

✓ **NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilere son!**

✓ **Emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır!**

Demokratik hak ve özgürlüklerimizi dışı dış bir mücadeleyle kazanabiliriz ancak!

On yıldır bu ülkede vahşi sömürü koşullarına azgın bir devlet terörü eşlik ediyor. Ordusuyla, polisiyle, kontr-gerillasıyla, eli kanlı sivil faşist tetikçileriyle bu ülkede hep devlet terörü egemendir, her zaman baskı ve zorbalık iktidardaş. Sermaye devleti hak ve özgürlük isteyenlerin karşısına işkence ve katliamlarla çıkıyor. Onbinlerce insan sokaklarda, okullarda, dağlarda infaz edildi. Bu ülkede devrimci muhalefet, işçi hareketi ve halkların özgürlük ve eşitlik talepleri baskı, zorbalık ve yasaklarla bastırılmaya çalışıldı hep. Grevler yasaklandı, gösteriler kana boyandı, kahvehaneler ve okullar tarandı, devrimciler, ilerici aydınlar infaz edildi, köyler yakıldı, gözaltında insanlar kaybedildi, insanlar zindanlara-tabutluklara kapatıldı, toplu kıyımlar birbirini izledi ve izliyor. Hükümete gelen bütün partiler istisnasız terör cumhuriyetinin bu kanlı programını uyguladılar.

Onların "demokrasi" dedikleri işte bu kirli ve kanlı tarihsel suç tablosudur. Onların "hukuk düzeni", "insan hakları", "hür parlamenter sistem", "çağdaş uygarlık" vb. dedikleri sermaye iktidarının bu kanlı hakimiyetidir. Onların demokrasisi kafamıza inen cop, boğazımızı sıkıyan yağlı urgan, alnımıza sıkılan kurşundur. Onların demokrasisi bize işsizlik, azgın sömürü, kölece çalışarak sefalet içinde ömür tüketmek dışında bir özgürlük tanımıyor.

Çünkü, onların demokrasisi derin sınıfsal eşitsizlikler ve zorbalık üzerine kuruludur. Ordunun, polisin, yargının, medyanın, partilerin, parlamentonun, düzenin bütün kurumlarının sermayeye bekçilik yaptığı bir düzende, işçi ve emekçiler özgür olamaz. Emperyalizmin sömürgeci haline gelen bir ülkede

demokrasi ve bağımsızlık olamaz. Bir başka halkı ezen bir ulus özgür olamaz. Bir tarafta açlık sınırında işsiz, eğitimsiz ve geleceksiz bırakılan milyonlar, diğer tarafta herşeye el koyan bir avuç sömürücü! Bir tarafta sefalet ve zorbalık, diğer tarafta sefalet ve çürüme! İşte onların demokrasisi budur!..

Sermaye iktidarı şimdi bu kanlı tablonun üstünü AB'ye uyum yasalarıyla örtmeye, bizi demokratik bir düzende yaşadığımızı inandırmaya çalışıyor. Kanlı ve kirli sicilinde yaptığı iğreti rötuşları, demokratik hak ve özgürlük diye yutturmaya çalışıyor. AB üyeliğiyle hem tam demokrasiye geçecekmişiz, hem de refah düzeyimiz yükselecekmiş! Kürt sorunu AB uyum yasaları kabul edildiği için artık çözülmüşmüş! Bütün bunlar için biraz makyaj yeterli. Zaten emperyalist efendileri de kan kusturmaya, can almaya devam edilsin, ama yeter ki iş kılıfına uydurulsun istiyor. Sonra "cezaevlerinin modernleştirilmesi" yalanıyla gelsin katliamlar pahasına hücreler ve tecrit! Gelsin "sivil"leştirilmiş DGM'lerin devrimci muhalefete dönük ağır cezaları! !Gelsin "şeffaf karakol"lar söylemiyle katliam ve işkenceler!..

Bu maskaralıklar olurken, meclisten sözde "demokrasi paketleri" çıkarılırken, ne coplar eksiliyor kafamızdan, ne yasaklar, ne de sokaklarda, direniş ve gösterilerde devlet terörü. AB uyum yasaları Kürt halkının temel haklarını tanımak bir yana, inkarcılığın, ulusal baskı ve sömürünün yeni bir örtüsünü oluşturuyor. Kürt halkı yine kamu yaşamında dilini kullanamıyor. Paket paket çıkarılan yasalara rağmen yasaklar, devlet terörü sürüyor.

Bu düzende işbirlikçi sermayeden, emperyalist haydutlardan hak ve özgürlük beklemek çözüm değil. Çözüm, temel demokratik hak ve özgürlüklerimizi devrimci sınıf mücadelesinin gücüyle söke söke almaktır. Grevlerimiz yasaklanıyorsa yasakları delmektir. Gösteriler yasaklanıyorsa alanları fethetmektir. İşkence ve katliamlar sürüyorsa hesap sormaktır. Haklarımız gaspediliyorsa "hayır" demesini bilmektir. Ulusal varlığımız, haklarımız inkar ediliyorsa "vardık, varız, varolacağız!" diyebilmektir. Çözüm; sermaye diktatörlüğüne, onun terörist saldırılarının karşısına birleşik örgütlü gücümüz ve militan mücadelemizle çıkmaktır.

İnsanca yaşam koşullarını, demokratik hak ve özgürlüklerimizi köklü ve kalıcı biçimde ancak asalak ve zorba sermaye iktidarına karşı savaşarak, ücretli kölelik düzenini yıkarak kazanabiliriz. Bu mücadelenin en kararlı ve tutarlı öncüleri sınıf devrimcisi komünistlerdir. Onların programında "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" yazıyor. Onlar, çözüm, sömürücülerin iktidarına karşı işçi sınıfının iktidardır diyorlar. Onlar her türden baskı ve köleliği lanetleyerek ulusların tam hak eşitliğini, eşitlik ve özgürlük temelinde halkların birliğini ve kardeşliğini

savunuyorlar. Bütün işçileri, emekçileri ve ezilenleri, sınıfın komünist işçi partisi önderliğinde hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmeye, bu mücadeleyi kurulu düzeni tarihe gömme mücadelesiyle birleştirmeye çağırıyorlar.

Gerçek demokrasi mücadelesinin bir devrim ve iktidar mücadelesi olduğu bilinciyle, işçi sınıfını, emekçileri ve tüm ezilenleri aşağıdaki demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz:

✓ **Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü!**

✓ **Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**

✓ **MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargı feshedilsin!**

✓ **Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılsın!**

✓ **Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör ve İller İdaresi vb. tüm faşist yasalar iptal edilsin!**

✓ **Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde yargılsın!**

✓ **Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!**

**Çözüm ne seçimde
ne mecliste!**

**Çözüm
devrimde
kurtuluş
sosyalizmde!**

Kızıl Bayrak

Ulusal baskı ve inkarcılığa son! Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!

Bu düzen ulusal baskı ve eşitsizlikler üzerine kuruludur. Sermaye iktidarı altında bu topraklar bir halklar hapishanesine dönüşmüştür. Kürdüyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Arabıyla, Gürcüsüyle, Ermenisiyle çeşitli halkların ulusal kimlikleri, kültürel değerleri yok sayılmıştır. Irkçılık, inkarcılık, halklara düşmanlık ve şovenizm, bu devletin harcı olmuş, halklar insanlık dışı baskı ve zorbalıklara maruz kalmıştır. Kardeş Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemi her seferinde kanlı katliamlarla bastırılmıştır.

Halklara bu düşmanca tutumu alanlar, öbür taraftan bu ülkeyi emperyalizmin çiftliğine dönüştürmekte bir sakınca görmüyorlar. Bu topraklarda kurulu ABD denetimindeki üslerin varlığını, buradan kalkan uçakların Irak'ı bombalamasını "vatanın bölünmez bütünlüğü"ne, ulusal egemenliğe bir tehdit saymıyorlar.

Bu aynı sermaye iktidarı şimdi AB'ye uyum yasaları gereği sözde bazı kültürel hakları tanımanın adımlarını atıyor. Düne kadar varlığını inkar ettiği Kürtlere, kendi dilini öğrenme serbestisi getiren düzenlemeler bile emperyalistlerin zorlamasının, AB'ye üye olma sevdasının bir sonucudur. Amaç ise göz boyamak, Kürt halkının meşru mücadelesini boğmak, haklarını iğdiş etmektir.

Bu düzen halkların ulusal, kültürel varlığını hiçbir zaman gerçek anlamda tanımaz. Sermaye iktidarı altında bu topraklarda halkların eşit ve gönüllü birliği sağlanamaz. Bu düzenin bütün partileri halklar karşısında zorbalığı, inkarcılığı, şovenizmi savunmaktadır. Sermaye iktidarı altında bu ülke halklar hapishanesi olmaya devam edecek, inkarcılık ve asimilasyon, ulusal baskı ve zulüm bitmeyecektir. Emperyalistler, halkların ulusal bağımsızlığından, özgürlüğünden değil köleleştirilmesinden yanadır. Şimdiye kadar hep bunu yaptılar, hep bunu yapacaklar.

Bu topraklarda ve dünyada halkların eşit, gönüllü ve özgür birliği bir devrim sorunudur. Halkların birliği, emekçi halkların devrimci iktidar mücadelesiyle, buna engel olan sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratarak elde edilir. Yoksul Kürt emekçileri ve diğer halkların tutması gereken yol budur. Emperyalistlerden ve işbirlikçi iktidarlardan hak dilenmek, onların kirli emellerine alet olmak çözüm değil yıkım, barış değil savaş, özgürlük ve bağımsızlık değil kölelik getirir.

Her türlü ulusal baskı ve zulümden kurtulmanın tek gerçek yolu tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden geçer. Bu topraklarda halkların özgürlüğe ve hak eşitliğine dayalı gönüllü birliği ancak bu bayrak altında savaşarak kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratarak elde edilir.

✓ Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son!

✓ Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!

✓ Tüm dillerin tam hak eşitliği!

Anadilinde eğitim hakkı!

✓ Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı!

✓ Emperyalist köleliğe ve kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

✓ Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

✓ Özgürlük ve eşitlik sosyalizmde!

Kadının kurtuluşu, emeğin kurtuluşu mücadelesinin bir parçasıdır!

Çalışma yaşamında kendilerine en az yer verilenler onlar...

Daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılanlar onlar...

Tarlada, fabrikada, evde, işyerinde ter döküp de toplumsal yaşamın dışına itilenler onlar...

Evin-ev işlerinin uysal kölesi yapılanlar onlar...

Eğitim göremeyenler içinde çoğunluk, yönetim kademelerinde azınlık olanlar onlar...

Kendini geliştirme, söz ve karar verme hakları ellerinden alınanlar onlar...

Sefalet ücretleriyle ve sosyal güvenceden yoksun olarak yaşamak zorunda olmanın yükünü, sıkıntısını en çok çekenler onlar...

Sokakta, işyerinde her türlü cinsel baskı ve şiddete, ayrımcılığa maruz kalanlar onlar...

Gericilerin, din tacirlerinin kapatıp susturarak, burjuvazinin cinsel obje yapıp pazara sürerek aşağıladığı onlar... Bedenini bir mal gibi satmaya, fuhuş bataklığına çekilmeye zorlananlar onlar...

Savaşların, sömürünün en ağır saldırılarına çocuklarıyla beraber en acımasızca maruz kalan, en savunmasız kesim onlar...

İşgal ordularınca tecavüzlere uğrayanlar, cephe gerisinin yükünü çekenler onlar...

Onlar, ezilenler ordusunun yarısını oluşturan kadınlar. Çifte sömürünün ve köleliğin prangalarını yüzyıllardır boyunlarında taşıyanlar. Nazım Hikmet'in "soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelir" diyerek durumlarını en veciz şekilde dile getirdiği kadınlar...

Bu düzende kadınların çifte kölelik konumlarında herhangi bir değişiklik olmadı, olamaz da. Ücretli kölelik düzeni, bin yıllardır süregelen emekçi kadının çifte köleliği sorununu çözemedi, çözemez de. Bu düzenin böyle bir sorunu yoktur. Sömürücü asalaklara göre, sınıfsal içeriğinden bağımsız genel bir kadın sorunu vardır. Bu ise güya bir eğitim ve yasa sorunudur. Onların kadın sorununun çözümünden anladığı, yalnızca kağıtlarda kalan güdük "Medeni Kanun"lar çıkarmak, göz boyamaya yarayan kotalar uygulamaktır.

Emekçi kadınlar! Düzen partilerinin gerici yüzü siz kadınların yaşadığı sorunlar karşısında daha da

netleşiyor. Kadının eşit haklarından bahsedenler, kadınların partilerinde, mecliste, yönetici kademelerde niçin bu kadar az temsil edildiklerine bakmazlar, bunu sorun da etmezler. Seçimlerde siyasal vitrinlerini süslemek, "imaj" yaratmak için kullandıkları bir nesnedir yalnızca kadın. Karar verme gücünden yoksun, aciz, yarım bir insandır onlar için kadın. İşleri bitince dönüp kadının sorunlarına bir daha bakmazlar bile.

Düzen partilerine verilen her oy, kadınların çifte köleliğinin perçinlenmesi demektir. Düzen partilerine verilen her oy, bu aşağılamanın sürmesi demektir.

Kadının özgürlüğü, toplumun özgürlüğü demektir. Kadının özgürlüğü, emeğin özgürlüğü demektir. Kadın ancak özgür, sömürsüz bir dünyada gerçekten özgür olabilir.

Emekçi kadınlar! Maruz kaldığınız çifte sömürü ve kölelik koşullarına ancak toplumsal bir devrim son verebilir. Sizleri düzen, düzen partileri, yasalar, vaadler değil, ancak böyle bir mücadele özgürleştirir.

Ya çifte köleliğin zincirini parçalamak için mücadelenin en ön saflarında yer alarak bir kişilik ve kimlik kazanmak, ya da her gün daha ağır bedeller ödeyerek hiçleşmek! Bizden sonraki nesillere ya özgürlüğün ateşini, ya da kölelik zincirlerimizi miras bırakmak!

Emekçi kadını bekleyen gerçek seçim işte budur.

Komünistler işçi ve emekçi kadınların temel sınıfsal istemlerini mensubu buldukları işçi sınıfı ve emekçilerin istemlerinden ayırmıyorlar. Fakat kadının ezilen cins konumunu gözönünde bulundurarak, işçi sınıfını ve emekçileri aşağıdaki istemler uğruna kararlılıkla mücadele etmeye çağırıyorlar:

✓ **Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!**

✓ **Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya, eşitsizliğe ve cinsel ayrımcılığa son!**

✓ **Eşit işe eşit ücret!**

Gençlik gelecek gelecek sosyalizmdir!..

Sermaye iktidarı emeğe olduğu kadar gençliğe de düşmandır. Gençliği çok yönlü bir baskı ve kuşatma

altında tutmaktadır. Çünkü, sömürücü asalaklar, emekçi gençliğin karşılanmayan taleplerinden, onun dinamizminden öcü gibi korkmaktadır. Çünkü, sermaye iktidarı emekçi gençliğin bağımsız kimliğiyle, enerjisi ve yaratıcılığıyla toplumsal yaşama katılmasından, böylece devrimcileşmesinden korkmaktadır.

Bu düzenin gençliğin haklı ve meşru taleplerini karşılama imkanı yoktur:

Gençlik; herkese parasız, bilimsel-demokratik, anadilde eğitim hakkı istiyor. Sermaye iktidarı üniversiteleri emekçi çocuklarının yüzüne kapatıyor, eğitimi paralı hale getiriyor, gerici, şoven ve yoz bir eğitim dayatıyor. Eğitime ayrılan bütçeyi her yıl biraz daha kısarak, okul yerine hapisane inşa ediyor, baskı aygıtlarına, savaşa ve silahlanmaya her yıl daha çok bütçe ayırıyor.

Gençlik; herkese iş, herkese insanca yaşamaya yeterli ücret istiyor. Sermaye iktidarı işsizlik ve sefalet ücreti, ağır çalışma koşulları sunuyor.

Gençlik; özgürlük, adalet, eşitlik, söz hakkı istiyor. Sermaye iktidarı faşist terörle, baskılarla, işkence ve katliamlarla, disiplin cezalarıyla, YÖK'üyle, polisiye gençliğin karşısına dikiliyor. Siyaset yapmayı yasaklıyor, yapanı cezalandırıyor.

Gençlik; cehaletten kurtulmak, aydınlanmak, her açıdan özgürleşmek ve toplumsallaşmak istiyor. Sermaye iktidarı, gerici yoz burjuva kültürüyle gençliği uyuşturuyor, bencilliği, bunalımı, umutsuzluğu, düşkünleşmeyi, uyuşturucu bağımlılığını ve alkolizmi dayatıyor.

Gençlik; özgürlük, eşitlik, barış ve kardeşlik istiyor. Amerikancı sermaye iktidarı emperyalizmin sefil çıkarları için gençliği savaşa sürüyor.

Gençlik; sömürsüz bir dünya, özgür bir ülke, halkların barış içinde kardeşçe yaşadığı bir gelecek istiyor. Kapitalizm, sömürü, savaş ve zorbalık üretmeye, böylece gençliğin geleceğini tümünden karartmaya devam ediyor.

Gençliğin talepleri oy sandıklarına, bu düzenin sınırlarına sığmaz. Bu düzen gençliğe barış içinde bir dünya ve insanca yaşanacak bir gelecek sunamaz. Gençlik, haklı taleplerine ulaşmak için kaderini kendi ellerine almalı, karşısına engel olarak dikilen bu köhnemiş düzeni ortadan kaldırmak için mücadeleye atılmalıdır. Emperyalist haydutların, sömürücü asalakların safında değil, halkların ve işçi sınıfının safında özgürlük için savaşmalıdır. Taleplerini daha gür haykırmalı, mücadelesini sınıf mücadelesiyle birleştirmelidir.

Düzen partilerine verilen her oy;

Gençliğin geleceğinin daha da kararması demektir!

Üniversite kapılarının emekçi çocuklarına

kapatılması, daha fazla işsizlik demektir!

İşbirlikçiliğe, Amerikan uşaklığına ve savaşa verilmiş bir destek demektir!

Reformist solun yaydığı parlamenter hayallere kanmayalım!

Bizi kurtaracak olan kendi gücümüz ve mücadelemizdir. Yaşadığımız sefalet, baskı ve zulme son verecek olan yine biz işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Bu ülkede kullanabildiğimiz ne kadar hak varsa, tümü de yılları bulan fiili mücadelelerle kazanılmıştır. Bir parça nefes almanın bile dışı dışı mücadeleyi gerektirdiği bu koşullarda parlamentoya girmeyi kendi başına amaç olarak koyanlar, seçimleri, parlamentoyu çözüm olarak sunanlar, yılmış, yorulmuş devrim kaçkınlarıdır. Solu birleştirmek, Kürt ve Türk emekçilerinin birliğini sağlamak adına söylenenler, burjuva politikasının ucuz bir sol versiyonundan başka bir şey değildir.

Bu hesaplarla yüzünü düzene dönenler, kırıntılarla yetinmeyi bir program haline getirenler bizim

sorunlarımıza çözüm getiremezler. Onları bir mücadele birliği ve platformu değil, düzenle barışma ve bütünleşme platformudur. Kurdukları birlik devrimci iddia ve hedeflerin tümünden bir yana bırakılmasına dayalıdır. Emekçi halkların devrimci temellerdeki birliğinden, sokaklardan ve direnişlerden yüzgeri etme programıdır sözkonusu olan. İşçi ve emekçilerden umudunu kesip, burjuva platformlar içinden çözüm arama tercihidir.

ÖDP'siyle, İP'iyle, EMEP'iyle, SİP-TKP'siyle her çeşidinden reformist solun parlamenter hesaplara indirgenmiş programları ve tercihleri karşısında bu düzenin herhangi bir rahatsızlığı yoktur. Tam tersine düzen efendileri, onların bu hayal ve beklentilere emekçileri ortak etmelerinden son derece memnundurlar. Ne de olsa böylece kendi iktidarlarına meşruiyet kazandırmaktadırlar. Her çeşidiyle reformist sol, düzen egemenlerinin elinde, toplumsal dinamikleri denetim altında tutmanın ve ehlileştirmenin bir aracı ve olanağıdır. Bunu anlamak için, en sıradan bir devrimci çalışmayı baskı, terör, tutuklama, işkence ve gerektiğinde katliamla karşılayanların, düzenin icazetine sığınmış reformist sola nasıl bir müsamaha ile, bundan da öte doğrudan ya da dolaylı teşvik ve kayırma ile yaklaştıklarına bakmak bile yeterlidir.

Sermayenin kanlı ve kirli işlerinin bir örtüsü olarak kullandığı seçim tuzağı ancak, devrimci bir iddia, program ve pratikle parçalanır. Ancak bu devrimci kaygıyla hareket edilirse, tüm çalışma buna tabi kılınırsa seçimlerden devrimci temellerde yararlanılabilir. Komünistler tam da bu kaygı ve iddiayla seçimlere sınıfın bağımsız devrimci platformuyla katılıyorlar. Sermayenin programı karşısına sınıfın programı ve iktidar mücadelesiyle çıkıyorlar.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu işte bunun ifadesidir.

Geleceğimizi kendi ellerimize alalım!

Ücretli kölelik düzeninde emeğiyle geçinen milyonların bir geleceği yoktur. Bu çürümüş sömürü düzeni işçi ve emekçilerin sefaleti ve her bakımdan yıkımı üzerine kuruludur. Bu yıkımın arkasında, emperyalizme kölece bağımlı, faşist baskı ve terörle ayakta duran, sömürücü, yağmacı, talancı sermaye sınıfı bulunmaktadır. Kapitalist sömürü ve soygun düzeni, insanlığın gelişmesinin, emekçilerin insanca, halkların eşit ve kardeşçe birarada yaşamasının önünde yıkılması gereken bir engeldir.

Bu düzen krizlerden kurtulamaz. Krizler içinde debelenen kapitalizm döne döne sefalet, baskı, savaş ve yıkım üretmektedir. Bütün bunların faturası katlanarak işçilere, emekçilere ve kardeş halklara ödetilmektedir.

Bütün düzen partileri, sermayenin yeminli hizmetçileri olarak yıkım programlarını uygulamak için sahnede yer almaktadırlar. Onlar bu sömürü düzeninin etle-tırnak gibi bütünleşmiş parçalarıdır. Söylemleri ne olursa olsun onlar bizim çıkarlarımızı savunmuyorlar. Bizim sorunlarımızı ne onlar, seçimler, ne onların meclisi, ne de onların iktidarı çözebilir. Onlar sermayenin sorunlarını çözmek, sömürü ve talan düzenini sürdürmek için bizden oy ve destek istiyorlar. Onların tanrısı yeşil dolardır. Onların efendisi halkların ve emeğin düşmanı ABD'dir, emperyalist haydutlardır. Onların iktidarı zorbalık ve zulüm üzerine kuruludur. Onlara verilen her oy, sefalet ve baskıların katlanarak büyümesine destek, kardeş halkların katledilmesine suç ortağı olmak demektir.

Bizim sorunlarımızı ne kokuşmuş düzen partileri, ne seçimler, ne hükümetler, ne parlamento çözebilir. Kendi sorunlarımızı ancak kendimiz çözebilir, insanca yaşanılır bir geleceği ancak kendi ellerimizle

kurabiliriz. Bunun için kenetlenip sömürücü asalakların saltanatına son vermektan başka bir seçeneğimiz yoktur.

Bizi bekleyen seçim apaçık ortadadır: Ya, sefalet içinde ve baskı altında diz çökerek, hergün daha ağır bedeller ödeyerek köle gibi yaşayacağız. Ya da artık yeter deyip ayağa kalkarak, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için dövüşeceğiz! Başkaca bir yol, başkaca bir seçim yoktur.

Sınıfın bağımsız devrimci adayları, gerçek çözümün yolunu göstermek, bu düzenin içyüzünü ve kirli oyunlarını teşhir etmek için seçimlere katılıyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci adayları sömürü, soygun, talan düzenine karşı işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını temsil ediyor, onların taleplerini savunuyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci adayları, emekçileri sınıfın komünist partisi saflarında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyorlar.

Bu çağrı, çürüten asalak sermaye sınıfına karşı, devrimci işçi sınıfının çağrısıdır.

Bu çağrı, hak ve özgürlüklerimizi kopararak alma, geleceği birlikte kurma çağrısıdır.

Bu çağrı, emperyalist haydutların haksız ve kirli savaşlarına karşı emekçi halkların ve işçi sınıfının saflarında mücadele etme çağrısıdır.

Bu çağrı, kapitalizmin yıkım ve savaş programına karşı işçi sınıfının devrimci programı ve kurtuluş bayrağı altında birleşme çağrısıdır.

Bu çağrı, kapitalizmin savaş ve yıkım düzenine karşı savaşımsız, sömürsüz bir dünya için, devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısıdır.

Bu çağrı, ezilen ve sömürülen milyonlara aşağıdaki acil iktisadi ve sosyal talepleri için ayağa kalkma ve devrimci şiarlar etrafında birleşme çağrısıdır.

✓ **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

✓ **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**

✓ **İnsanca yaşamaya yeterli, vergiden muaf asgari ücret!**

✓ **Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı!**

✓ **Herkese parasız sağlık hizmeti!**

✓ **Herkese her düzeyde parasız eğitim!**

✓ **Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!**

✓ **Topraksız ve az topraklı köylüye toprak!**

✓ **Emekçi köylünün her türlü borç yükü geçersiz sayılsın!**

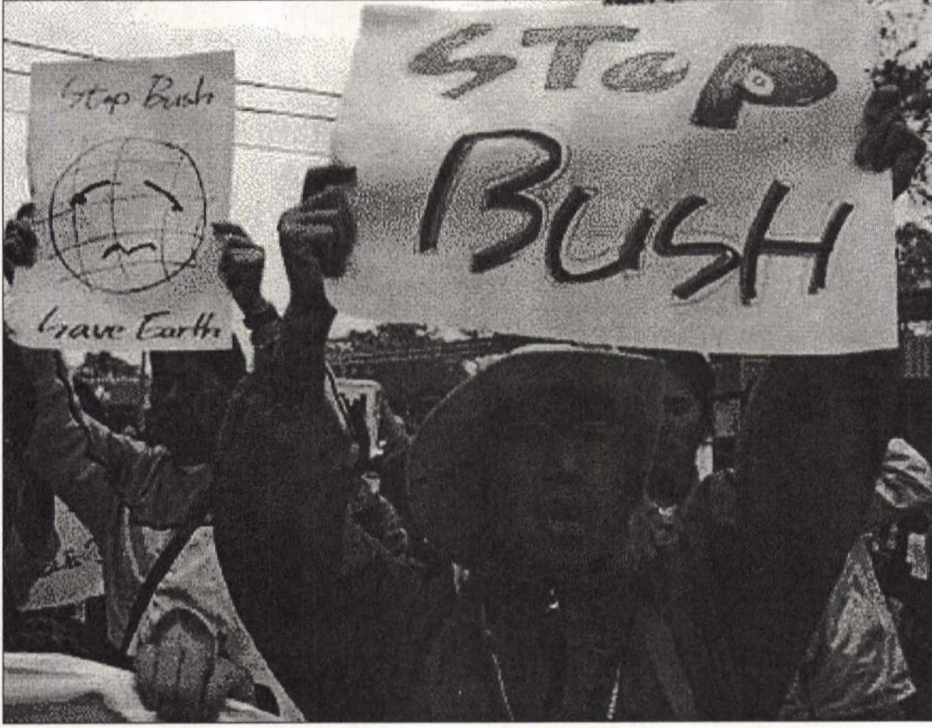
✓ **Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**

✓ **Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime hayır!**

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

İşçi sınıfı savaşıyor, sosyalizm kazanacak!

ABD ve savaş destekçilerinin maskeleri düştü...**Emperyalist saldırganlığa meşruiyet sağlanamıyor**

Bağdat yönetiminin Birleşmiş Milletler Silah Denetçileri Komisyonu (UNMOVIC) ekiplerini koşulsuz olarak ülkeye davet etmesi, emperyalist savaşla ilgili yeni tartışmaları beraberinde getirdi. Bush-Blair haydutları Irak'ın BM kararlarını hiçe saydığını, bundan dolayı askeri bir saldırı ile bu kararlara uymaya zorlanmasının kaçınılmaz olduğunu ilan etmişlerdi. ABD saldırganlığı karşısında net tavır alamayanlar, Irak'a baskı yapılarak BM kararlarına uymasının sağlanması gerektiğini, aksi halde askeri müdahalenin kaçınılmaz olacağını savunuyorlardı. Savaşa destek veren ya da vermek zorunda kalan Türkiye vb. Amerikan uşakları ise, askeri saldırının mutlaka BM Güvenlik Konseyi'nin karar almasından sonra başlaması gerektiğini dile getiriyorlardı.

Bu ikiyüzlü mizansenler, gerçekte emperyalist saldırıyla ilgisi olmayan bir konu etrafında dönüp dolaşıyordu. Bütün tarafların, BM Güvenlik Konseyi kararlarının bu savaşla ilgisi olmadığını bildikleri halde, ısrarla bu konuyu önplanda tutmaları, tümüyle gayri meşru ve hiçbir kural tanımayan bu emperyalist savaş ve saldırganlık hakkında açık konuşma cesaret ve gücünden yoksun olmalarıyla bağlantılıdır.

Küstaşça açıklamalar yine emperyalist saldırganlardan geldi

Bush ve savaş kundakçılarından oluşan ekibinin uzun süreden beri Irak'a -Ortadoğu'ya- saldırmak için hazırlık yaptığı bilinmekteydi. Herşeye rağmen saldırı için meşru zemin oluşturmak amacıyla belli bir çaba da harcıyorlardı. Zira "demokrasi" ve "hür dünya" adına hareket ettiklerini iddia eden saldırganlar, şu veya bu şekilde meşru bir zemin üzerinden saldırıyı gündeme getirmenin onlara belli avantajlar sağlayacağını farkındaydılar. Özellikle emperyalist ülkelerin işçi ve emekçilerinin savaşa karşı en azından seyirci kalmalarını sağlayabilmek onlar için önem taşıyordu. Bu açıdan BM kararları iyi bir malzeme idi ve bunu sık sık gündeme getiriyorlardı.

Gelinen aşamada bu manevranın bir önemi kalmadı. Tutunacak bir dal kalmayınca, Amerikan emperyalizmi ve uşakları, her ne olursa olsun Irak'a saldırmakta kararlı olduklarını ilan etmek durumunda kaldılar.

Bağdat'tan yapılan açıklamanın ardından kameraların karşısına çıkan ABD Dışişleri Bakanı

Colin Powell, "ABD'nin silah denetçilerinin Irak'a dönmesini engellemek için elinden geleni yapacağını" açıkladı. BM silah denetçilerinin Irak'a girmesini kabul etmelerinin tek koşulu, konuyla ilgili yeni bir BM Güvenlik Konseyi kararının alınması olarak ifade edildi.

Alınması gereken yeni kararlar ilgili planı da ABD hazırladı. Irak'ı provoke edip saldırı için gerekçe yaratmayı amaçlayan plana göre, silah denetçilerinin yetkileri olabildiğince genişletilecek, silah denetçilerinin görev süresi açık bırakılacak,

denetim sonunda kitle imha silahı bulunmasa bile ambargo kaldırılmayacak vb. Bu dayatmaların Irak tarafından reddedileceği ve bunun üzerine Güvenlik Konseyi'nin askeri bir saldırı için gerekli karar çıkartabileceği varsayılıyor. Buna rağmen BM'den saldırı kararı çıkartılmazsa Amerika ve uşaklarının harekete geçeceği Bush'un şu sözleriyle dile getirildi: "BM ilgilenmezse Irak'la biz ve müttefiklerimiz ilgileneceğiz."

Irak yönetimi ise yeni kararlar istemediğini açıkladı. Bir hükümet yetkilisi, BM Genel Sekreteri ile yapılan görüşmelerde, karara bağlananlar dışında hiçbir yeni dayatmanın kabul edilmeyeceğinin iletildiğini dile getirdi. BM silah denetçileri Irak'a gelse de gelmesede Amerika Irak'a saldıracak açıklaması yapıldı. Denetçilerin Irak'a girişi olsa olsa saldırının bir süre gecikmesine yol açabilir. Buna rağmen Irak Devlet Başkan Yardımcısı Taha Yasin Ramazan, BM'yi görevini yapmaya çağırdı ve BM'nin "anlaşmazlıkları çözmek için saldırganlığa alet olmak yerine barışçı yollar kullanması gerektiğini" ifade etti.

Yeni yalanlar hamlesi: Blair dosyası

Irak'ın kimyasal ve biyolojik silah ürettiği iddiası hiçbir maddi temele dayanmıyor. Saddam yönetiminin silah denetçilerini Irak'a davet etmesinin ardından, bu kanıtların açıklanacağı ilan edildi. ABD, İngiltere ve İsrail istihbarat örgütlerinin hazırladığı düzmece dosya basına açıklandı. Ancak beklenen etkiyi sağlamak bir yana, kimse tarafından inandırıcı bulunmadı. Saldırı için yeni gerekçeler yaratmak olarak değerlendirildi.

Blair'in açıkladığı rapora göre, Saddam Hüseyin kimyasal ve biyolojik silahları doğrudan kontrol ediyormuş. Dahası Irak biyolojik ve kimyasal silahlar üretmekle kalmıyor, aynı zamanda nükleer silah geliştirmeye de çalışıyormuş. Bu tempo ile silahlanmaya devam ederse, İsrail'den Türkiye'ye ve Yunanistan'a kadar tüm bölge ülkelerini tehdit eder hale gelecekmüş, vb., vb.

Ortadoğu ülkeleri Irak'ı tehdit olarak görmüyorlar, ama bölge ülkelerini "düşünen" ABD ve İngiltere bu tehditi görüyor ve bölge ülkelerini bu tehlikeden "kurtarmak" için çaba harcıyor. Ama ne hikmetse kurtarmak istediği ülkeler bu savaşa destek vermiyorlar.

Savaşa uydurulan gerekçelerden biri ise ABD'nin

Ortadoğu'ya demokrasiyi getirmek istediği iddiası. Ortadoğu'daki tüm gerici-faşist-siyonist-monarşik vb. devletlerin işbirlikçi yönetimlerinin Amerikan emperyalizminin desteğiyle ayakta durduğu, Ortadoğu halklarının ABD'den demokrasi beklemek bir yana ona karşı derin bir nefret beslediği koşullarda, bu iddianın güncüllüğü ortada. Bölgenin işbirlikçi yönetimleri bölge halklarının ABD'ye duyduğu bu nefretten dolayı savaşa açık destek verememektedirler.

Blair'in dosyasının açıklanmasının ardından, BM'nin eski müfettişlerinden Scott Ritter, Irak'ın silah kapasitesinin yüzde 90-95'lik bölümünün yok edildiğini ve kalan silahların bir tehdit oluşturmadığını yineledi. Ritter, nükleer silah konusunda da altyapının yüzde 100'ünün 1998'de ortadan kaldırıldığını belirtti. Bundan dolayıdır ki, bir taraftan yalana dayalı dosyalar açıklanırken, diğer taraftan denetçilerin Irak'a girişini engellemek için çaba harcanıyor.

Bush ABD Kongresi'nden savaş için yetki istiyor

Irak tarafından yapılan açıklama kimi çevrelerde askeri müdahaleye gerek kalmadan sorunun çözülebileceği şeklinde yorumlanırken, Bush Amerikan Kongresi'ne başvurarak savaş için yetki isteminde bulundu. Bush Kongre'den, "Irak'ın BM kararlarına uymasını sağlamak ve Ortadoğu'da barış ve güvenliği sağlamak için gereken tüm adımların atılmasına onay verilmesini" talep etti. Bu talebin kabul edilmesi durumunda, haydut başı Bush Irak'a savaş açmak için gereken tüm yetkilere sahip olacak.

Aynı günlerde Kuveyt'te bir basın toplantısı düzenleyen Amerikan askeri güçlerinin komutanı General Tommy Franks, Irak'a karşı operasyona karar verildiğinde, birliklerinin harekete geçmeye hazır olduğunu bildirdi. *Washington Post* gazetesi ise, Amerikan ordusunun Irak'a saldırmak için en uygun zaman olarak Şubat ayını gördüğünü ve askeri planlamacıların mümkün olduğu kadar Tomahawk füzeleri ve B2 bombardıman uçaklarını kullanmayı düşündüklerini yazdı.

Savaşa karşı görünen emperyalist ve gerici güçler (Almanya dışında) seslerini çıkartmazken, Rusya Savunma Bakanı İgor İvanov yaptığı son açıklamada, Irak'a saldırmak amacıyla alınabilecek bir BM Güvenlik Konseyi kararına Rusya'nın karşı çıkamayabileceği yönünde ifadeler kullandı. Öncesinde de ABD ve Rus yetkilileri ortak açıklama yaparak, iki ülkenin savaş konusunda alacakları tutumda bir yakınlık olduğuna dair mesajlar vermişlerdi.

İşbirlikçi sermaye iktidarının da savaş hazırlığı kapsamındaki çabaları devam ediyor. Son olarak Washington'a giden Dışişleri Bakanı Şükrü Sina Gürel, Bush'un şahinleriyle görüştü. Bu görüşmelerin içeriğine ilişkin basına ve kamuoyuna kayda değer bir açıklama yapılmadı. Egemenler savaş hazırlıklarını elden geldiğince emekçilerin dikkatinden uzak tutmaya çalışıyorlar. Seçimlere hazırlığın savaş hazırlıklarını gölgede bırakmış olması şimdilik işlerini hayli kolaylaştırıyor.

Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm savaş destekçisi gerici güçlerin maskeleri düşmüş bulunuyor. Irak'a saldırmak için hiçbir gerekçeye sahip değiller. Bu ise emperyalist saldırganlığı daha yaygın ve etkili bir şekilde teşhir etmeyi kolaylaştırıyor. Bu fırsat en iyi şekilde değerlendirilmelidir.

Siyonistler emperyalist saldırganlığı arkalarına alarak "Filistin'i Araplar'dan arındırma" kirli emellerine ulaşma hevesindedeler...

Direnen Filistin kazanacak!

İsrail siyonizmi İkinci İntifada'dan bu yana vahşi katliamlarına her gün yenilerini ekliyor. Son bir yılda ise bu saldırılar kural tanımaz bir nitelik kazandı. Kentleri, kasabaları ve köyleri işgal etmek, yakıp yıkmak, keyfi toplu gözaltılar, katliamlar vb. rutinleşti. Son günlerde Arafat'ın Batı Şeria'nın Ramallah kentinde bulunan karargahını kuşatan işgalci ordu, Filistin Yönetimi'ne ait binaları dozerlerle yerle bir etti; birçok Filistinli öldürüldü, onlarcası tutuklandı. El Halil dışında işgal altındaki bütün Filistin kentlerinde sokağa çıkma yasağı uygulandı. Siyonistler hala Arafat ve Filistin Yönetimi'nin diğer liderlerini tecrit koşullarında tutuyorlar.

Amaç Arafat ve Filistin yönetimini sürgüne zorlamak

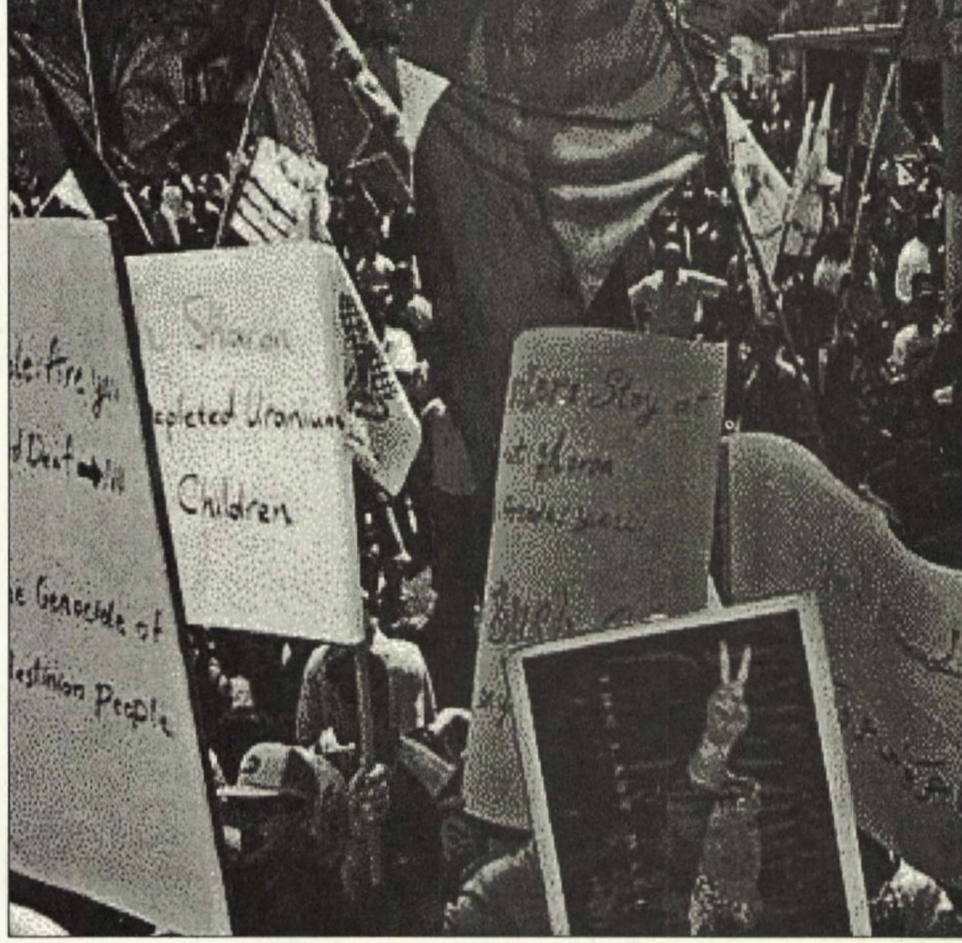
Şaron yönetimi, ordu sözcüleri aracılığıyla ilk kez, Arafat'ı sürgüne göndermek için zorladıklarını resmen ilan etti. Askeri bir yetkili, Arafat'ın istediği zaman karargahtan çıkabileceğini ve istediği ülkeye gitmekte "serbest" olduğunu açıkladı. İsrail kuşatma altındaki karargahta bulunanlardan 50 kişinin de teslim edilmesini istiyor. Bu talebi kesin olarak reddeden Arafat, şehit olmaya hazır olduğunu, sürgüne karşı direneceğini açıkladı.

Her türlü uzlaşmaya hazır olduğu halde Arafat'a karşı takınılan bu saldırgan ve tahammülsüz tutum, ABD-İsrail ittifakının Filistin'de işbirlikçi bir yönetimi başa getirmek amacını taşımaktadır. Bu planlarını bir türlü hayata geçirmeyen emperyalist-siyonist saldırganlar, bir engel olarak gördükleri Arafat'ı saf dışı bırakma çabasını sürdürüyorlar. Bu amaçla Arafat'ın karargahı kuşatılıp elektriği, suyu ve telefonu kesildi. Karargahta mahsur kalanlar "gönüllü" sürgüne gitmeye zorlanıyor.

Kasap Şaron Arafat'ın bittiğini ilan ederken, öte yandan direnen Filistinlilere terörist damgası vurarak Filistin halkının çıkışsız olduğu kanısını yaymaya çalışıyor. Böylece Filistin halkına boyun eğdirilebileceği sanılıyor. Bu planlar ABD emperyalizminden tam destek görürken, diğer emperyalist odaklar tarafından da sessizce onaylanıyor. BM Güvenlik Konseyi'nin aldığı yaptırım gücü olmayan göstermelik kararları dışında, İsrail saldırılarına karşı kayda değer bir tepki olmamıştır. Bu durum siyonistleri büsbütün azdırıyor.

Kuşatmaya karşı kitlesel direniş

Siyonist işgalcilerin kuşatması ve Arafat'ı sürgüne gönderme planları Filistin halkı tarafından yoğun protestolarla karşılandı. Binlerce insan sokaklara çıkarak bu saldırıyı protesto etti. Sokağa çıkma yasağı uygulayan işgalciler, yasağı fiilen geçersiz hale getiren göstericilere ateş açarak çok sayıda insanın ölümüne neden oldular. El Fetih'in yaptığı genel grev çağrısına kitlesel bir şekilde karşılık veren Filistinliler, evlerinin balkonlarına çıkıp tencere ve tavaları birbirine vurarak Arafat'a destek verdiler. Sürgünde yaşayan Filistinliler ise binlerce kişinin katıldığı protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Lübnan'da gösteri yapan

Filistinliler, Arafat'a zarar verilmesi durumunda emperyalist ülkelerin büyükelçiliklerine saldırı yapılacağını duyurdular vb. Filistin halkının aldığı bu tutum, her koşulda İsrail'in saldırılarına karşı direnişten vazgeçilmeyeceğinin yeni bir ilanı oldu.

Siyonist işgale karşı kararlılıkla direnen Filistin halkı, emperyalist-siyonist planları bozuyor. Bush-Şaron haydutları tüm çırpınmalarına karşın Filistin'de işbirlikçi bir yönetimi başa geçirme hedeflerine ulaşamadılar. Zira en azgın saldırılar bile Filistin halkının kitlesel bir karşı direnişi ile boşa çıkarılabiliyor. İşgal karşısında sergilenen bu ölümüne kararlıktan dolayı, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist-siyonist planların uygulanabilmesi pek de kolay olmayacaktır.

Amaç Filistin halkını tümenden sürgüne zorlamak

Filistin direnişini ezmek, onursuz bir barış anlaşmasını kabule zorlamak amacıyla saldırganlığını artıran siyonistler, Amerikan emperyalizmi tarafından Ortadoğu'da estirilen savaş rüzgarıyla beraber aradıkları ortamı bulmuş oldular. Geçmişten beri ulaşmak istedikleri "Araplar'dan arınmış Filistin" düşü yeniden hortlamaya başladı. Bu gerici emellerine ulaşabilmek için emperyalist savaşı bulunmaz bir fırsat sayan Şaron yönetimi, savaşın bir an önce başlaması için çağrılar yapmaya başladı.

Siyonistler tarafından kurulan ve New York'taki siyonist Yahudiler tarafından finanse edilen bir "düşünce" kuruluşu sürgün planını hazırlamış bulunuyor. Gamla adlı bu kuruluşun "Transferin Lojistiği" başlıklı planı, "İsrail'i tehdit eden" Filistinli nüfusun tamamıyla sınır dışı edilmesi temeline dayanıyor. Plana göre İsrail devleti, işgal altındaki bölgeler ile Ürdün Nehri ve Akdeniz arasında kalan topraklardaki Filistinlileri 3-5 yıl içerisinde topyekün sürgün etmeli. İsrail sınırları içinde yaşayan

Filistinliler ise, ya yahudiliği kabul edecekler ya da onlar da sürgün edilecekler. İsrail açısından "tek çözüm" yolu olduğu öne sürülen bu planın Tevrat'a uygun olduğu da vurgulanmış. İsrail'in son iki yılda Filistin ekonomisinde yarattığı yıkım sınırların kapatılmasıyla birleşince, Filistinlilerin %65'ten fazlası işsiz kaldı. Sanayi ve tarımda üretici güçlerin dumura uğratılması, hasat mevsimi yaklaşan ürünlerin işgalci askerler tarafından yakılıp sökülmesi, kuyu ve sulama kanallarının yıkılması sonucu Filistin'de milli gelir dibe vururken, emekçiler işsizlik, yoksulluk ve açlıkla karşı karşıya bırakıldılar. Nüfusun büyük çoğunluğu günde 2 dolardan daha az bir gelirle geçinmek zorunda. Filistin halkının yaşamı neredeyse dış yardımlara bağımlı hale getirilmiş durumda. Ayrıca hastalıklar yayılıyor, özellikle çocuk ölüm oranlarında büyük artışlar yaşanıyor. Duvarlar ve elektronik çitlerle çevrilen Filistin yerleşim bölgelerinde halk, üstü

açık bir cezaevinde yaşam mücadelesi veriyor.

Adı geçen siyonist "düşünce" kuruluşunun planında da Gazze Şeridi ve Batı-Şeria'da ekonomik baskının artırılması ve işsizliğin yaygınlaştırılması tavsiye ediliyor. Böylece Filistinliler açlık-ölüm ile "gönüllü sürgün"lük arasında tercih yapmaya zorlanacak. Anlaşıldığı kadarıyla, İsrail'in özellikle 11 Eylül'den sonraki saldırıları bu plana göre hayata geçiriliyor.

Gerici güçler İsrail'in suç ortaklarıdır

Yoğunlaşan saldırılar üzerine kuşatma altındaki Arafat uluslararası kamuoyundan yardım isteyerek, İsrail'e karşı acilen harekete geçilmesi çağrısı yaptı. Özellikle BM, Arap Birliği ülkeleri ve Türkiye'den yardım talep etti. Ancak hiçbir İsrail'e karşı kayda değer bir girişimde bulunmadı. Arap Birliği ülkelerinin girişimiyle BM Güvenlik Konseyi'nden hiçbir yaptırım gücü olmayan bir karar çıkartıldı. Ecevit ise, Bush'a mektup yazma lütfunda bulunacağını söylemekle yetindi. İsrail'le aralarının çok iyi olduğunu yineleyen Ecevit, arabuluculuk yapmaya hazır olduğunu da ilan etti. İşgalin yaygın bir şekilde sürdüğü, peşpeşe katliamların yapıldığı bir dönemde yapılan bu tarz açıklamalar, siyonistlere sunulan destekten başka bir anlam taşımıyor.

"Teröre karşı savaş"tan, "terör karşıtı ittifak"tan bahseden açıklamaların sık sık yapıldığı bir dönemden geçiyoruz. Filistin halkının yaşadığı zulüm ve acılar, gerçekte kimlerin terörist olduğunu, hangi gücün insanlık için tehlike oluşturduğunu yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Ne siyonist katliamlar ne de Filistin halkının açlığa mahkum edilmesi, Filistin direnişini ezmeyi başarabilir. Filistin özgürlüğüne kavuşmadan direniş bitmeyecektir!

Almanya'da Federal Parlamento seçimleri...**Saldırı hükümeti dört yıl daha iktidarda**

22 Eylül günü Almanya'da 15. Dönem Federal Parlamento seçimleri yapıldı. Seçimlere yüzde 79.2 (1998'de yüzde 82) oranında katılım gerçekleşti.

251 milletvekili çıkaran SPD mutlak 300 çoğunluğa ulaşamadı. Yeşiller'in oylarını artırması ve 55 milletvekili çıkarması sosyal-demokratların işini kolaylaştırdı. Böylece SPD/Yeşiller koalisyonu dört yıl daha iktidarda kalabilecek.

Amerikan taklitçiliği ayyuka çıktı

Bu yılki seçim propagandalarına seçim alanlarından televizyon şov programlarına kadar tam bir Amerikan taklitçiliği egemendi.

Haftalar öncesinden anket kuruluşlarının kimin iktidar olacağına ilişkin sonuçları yayınladı. Almanya tarihinde ilk kez hükümet ve ana muhalefet partilerinin başkanları televizyon kameraları karşısına geçirilerek, Amerikanvari tartışmalar gerçekleştirildi. Seçim alanlarında dinleyicilerin ellerine bayraklar, isim yazılı kartonlar tutuşturuldu. 500 bin yabancı oyuna göz diken Yeşiller ise sokak şenliklerine katıldı, döner kesti vb.

Seçime bir gün kala yaptığı konuşmada "Bush iç sorunları örtmek için savaşı başlattı. Hitler de böyle yapmıştı" diyerek Bush'u Hitler'e benzettiği için, SPD'li Federal Adalet Bakanı görevinden ayrılmak zorunda bırakıldı ve bakanlığa getirilmeyeceği açıklandı. Ardından başbakan defalarca Amerika'dan özür dilemek zorunda kaldı.

Seçimlerden en kazançlı çıkan Yeşiller oldu

Seçimler öncesi anketler Yeşiller'in yüzde 6.5 oranında oy alacağından söz ederken, sandıktan yüzde 8.6 oranında oy çıktı. Böylece Yeşiller Almanya'nın 3. büyük partisi oldu. Bu da SPD/Yeşiller koalisyon hükümetinin kaderini belirledi. Yeşiller'deki oy artışının sebebi, eski koalisyonun devamını isteyen SPD'li seçmenlerin ikinci oylarını Yeşiller'e vermesi oldu.

Yeşiller ilk kez bir de doğrudan aday kazandılar. Partide savaş karşıtı olarak bilinen ve bu nedenle de savaş partisine dönüşen Yeşiller'in yönetimi tarafından sevilmeyen, hatta kazanmaması için listede 4. sıraya yerleştirilen 63 yaşındaki milletvekili Yeşiller tarihinin ilk doğrudan aday oldu.

Kaybedenler...

Seçimlerde sağcı faşist partiler çok düşük oranda oy aldılar. 11 Eylül sonrası Hamburg eyaletinde yüzde 19.4 oy alarak eyalet parlamentosuna giren Schil partisi de milletvekili çıkaramadı. Zira diğer partilerin iç ve dış politikaya ilişkin söylemleri nedeniyle sağcı faşist partilerle aralarındaki farklılık silikleşti.

Hür Demokrat Parti (FDP) hedeflediği yüzde 18 oya ulaşamadıysa da oylarını yüzde 7.4'e çıkardı. Ama üçüncü büyük parti sırasını Yeşiller'e kaptırdı. Yenilginin faturası ise, İsrail Başbakanı Şaron ve Almanya Yahudi Cemaati Başkan Yardımcısı'na karşı kampanya yürüten genel başkan yardımcısına çıkartıldı. Seçim akşamı bu görevinden alınmakla kalmadı, bütün görevlerinden de istifa etmesi istendi. Başkanı olduğu Kuzey Ren Vefalya eyalet kongresinden düşürülmeye çalışılıyor.

Seçimlerde en büyük hezimete uğrayan parti Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) oldu. PDS yüzde 5 barajını aşamadı ve 3 aday da çıkaramayınca

parlamento dışı kaldı. PDS doğu ile batının birleştiği '90'lı yıllarda yüzde 2.4 oy almış, ama 17 doğrudan milletvekili çıkarmıştı. '94 yılında barajı aşamamasına rağmen kazandığı 3 doğrudan milletvekili sayesinde parlamento 30 milletvekili göndermişti. '98 seçimlerinde Kohl hükümetinin politikalarına karşıtlığı, uluslararası planda insan hakları savunuculuğu ve savaş karşıtı tutumu ile oylarını yüzde 5.1'e çıkarmıştı. Parlamentoda 37 milletvekili bulunuyordu.

Doğu Almanya Partisi olarak bilinen ve doğuluların çıkarlarını savunduğunu iddia eden PDS

tam da yeşerip geliştiği zeminde en fazla oy kaybına uğradı. PDS SPD ile kurulan ortaklık sayesinde merkez oyları alacağını umuyordu, ancak kendi oylarını SPD'ye kaptırdı. Örneğin Meclenburg Vorpommern eyaletinde yüzde 8 oranında oy kaybına uğradı. Zira ekonomik ve sosyal konularda hükümete alternatif programlar üretmediği gibi, birçok konuda onların gerisinde bile kaldı. SPD ile iktidar ortağı olduğu Berlin'de sosyal hakların kısıtlanması ve kamu sektöründe binlerce işyerinin yok edilmesi sürecine doğrudan katılırken, Meclenburg Vorpommern'in PDS'li eyalet bakanı büyük sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırlanan vergi reformunun federal senatoda çoğunluk bulmasını olanaklı kıldı.

PDS parlamentoda savaşa karşı tek parti. Ama salt savaş karşıtı olmak oy getirmiyor. Seçim kampanyası süresinde genel slogan ve talepler kullanan, işçi ve emekçilerin somut talepleri işlemeyen PDS genelde savaş karşıtı bir propaganda yürüttü. Bu propaganda, SPD ve Yeşiller'in de ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlığını eleştirmesi nedeniyle çok etkili olmadı. Ayrıca Bush'un Almanya ziyaretinde parlamentoda 3 PDS milletvekilinin "Bush, Schröder sizin savaşınızı istemiyoruz!" yazılı pankart açmasının ardından PDS sözcüsünün özür dilemesini de seçmenler unutmadı. İnsanlar orijinali varken kopyasını tercih etmediler, SPD/Yeşilleri seçtiler. Böylece artık parlamentoda savaşa ve küreselleşmeye karşı cılız da olsa çıkan ses kalmadı.

Sermaye yeni saldırılarda hükümetin rotasını belirliyor

Pazar günü çok az farkla "tekellerin yoldaşı" yeniden seçildi. Ama işçi ve emekçilere karşı dizginsiz sömürü ve saldırı politikalarını hayata geçirecek gerici

hristiyan partisinin seçilmemesi sermaye çevrelerini yine de hayal kırıklığına uğrattı.

Yeni hükümet seçilir seçilmez sermaye çevrelerinden hükümetin rotasını çizen talepler yağdı. Alman Sanayici ve Ticaret Odaları (DİHK) başkanı yeni hükümetin ekonomi çevrelerinin arzu ettiği bir hükümet olmadığını, ama yine de ortak çalışabileceklerini söyleyerek, hükümetin ekonomik-sosyal politikalarda rekabetin sürdürülebilmesini sağlayacak olan acil bir reform planı hazırlanmasını önerdi. Ücretler, ek giderlerin düşürülerek sosyal güvenlik sistemi reformuna geçilmesi, Harzt Komisyonu'nun önerileri, bütçenin sağlaştırılması ve yerel vergi reformu en yakıcı reformlar olarak sayılıyor. Benzer sözler Alman Ekonomi Enstitüsü'den (Iw) geldi. Onlar da hükümetin acilen gerekli yapısal reformlara gitmesi gerektiğini söylediler. Artık

"sevilmeyen gerçekleri" ilan etmenin, "popülist olmayan" uygulamalara başlamanın gerekli olduğunu vurguladılar. Bunun için iş piyasasının yeniden düzenlenmesi, emeklilik ve sağlık sisteminde reform yapılması gerektiğini söylediler. Yeşiller'in istediği çevre vergisi kabul edilerek enerjinin vergilendirmesi söz konusu olursa, Almanya'nın ekonomik olarak çekiciliğini yitireceğini vurguladılar.

Eski Federal Merkez Bankası Başkanı da iş piyasasında ve sosyal devlette yapısal değişikliklerin gerekli olduğunu, işsizlik sayısının düşürülmesinin hükümetin başarısının ölçüsü olacağını, bunun için de iş yasasında gerekli değişikliklerin yapılması gerektiğini savundu. Ücretlerde ve iş yasasında daha fazla esnekliğe ihtiyacımız var diyerek, Harzt Komisyonu'nun hazırladığı saldırı taslağının yeterli olmadığını savundu.

Alman İşverenler Birliği (BDA) Başkanı ise, yeni hükümetinin reform politikaları ile ekonomik büyüme ve iş pazarında olumlu etkileri olacağını söyledi. Hükümetin Harzt Komisyonu'nun önerilerini harfi harfine yerine getireceğini açıklamasını selamladı. Yeni hükümetin reformları frenleyen engellerden kurtulması gerektiğini belirtti.

Yeni hükümeti sevinçle karşılayan sendikalar ise, sözde "işsizliğe çözüm" olarak üretilen, gerçekte işçi-emekçi düşmanı bir taslak olan Harzt Komisyonu'nun önerilerinin acilen hayata geçirilmesi, bunun için çok esnek olunması gerektiğini savunuyorlar. Sağlık reformu konusunda hükümete akıl veren sendikalar birliği DGB Başkanı, bu alanda da Harzt Komisyonu gibi bir komisyonun kurulmasını öneriyor.

Tüm bunlar SPD/Yeşiller hükümetinin bir saldırı hükümeti olarak iş göreceğini, daha fazla sömürü, daha fazla sosyal hak gaspı, daha çok işsizlik ve yoksullaştırma politikalarının gündeme getirileceğini gösteriyor. Elbette bu politikaların ne ölçüde hayata bulacağını işçi ve emekçilerin mücadelesi belirleyecek.

"Medya Savunma Bölgeleri" demagojisi...

Serhat Ararat

İmralı Partisi KADEK yönetimi, yaptığı son toplantısında "Medya Savunma Bölgeleri"ni kurma ve ilan etme kararını aldı. Aldığı bu kararı kendi basınında demagojik bir üslupla duyurdu. Bunlardan bazıları, "KADEK özerk bölge ilan etti" gibi aldatıcı başlıklar kullanmakta sakınca görmedi. Ardından İmralı Partisi tefsircileri, bu kararı yorumlamaya ve olmadık "tarihsel ve siyasal anlamlar" yüklemeye başladılar...

Gerçekte ilan edilen bu kararın gerçek politik anlamı nedir, neye, hangi politikalara oturuyor? Bu sorunun doğru bir yanıtı verilmeden Kürt halkının temel çıkarlarından çok, TC'nin Kürt ve Irak politikalarına oturan bu kararın gerçek özü deşifre edilemez. Öncelikle alınan kararın içeriğine kısaca bakalım. Kendi açıklamaları şu dört noktada toplanıyor:

Bir: Kurulduğu ve ilan edildiği söylenen "Medya Savunma Bölgeleri", 2 Ağustos 1999 tarihinden beri ideolojik, politik ve askeri bir anlamı kalmamış eski gerilla güçlerinin konumlandırıldığı Güney Kürdistan'daki kimi alanları (Kandil, Bradost, Behdinan) kapsıyor. Coğrafik olarak Kuzey Kürdistan ilan edilen "bölgeler"in dışındadır.

İki: Eski gerilla güçlerinin konumlanmış bulunduğu bu bölgelere bir silahlı saldırı olduğu zaman eski gerilla güçleri kendilerini koruyacaktır. Bu anlamda bölgelerin ve eski gerilla güçlerinin korunması ve savunması, bu kararın özünü ve temel hedefini oluşturmaktadır.

Üç: Bir önceki şıkkın içeriğinden de anlaşılacağı gibi, ilan edilen "Savunma Bölgeleri"nin dışında kesinlikle silahlı bir faaliyet olmayacaktır. (Bu konuyu yorumlayan S. Erdem'in *Özgür Politika*'da yayınlanan yazısına bakılabilir.)

Dört: Bütün bu esaslardan dolayı alınan karar İmralı çizgisinden bir sapmayı değil, onun devamını, savaşı değil "barışı" anlatmaktadır...

"Medya Savunma Bölgeleri" kararı ilk planda ve görünüşte İmralı çizgisinden bir sapmayı, yeni bir durum değerlendirmesi ve politik yönelim gibi görünüyor. Ya da böyle okumak isteyenlere böyle bir malzeme sunuyor gibi. Ancak dikkatli bir okuma, gerçeğin böyle olmadığını, tersine İmralı çizgisinin daha da derinleştirildiğini ve uğursuz tasfiyeciler rolünü oynamayı sürdürdüğünü anlamamızı kolaylaştıracaktır. Aslında bu karar, S. Erdem'in yazısında da açıkça vurgulandığı gibi, bir savaş ilanı değil, tersine İmralı çizgisini bir kez daha onaylama ve içine girilen teslimiyet ve tasfiye çizgisi karşılığında birazcık "yaşam güvencesi" isteme blöfüdür! Bu karar, bugüne kadar verilenlerle yetinilmiyor, tersine TC'nin Güney politikasına çanak tutucu, onun her türlü askeri ve siyasal hareketini meşrulaştırmaya dönük bir çaba olarak da değerlendirilmelidir. Bu noktayı açmakta yarar var.

Bilindiği gibi, 2 Ağustos 1999 tarihli silahlara veda kararından sonra gerilla politik ve askeri bir güç olmaktan çıkarıldı. Kürt halkının silahsızlandırılması demek olan bu karar daha sonra 7. Kongre ve 8. Kongre kararlarında kesinleştirildi ve resmîleştirildi. İdeolojik, politik ve askeri özden ve anlamdan yoksun bırakılan gerilla, artık bir "kalıntı", sadece Öcalan'ın yaşamına endekslenmiş "silahlı adamlar" topluluğu haline dönüştürüldü. Bundan başka da birkaç işlevi daha var: Teslimiyeti toplum içinde egemen kılmak,

farklı ses ve hareketleri önlemek ve bastırmak için bu "silahlı insanlar" topluluğu maddi ve psikolojik baskı unsuru olarak kullanıldı. Yani eski gerilla gücü ve etkisi artık Kürt halkının temel çıkarlarına ve özelemlerine karşı duran bir güç konumundaydı. Somut pratikleri de böyle olmuştur. Güneyde YNK'ye karşı kullanılması, içte bir bastırma ve infaz mangası olarak kullanılması bir çırpıda aklımıza gelen örneklerdir.

İmralı Partisi KADEK'in programına ve temel politik belgelerine bakıldığında eski gerilla güçlerinin Kürdistan açısından politik ve askeri bir anlamının olmadığı rahatlıkla görülecektir. Bu güçler çoktandır tasfiyeyi bekliyor, teslim olmayı bekliyor. Ancak bugüne dek yaptıkları teslim olma çağrılarında olumlu yanıt veren olmadı. Defalarca "teslim olmaya hazırız, ama bunun için kimi yasal değişiklikler yapılınsın" çağrılarını yaptılar. Ama TC, tam çözülme ve çürüme gerçekleşmeden bu kadar gücü teslim almaya hazır değildi. Kaldı ki içi henüz boşalmış ve çürüme sürecine alınmış bu güce ihtiyacı vardı. Devrim

dinamiklerinin bastırılması, tüm değerlerin ve dinamiklerin ipotek altında tutulması ve Güney Kürdistan üzerinde daha rahat politika yürütmek bakımından bu eski gerilla güçlerinin varlığına ihtiyacı vardı. Bu nedenlerle hemen teslim almıyor, Öcalan üzerinden ve onun aracılığı ile kullanmayı yeğliyordu...

Anlaşılacağı üzere teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik süreciyle birlikte gerilla güçleri özünden boşaltılmış, teslimiyeti bekleyen ve bazı politikalara alet edilerek çürümeye ve dağa mahkum edilen bir topluluktur. Bu topluluk aynı zamanda Öcalan sisteminde köşe başlarını tutan, tüm varlığını buna bağlayan tasfiyeciler topluluğunun, siyaset esnafının varlığını ve yaşamını sürdürmenin en önemli dayanak noktası yapılmaktadır.

Bu kısa değerlendirmelerden de anlaşılacağı gibi, artık Kürdistan için gerilla edebiyatı yapmak, askeri bir gücün varlığından söz etmek gerçekleri saptırıp çarpıtmaktan başka bir şey değildir.

Gerçekliği bu olan bir topluluğa dayanarak kararlar almanın, politikalar yapmanın anlamı nedir? Bu bağlamda "Medya Savunma Bölgeleri"nin anlamı nedir ve hangi politikalara oturuyor?

Bilindiği gibi, bu kararın alındığı süreç, Irak ve Güney Kürdistan üzerinde savaş bulutlarının toplanmaya başladığı, emperyalist saldırı savaşının gün saydığı bir süreç. TC, Güney'e girmenin hesabı içinde ve son dönemde KDP aleyhinde koparılan gürültünün anlamı da bu hesaba oturuyor. Daha önceleri ABD'nin Irak'a saldırmasını savunan ve bunu "Statükoya karşı ilerleme ve demokrasi hareketi" olarak teorileştiren KADEK, bu savaşta kendisine bir rol verilmeyeceğinin ve tüm teslimiyet şaklabanlıklarına rağmen hedef olmaktan kurtulamayacağını farkına varınca, bu kez, başka şeyler söylemeye başladı. Emperyalist bir savaşta TC'nin Güney'i işgal edeceği ve Güney'de kalıcı bir denetim kurma ve oradaki güçleri tasfiye etme amacıyla olduğu çok açık. KADEK yönetimi de bunu

anlamış bulunuyor. Tamamıyla Kürdistanı özelliğini yitirmiş, bütün ideolojik, politik ve askeri meşruiyetini yitirmiş KADEK'in "ulusal birlik ve mücadele" çağrılarının da bir anlamı kalmamıştır. Güney'de konumlanan alanları "Savunma Bölgeleri" ilan etmenin, TC'nin işgal hareketi, saldırgan müdahaleleri için bahane yaratmaktan öte bir anlamı var mı? "Bu bölgeler bize ait, buralara saldırmayın, yoksa kendimizi koruruz" demenin bundan başka hangi politik ve askeri anlamı vardır? Gerçekten Güney'in ve bütün ulusal kazanımların her türlü işgal ve saldırı hareketi karşısında korunması mı isteniyor, o zaman genel Kürdistan çıkarları temelinde Güney'in gerçekliği esas alınır ve Güney güçlerinin durumunu zorlaştırmayacak ortak bir politikada buluşmaya çalışılırdı. Ama bunun gerçekleşmesi mümkün olmayan safdil bir varsayım olduğunu biliyoruz. Çünkü dümeni İmralı'da olan, onsuz soluk bile alamayan bir "parti"nin başka türlü davranması olanaksızdır.

Öte yanda alınan kararın "özerk bölge" ilanı olarak duyurulmasının da rastlantı olmadığını vurgulamamız gerekir. KADEK tasfiyeciliği salt Kuzeyle sınırlı değildir, İmralı çizgisini Güney'e ve diğer parçalara

taşıma işlevi de var. Irak'ın ve Güney'in yeniden yapılandırılması sürecinde "üçüncü bir güç" olarak yer alma istemi, anılan kararın diğer bir boyutunu oluşturmaktadır. Kuzey için hiçbir talepte bulunma, en sıradan özerkliği bile reddet, "Demokratik Cumhuriyet Vatandaşlığı" adı altında sömürge köleliğini, resmi ideolojiyi yeniden Kürdün beynine empoze etmeye çalış, bütün bunlar bir yanda dururken, Güney'de "özerk bölgeler" ilan etme yoluna gittiğini ilan et!

Bütün bunlar, çelişkili gibi duruyor, ancak öyle değil. Yukarıda da kısaca vurguladığımız gibi, KADEK'in son kararı TC'nin Güney ve Irak politikalarına oturuyor, onun daha rahat uygulanabilmesine olanak sunuyor...

Peki, bu çizgi İmralı Partisi KADEK'i bir Güney seferinde TC'nin hedefi olmaktan kurtarır mı? Hayır, şefleri de yaşamını "yüce devletine hizmet etmeye" adadı. Ama aldığı karşılık aşağılanmaktan başka ne oldu? Bütün hainlerin aşağılanmaktan başka almış oldukları bir "ödül" var mı?

Ulucanlar zindanından devrimin güçlü soluğu yükseldi

Devrim mücadelesinin dışarıda, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bağrında gelişmesi, olması gereken. Nihayetinde böyle de olacak. Ama bugün olanla olması gereken aynı değil. Zindanlar halihazırda dışarıya oranla daha fazla öne çıkıyor. Çünkü zindanlarda devrimciler sermayeye karşı ölümüne bir direniş sergiliyorlar. Bedel ödemekte ve ödetmekte tereddüt etmeyen bir tutumla, sermayenin her saldırısına karşı direngen bir duruş sergiliyorlar. Sermayenin en güçlü saldırısı olan hücreler bugün hala yıkılmadı. Ama sermaye de bir zafer kazanamadı; zira tutsakları teslim almayı başaramadı.

Ulucanlar'da tutsaklar şahsında emekçi hareketine saldırıldı

Devrimciler toplumun en dinamik ve en atak kesimidirler. Her zaman geçerli olacak bu gerçeklik, işçi ve emekçilerin sessiz ve sinik olması gerçekliğiyle birleştiğinde, ortaya zindanların devrim mücadelesinde öne geçme olgusu ortaya çıkıyor. Dışarıda da devrimciler var ama, işçi ve emekçilerin toplam gerçekliği içinde, yine aynı direngen tutumu sergilese de, bu, bir farklılık yaratmıyor. Zindanlarda ise tutsaklar daha billurlaşmış bir duruş içinde öne çıkmaktadırlar. Sermayenin zindanlardan duyduğu rahatsızlığın nedeni de budur.

Sermaye sınıfı 2000'e doğru içinde bulunduğu yapısal krizden kurtulmak için, yine krizi emekçi sınıflara fatura etme yolunu tuttu. Ama bu saldırı öncekilerden çok daha kapsamlıydı. Bu nedenle de işçi ve emekçilerin mücadeleye daha açık olacakları bir durum geliştirecekti. Bu durumu değerlendirebilecek olan komünist ve devrimcilerin önünü kesmeyi, bunun için de öncelikle onlara yönelik bir saldırı başlatmayı, kendi açısından gerekli buldu. Böyle bir saldırının odağında ise zindanlar vardı, doğal olarak.

Tutsaklara yönelik saldırılar aralıksız sürüyordu zaten. 1995'de Buca'ya, 1996'da Diyarbakır'a, 1997'de Ümraniye'ye saldıran sermaye devleti, geline aşamada çok daha şiddetli bir saldırının hesaplarını yapıyordu.

Ulucanlar zindanı, her zindan eyleminde uzun süredir öne çıkarılıyordu. 1999 Eylül'üne gelinmeden önce Ulucanlar'a yönelik bir saldırı olacağı beklenen bir şeydi. Hele yeni bir koğuş için yapılan eylemler koğuş işgaline dönüşünce, Ulucanlar zindanına yönelik bir saldırı gün meselesiydi artık. TKİP Merkez Komite Üyesi Habip Gül, saldırıdan çok önceleri böyle bir saldırı olacağını hem yazıyor, hem de gelen görüşleriyle paylaşıyordu. Gelmekte olan saldırıya karşı kararlılık dile getiren "Bayrağımıza leke düşürmeyeceğiz" sözü, son mektubuna bu öngöründen dolayı girmiştir. Bu saldırının aslında emekçi sınıflara yönelik olacağını belirten bizzat Habip Gül'dü. Bu yüzden burada takınılacak tutumun geleceği belirlemede büyük önem taşıyacağını biliyordu. Habip'in bayrağımıza leke düşürmeden ölümü, yoldaşı Ümit Altıntaş gibi ölümü tereddütsüzce kucaklaması, onun direngen komünist kimliğiyle beraber, işçi sınıfının öncüsü olma bilincinden kaynaklıdır.

1999'un 26 Eylül'ünde, geceyarısı saldırdılar

**Ulucanlar katliamının 3. yılında
Ulucanlar şehitlerimizi
"Ümit Altıntaş"ın
mezarı başında
anıyoruz!**

TUYAB

Tarih: 29 Eylül 2002 (Pazar)

Saat : 13:00

**Yer : Karacaahmet Mezarlığı,
Karacaahmet Camii önü (Mezarlık içi)**

Ulucanlar direnişinde ölümsüzleşenler:

Habip Gül (TKİP Merkez Komite Üyesi), Ümit Altıntaş (TKİP Merkez Komite Üyesi), İsmet Kavaklıoğlu (DHKP/C), Aziz Dönmez (DHKP/C), Ahmet Savran (DHKP/C), Abuzer Çat (MLKP), Önder Gençaslan (TKP(ML)), Mahir Emsalsiz (TKP(ML)), Zafer Kırbıyık (TİKB), Halil Türker (TKP/ML)

Ulucanlar zindanına. Fütursuzca ve bir o kadar da vahşice bir saldırıydı bu. Ulucanlar katliamında şehit düşenler, tanınmayacak hale getirilmişti. Özellikle İsmet Kavaklıoğlu işkenceyle katledildikten sonra yakılmış ve bedeni iyice tanınmayacak hale getirilmişti. Habip Gül'ün çenesi kelimenin tam anlamıyla dağıtılmışti. Ümit Altıntaş ve onun gibi vurularak katledilenlerin bedenlerinde postal izleri

vardı. Demek ki öldürüldükten sonra bile vahşi işkenceden geçirilmişlerdi. Ulucanlar katliamı sonrasında yayınlanan görüntüler en soğukkanlı insanın bile tüylerini ürpertecek türdendir. Korku ve gözdağı vermek amacıyla böylesine saldırganlaştılar.

Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı: Komünistlerin ve devrimcilerin yiğitçe direnişi.

Ulucanlar anıldığında belleklerde ilk canlanan On'ların yiğitçe direnişidir. Daha sonra Burdur ve Bergama'da en sonu 19 Aralık'ta 20 zindanda birden On'ların çizdiği yoldan gidildi: Ölüm pahasına yiğitçe direnildi.

Zindanlarda On'ların ortaya çıkardıkları tutum varolan direnme geleneğini pekiştirdi. Ama henüz işçi ve emekçilerde olması gereken tepkiyi geliştiremedi. Bugün için durum böyle, ama değişecek; işçi ve emekçiler toprağa düşen her canı çoğaltarak yaşatacak. Bu tarihsel misyonun yükü işçi sınıfının omuzlarındadır.

Ulucanlar direnişçilerinin başeğmez tavırlarına sahip çıkalım!

Ulucanlar katliamının üzerinden üç yıl geçti. Üç yıl içinde faşist sermaye devleti sayısız katliam gerçekleştirdi. En son 19 Aralık katliamıyla hücre sistemine geçti.

Faşist sermaye devleti komünist ve devrimci tutsaklara en vahşi yöntemlerle saldırı. Ama her seferinde ağır bedeller ödemeyi göze alan bir iradeyle karşılaştı. Ulucanlar zindanında 10 tutsağın ölümsüzleşmesiyle sonuçlanan bu irade, 19 Aralık'ta tüm zindanlarda ayaktaydı.

Faşist sermaye devleti bu direnişçi irade ve kitlelerin sessizce de olsa lanetine rağmen, nasıl bu kadar saldırgan olabiliyor? Çünkü korkuyor. Bu, korku sıkışmasının bir aczi ve aktivitesiyle gerçekleşen bir saldırganlıktır. En başta bu başeğmez iradenin işçi ve emekçi kitlelere yansımından korkuyorlar. Korkmakta da haklılar. Çünkü yitirecekleri sömürgeci bir saltanatları var. Çünkü bu kokuşmuş, çürümüş saltanatları bir gün mutlaka yıkılacak.

Üçüncü yılında katliamdan çok On'ların direnişini anmak, On'ların başeğmez direngen duruşlarını kendi kimliklerimize nakşetmekle mümkündür...

Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!

F. Yılmaz/M. Atak

Katliamın 3. yılında Ulucanlar şehitleri anıldı...

Ulucanlar katliamının 3. yıldönümünde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde karanfil bırakma eylemi gerçekleştirildi. Saat 12:30'da İHD Şube Başkanı tarafından basın açıklaması metni okunduktan sonra cezaevi kapısının önüne karanfiller bırakıldı. 60'a yakın kişinin katıldığı eylemde, "Unutmadık, unutturmayacağız!", "Tecrit insanlık suçudur!" yazılı dövizler açıldı, "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!" sloganları atıldı. Mezar anmasının duyurusundan sonra eylem sona erdi.

Karanfil bırakma eyleminin ardından cezaevinin önünden kalkan otobüsle 26 Eylül'de Ulucanlar zindanında katledilen 10 devrimciyi

anmak için Mahir Emsalsiz, Önder Gençaslan ve İsmet Kavaklıoğlu'nun mezarları başına gidildi.

Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu, SY Kızıl Bayrak ve TAYAD'ın hazırladığı ortak anma programı devrim şehitleri adına saygı duruşuyla başladı ve basın açıklaması okundu. Ardından Ulucanlar'da katledilen Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş kısa bir konuşma yaptı. Program bir Ölüm Orucu direnişçisinin konuşması, okunan şiir ve marşlarla sona erdi. Sık sık "Bedel ödedik bedel ödeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Ulucanlar katliamının hesabı mutlaka sorulacak!

11 Eylül Şili...

12 Eylül Türkiye...

Ve 26 Eylül Ulucanlar...

Eylül, yine birbiriyle kıyasıya yarışan yanardağların çılgın yarışıyla geldi hayatımıza. Sisle, karabasanla...

O sessiz Eylül gecesi, binlerce merminin, yüzlerce bombanın, kalasın, kasaturanın yüreğimizin boyun eğmez burçlarına saldıracağını fısıldıyordu sanki.

Ölüm tacirleri, ölüm mangalarını meydanlara salmaya hazırlanıyordu.

Ulucanlar, şimdiye kadarki tüm cehennem tasavvurlarını boşa çıkaracak bir yangın yerine dönüşmeye hazırlanıyordu.

Kan isteniyor ve sahne ona göre düzenleniyordu.

Ölümün bir ıslık gibi aramızda gezmeye başladığı anlardı.

Sinsice ve sessizce geliyor ve kuşatıyorlardı çevremizi.

Eylül güneşini, bir bardak asi kahve eşliğinde yudum yudum eritmek isterken damaklarımızda... Avuç içlerimizi güneşe göstermek isterken... Güneşin soylu sıcaklığını, avuç içlerimizin gözlerimizden daha iyi görebildiğini keşfetmişken...

Güneşe sevdalı on yiğidimizi çekip alıyorlardı aramızdan.

Ümit'i, Habip'i, İsmet'i, Aziz'i, Mahir'i, Önder'i, Halil'i, Zafer'i, Abuzer'i, Ahmet'i...

Oysa onlar, insanların yüzünde korkunun dikenleri değil, sevginin, şefkatin, sevincin çiçekleri açsın istiyorlardı.

Onlar; dünyamız sisli ve karanlık değil, çocuklarımızın gözleri gibi pırıl pırıl olsun istiyorlardı.

Onlar; insanlar kahırları değil güzellikleri bölüşsün, ayrılanlar kavuşsun, acıkanlar doysun, acılar dinsin istiyorlardı.

Ürettiğimiz aşımızı doyasıya yiyebilmemizi, durulttuğumuz suyumuzu kana kana içmemizi istiyorlardı.

Tanklar, bazukalar, savaş uçakları üstümüzde güldümesin; çayırlarımızı füzelerin gölgesi

düşmesin; yeryüzü alev alev dağlanmasın istiyorlardı.

Zalim de zulüm de, sömüren de sömürülen de olmasın; ömrümüz, emeğimiz, gönlümüz, yüreğimiz yağmalanmasın istiyorlardı.

Ama katliam fermanı verilmişti bir kere. Yediği yoksul eti, içtiği kandı onların. 19 Aralık ve hücreler için bir prova gerekiyordu. Yoksa nasıl uygulanırdı IMF-TÜSİAD programı cezaevleri sorunu çözülmeden! Güneşe sevdalılar teslim alınmadan sosyal vahşet programı pürüzsüzce nasıl uygulanır, emekçilere nasıl boyun eğdirilebilirdi ki?..

Ama yanıldılar. Boşuna aradılar korkuyu güneşe

ederek, ezilen halklara karşı dünyanın yeni alanlarının silah ve petrol tekellerinin öncülüğünde bir kez daha paylaşılması için savaş ilan edenler; "terörizme karşı mücadele" adına haftalarca Afganistan topraklarını bombalayanlar, binlerce Afganlıyı katledenlerdir.

Katiller, Filistin'de kan gövdeyi götürürken, Filistin köyleri, kasabaları yerle bir edilirken emperyalizmin kuklası siyonist İsrail'le yüz milyonlarca dolarlık tank anlaşması yaparak, yediden yetmişe onurluca direnen Filistin halkına yönelik katliama ve işgale destek verenlerdir.

Katiller, Irak'ı "kitle imha silahları ürettiği"

gerekleşmesiyle suçlayarak, sanki silahlanmaya karşıymış gibi bir görüntü çizerek Irak'a saldırmaya hazırlanan, her türden silahlanmanın asıl teşvikçisi ve kısırtıcısı olanlardır.

Katiller, ülkemizi Irak ile savaşa itenler, bu topraklara ABD'nin füze savar sistemini kurması bahanesiyle daha fazla yerleşmesine çanak tutanlardır. Daha fazla borç, askeri yardım ve Kuzey Irak'ta belli bir bölgenin kontrolü karşılığında ABD askerlerine, uçak ve füzelerine ev sahipliğine hazırlananlardır. Katiller, IMF-TÜSİAD programıyla emekçi kitlelerin yaşamını çekilmez hale getirenlerdir. Ülkeyi boğazına kadar borç batağına sokanlar ve tüm olanaklarıyla emperyalist sermayenin hizmetine sunacaklarına yemin edenlerdir.

Katiller, devrimci tutsakları hücrelerde tecrit edenlerdir.

Katiller, Kürt halkı üzerindeki ulusal ve sömürgeci baskıyı dizginsizce yoğunlaştıranlardır.

Katiller, üç-beş tetikçi mafya bozuntusuyla sınırlı değil, bizzat düzen ve onun kurumlarıdır.

Ulucanlar'ın hesabı mutlaka sorulacaktır. Ancak bu hesap, üç-beş çapulcuyla sınırlı olmayacaktır. Bunları besleyen, kollayan ve organize eden sermaye düzeni "asar-ı atika müzesi"ne gönderilecektir. Ancak bu yolla Ulucanlar'ın acısı hafifleyebilir.

Bu kaçınılmaz hesaplaşmaya zemin hazırlayan emek-sermaye kutuplaşması giderek olgunlaşıyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler tarihinde ilk kez bu ölçüde düzen parti ve kurumlarından uzaklaşıyor. Bu durum, işçi sınıfı ve emekçilere daha ileri mevizlere sıçramak için ciddi imkanlar sunuyor.

Şimdi bu imkanları gerçeğe dönüştürme zamanı. Şimdi teori, program ve politikalarımızı hayata geçirmek için daha fazla enerji, daha fazla inisiyatif, daha fazla kapasite ve organizasyon...

Şimdi Ümitler'in, Habipler'in denetleyici gözleri üzerimizde. Onların istemidir bu.

Şimdi Ümitler'i, Habipler'i anmak, onların idealleri uğruna kıyasıya sonuç alıcı bir mücadeleye girmektir.

Ancak bu yolla Eylül'ün getirdiği karabasan ve sis dağıtılır, Ekimler'e yelken açılır. Açılacak da...

Şimdi güneşe geldiğimizde avuç içlerimiz, sanki ılık bir gülümseme dokunuyor yüzümüze Habip'ten, Ümit'ten...

Ulucanlar davasından bir görüntü (22 Şubat 2000)

sevdalılarının gözünde. Sevdalılar halaylarla, zılgıtlarla, marşlarla karşıladılar ölüm mangalarını. Yaralandılar, öldüler ama diz çökmediler. Ruhumuza, bilincimize gömüldüler...

Kimdi yüreğimizin boyun eğmez burçlarına saldıranlar?

Kimdi bu ölüm tacirleri?

Kimdi bu kana susamış katiller?

Kimdi Ulucanlar'ı bir yangın yerine dönüştürenler?

Katiller, 11 Eylül'de gerçekleşen saldırıları bahane

İzmir'de cezaevi katliamlarını protesto etkinlikleri

Buca, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamlarının (21-24-26 Eylül) yıldönümü nedeniyle İHD İzmir Şubesi tarafından Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı.

21 Eylül günü yapılan eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. İHD "Cezaevlerinde tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" yazılı bir pankart açtı.

Eylemde basın metnini okuyan İHD Şube Başkanı; devletin cezaevleri politikasına, Eylül ayına denk gelen cezaevleri katliamları ile F tipi cezaevlerine değindi. Son olarak şunları söyledi: "Biz insan hakları savunucuları olarak cezaevleri sorunlarını operasyonlarla ya da insanları tecrit işkencesine maruz bırakarak değil, başta yaşam hakkı olmak üzere diğer temel insan haklarının esas alındığı çözümlerin üretilmesi ile çözülebileceğini bir kez

daha ülke yöneticilerine bildiriyor, tüm insanlığı yeni ölümlerin yaşanmaması için birlikte mücadeleye çağırıyoruz."

Eylemde; "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Hücre ölümdür istemiyoruz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganlar atıldı.

Ulucanlar katliamının yıldönümü olan 26 Eylül'de de İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından İHD İzmir Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Yine aynı gün, İsrail siyonizminin Filistin halkına yönelik katliamlarını protesto eden bir basın açıklaması daha yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Atlen Yıldırım

Sermayenin zindanlarda saldırganlığının dönüm noktası...**Buca ve Diyarbakır katliamları**

Faşizm 12 Eylül'den bu yana zindanlara yönelik saldırısını aralıksız sürdürdü. Ama 1995 yılı ve sonrasında, saldırganlığında bir dönüm noktası gerçekleşti. Bu tarihten itibaren daha saldırgan ve katliamcı bir politika izlendi. Bu politikasının ilk örneğini, 21 Eylül 1995'de Buca zindanına yapılan saldırıda üç tutsak devrimciyi katlederek gerçekleştirdi.

Devletin böylesine saldırganlaşması bir raslantı değildi elbette. 1995 Mart'ında Gazi direnişi gerçekleşti. Bu direniş semtlerde de olsa, devrimcilerin etkinliğinin arttığının somut bir göstergesiydi. Bu gelişmenin önünü almak hedefi çerçevesinde devrimcilere yönelik saldırılar arttı. Gözaltında kaybetmeler, yargısız infazlar bu dönemde yoğunlaştı. Bu, devrimcilere yönelik saldırının dışarı ayağını oluşturuyordu. Zindanlardan her zaman rahatsızlık duyan sermaye devleti, aynı dönemde zindanlara yönelik saldırılarına da yoğunluk kazandırdı. Bunun somuttaki ifadesi ise Buca katliamı oldu.

Bu katliam daha önceden planlanmıştı. Saldırığı gerçekleştiren müdürler, savcı ve gardiyanlar, "sizi öldüreceğiz!" diye uluyorlardı. Bu da gösteriyor ki 3 şehit ve 19 ağır yaralı, hiç de "kastı aşan" bir durum değildi. Tam tersine, doğrudan katliam

Ölüm orucu zaferle açlandı; Eskişehir ve Ümraniye tabutlukları kapattırıldı. Devlet devrimci etkinliği kırmak isterken devrimcilere bir kez daha yenildi.

Bu yenilgi sermaye sınıfının, kaldırabileceği türden değildi. Çok geçmeden yeni bir katliamla

hedeflenmişti. Buca katliamını, Buca zindanıyla sınırlı bir saldırı değildi. Gerçek hedef tüm devrimci tutsaklardı. Amaç devrimci etkinliği ve kararlılığı kırmaktı. Devrimci tutsaklar saldırı karşısında yiğitçe direndiler ve ardından saldırıya 45 günlük SAG eylemiyle yanıt verdiler.

***

'96 1 Mayıs'ı belirgin bir devrimci ağırlık taşıyordu. Eylem esnasında devlet üç devrimciyi katletti, yüzlerce devrimciyi de gözaltına aldı. Tutukladıklarını ise Eskişehir ve Ümraniye tabutluklarına attı. Bunun karşısında devrimci tutsaklar 12 şehit verdikleri ölüm orucunu başlattılar.

yanıtladı bunu. Önce itirafçılar, hemen ardından askerler kalaslarla saldırdı. 24 Eylül 1996 günü 10 PKK'lı tutsak Diyarbakır zindanında vahşice katledildi.

Katledenlere göstermelik bir dava açıldı. Ama aradan geçen yıllara rağmen iki davalının ifadesi alınmadığı için, dava hala yerinde sayıyor. Amaç davayı zaman aşımına uğratmak.

***

Sonuç olarak; zindanlara yönelik saldırı, kendi çepiriyle sınırlı değildir. Öncelikli olarak her saldırı bütün zindanları ve tüm tutsakları hedeflemektedir. Dahası işçi ve emekçi hareketini hedeflemektedir. Diyarbakır katliamının hemen ardından, bu kez Ümraniye katliamı gerçekleştirildi. İki yıl sonra Ulucanlar ve en sonu 19 Aralık katliamları yaşandı.

Tutsakların saldırılara yanıtı ölümüne direnmek oldu. Bu aynı zamanda bir direnme geleneği yarattı. Nasıl ki saldırılar zindanlarla sınırlı değilse, saldırılara verilen yanıt da zindanlarla sınırlı kalmamalı. Nasıl ki saldırı esnasında işçi ve emekçi hareketine yönelikse, karşı duruş da yine işçi ve emekçiler tarafından örülmeli. Saldırılara son vermenin ve kazanmanın başkaca bir yolu yoktur.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!**Ulucanlar'da katiller değil devrimciler kazandı!**

Onlar ki;
Genç dünyaları yüreklerine sığdırmış geceyle batmayan güneşiler,
Birer işçi, parti neferi, partinin özü-özeti ve sınıfın önderi,
Düşünen ve savaştan militanlar, komünist kişiliğin örneğiydiler.

Habipler, Ümitler, Haticeler...

Ki ON'lar;

Habipler, Ümitler, İsmetler, Zaferler, Haliller, Abuzerler, Azizler, Ahmetler, Mahirler, Önderler...

İşçi sınıfının kurtuluşu davası uğruna ölümün üzerine gidenler, sınıf kavgasında şehit düşenlerdi.

Ve Ulucanlar'da kazanan katiller değil, ON'lardı.

Peki katil kimdi, kime düşmandı?

Düşman; sermaye iktidarı ve tüm aygıtlarıyla onun faşist devleti; ordusu, polisi, özel cinayet timleriyle katledenlerdi...

Kime düşman?

"Sana düşman, bana düşman

Düşünen insana düşman?

Bursa'da havlucu Recep'e

Karabük fabrikasında tesviyeci Hasan'a

Fakir köylü Hatça kadına, Irgat Süleyman'a düşman"

Evet! Düşünene ve en çok düşüncesini eyleme

dönüştürene düşman. Bu düzen ve temsilcileri insanlığa

düşman. Kadınından erkeğine, yaşlısından gencine,

öğrencisinden profesörüne, işçi-emekçisine, yazar-çizerine,

kendine muhalif herkese düşman...

Varlığını azgın sömürü, baskı ve zulme borçlu olan, kanla beslenen bu düzen yıkılmaya mahkumdur. Gitgide derinleşen krizini aşma imkanı olmayan faşist sermaye iktidarı, bu tarihsel gerçeğin karşısında ömrünü biraz daha uzatmak için vahşi saldırılarını devreye sokuyor.

İşçi ve emekçilere, öncelikle de sınıfın önderi

devrimcilere saldırıyor. Bir saldırı bitmeden yeni saldırı paketleri açıyor. Biliyor ki, yıkım programlarını işçi ve emekçilere kabul ettirmenin yolu öncelikle önderlerini teslim almaktan, etkisizleştirmekten geçiyor. İşçi sınıfı ve emekçileri bu yolla teslim almaya çalışıyor. Dipten dibe biriken öfke ve tepkinin kendine yönelmesinin, devrimci bir kanala akmasının önlemlerini almaya çalışıyor.

İşe zindanlardan başladı. Ulucanlar katliamı bu nedenledir. 26 Eylül '99'da devletin cinayet çeteleri devrimcileri katletmek için girdiler zindana. Saldırı önceden, devletin karanlık merkezlerinde planlanmıştı. Saldırı öncelikle Ulucanlar'a yönelse de, asıl hedef işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını zindana çevirmektir. Bunun için F tipi (hücre) uygulamasının tüm zindanlarda hayata geçirilmesi gerekiyordu. Ulucanlar hücre saldırısının sadece ilk adımıydı.

26 Eylül'de devlet o güne dek görülmemiş bir vahşi saldırı gerçekleştirdi. Bu saldırıda on tutsak katledilmiş, onlarcası işkenceyle sakatlanmış, ardından sürgün edilmişti. Bu da yetmemiş, katliam sonrasında tutsaklar aleyhine dava açılmıştı.

Bu saldırı karşısında devrimci tutsaklar teslim olmadılar, ölümüne bir direniş sergilediler. Zindanlarda yaratılan direniş geleneğinin ileriye taşıyıcısı oldular. Burdur'da, Bergama'da ve 19 Aralık 2000'de tüm zindanlarda da bu geleneğe uygun davranıldı.

Ulucanlar'da yitirdiğimiz ON'lar ölümsüzlüğe uğurlanırken, acıdan çok öfke bıraktılar. Bu öfke Ölüm Orucu direnişiyle sermayenin başında patladı. Ölüm Oruçlarında 97 canımızı ON'ların yanına uğurladık. Ve bugün hala hücrelerde Ölüm Oruçları devam ediyor. İşte bu nedenle katiller değil, devrimciler kazandı.

A. Ekin

Ulucanlar katliamının 3. yılında anma etkinliği...

“Ulucanları unutmadık, unutturmayacağız!”

Ulucanlar katliamının yıldönümü dolayısıyla İHD Cezaevi Komisyonu imzalı bir metin hazırlanarak partilere, demokratik kitle örgütlerine ve sendikalara çağrı yapıldı. 26 Eylül Perşembe günü İHD önünde yapılan eyleme, tutsak yakınları, Eğitim-Sen yöneticileri, Tuhayder ve Halkevi yöneticileri destek verdiler.

Eylemde Ulucanlar'da katledilen şehitlerimizin resimlerini taşıdık. Okunan basın metninde; Ulucanlar katliamının amacının cezaevlerindeki işçi ve emekçilerin öncülerini, toplumun en bilinçli kesimlerini katlederek hücrelere atmak olduğu, böylece tüm toplumun sindirilmeye çalışıldığı vurgulandı. Tüm katliam, işkence, infaz ve gözaltında kayıpların geleceğimize yönelik olduğu, onurumuza ve devrimci tutsaklara sahip çıkmamız gerektiği belirtildi.

Eylemde “Ulucanları unutmadık, unutturmayacağız!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Hücre ölümdür, öldürtme sahip çık!” sloganları atıldı. Oturma eyleminden sonra eylem sona erdi.

Eylemden sonra İHD binasında Ulucanlar şehitlerini anma programı gerçekleştirildi. Anma, devrim şehitleri anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra müzik dinletisi ve Ali Temel'in okuduğu şiirlerle devam etti. FOSEM'in “İnsan yalnız mezarda yalnız kalır” isimli film gösterimiyle son buldu. Anmaya yaklaşık 50 kişi katıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Paris'te Ulucanlar şehitleri anıldı!

Ulucanlar şehitlerini anma ve sürmekte olan Ölüm Orucuyla dayanışma amacıyla 21 Eylül Cumartesi günü Paris'te bir miting düzenlendi.

İki hafta öncesinden mitinge çağrı ve Ulucanlar katliamıyla ilgili afiş hazırlandı. Türkiyelilerin yoğun olduğu bölgelerde çağrı bildirileri dağıtıldı. Ayrıca Fransız Komünist Partisi'nin düzenlediği festivalde binlerce Fransızca bildiri dağıtıldı.

Eylem, ACTIT, APA, ASEP, BİR-KAR, EKM, Gençlik Evi, ODAK tarafından gerçekleştirildi. Miting saat 18:00'de Paris'in Republique Meydanı'nda başladı. Alanda Ulucanlar'da ve Ölüm Orucunda şehit düşen devrimcilerin resimlerinin yanı sıra dövizler taşındı. Ortak bir pankartın önüne sahne kuruldu.

İlk önce Ulucanlar katliamını ve yaşadığımız süreci anlatan Fransızca ve Türkçe konuşma yapıldı. Ardından şiir dinletisi sunuldu. Daha sonra Ölüm Orucunda en son şehit düşen Hamide Öztürk'ün bir yoldaşı konuşma yaptı. Hamide Öztürk'ün hayatı anlatıldı. Kitle sürekli Fransızca ve Türkçe sloganlarla eşlik etti. En son Paris'ten bir müzik grubu devrimci türküler söyledi.

Miting halaylar eşliğinde saat 19:30'da sona erdi. Eyleme katılım 250 civarındaydı.

SY Kızıl Bayrak okurları/Paris

ABD'de milliyetçi parolaların Cumhuriyetçilere zafer kazandırması ve Demokratları Irak'a karşı savaşa çekmesi hedefleniyor...

Lütfen binin, tren kalkıyor!

William Hiscott/New York

Başkan için yorucu bir gündü. Kilise ziyaretinden sonra Pentagon önünde saygı duruşunu yönetti, sonra Pennsylvania ve daha sonra New York'a uçtu. Buna rağmen George W. Bush 11 Eylül'deki konuşmalarını tipik dil sürçmeleri yaşamadan atlattı. Bu yas gününde bir sonraki savaş raundu için gerekli argümanları dile getirmek, saygısız görünebilirdi. Bunun için Bush 11 Eylül mitingi geliştirmekle sınırlı kaldı. Fakat mesaj yeterince açıktı.

Duygulu ve dini sembollerle süslü konuşmasında Bush kutsal görevi olan bir seçilmiş halkın resmini çizdi: “Davamız ülkemizden de büyük. Davamız, vicdanın yönlendirdiği ve özgürlüğün korunduğu insan onuru ve özgürlüğü davasıdır. Amerika'nın bu ideali tüm insanlığın umududur. (...) Bu umut hala yolumuzu aydınlatıyor. Ve karanlığa ışık doğuyor ve karanlık onu yenemeyecek.”

Bush ilk Patriot's Day'i (yurtseverler gününü) bu sözlerle bitirdi. Eli meşaleli özgürlük anıtı hemen arkasındaydı. Siyasi sembol ulusal kamuoyu için seçilmişti ve herşey hatasız gerçekleşti. Fakat bütün Amerikalılar memnun değildi. Ground Zero'ya (ikiz kulelerin bulunduğu yer) yakın olan East Village'deki alternatif bir barda Bush'u seven yok. “Beyaz Saray'daki kovboy çıldırıyor. Saddam'a yönelecek saldırı savaşı yalnız bir başlangıç ve Demokratlar buna ortak oluyorlar.” diyor New York'taki Say No to War (savaşa hayır de) aktivistlerinden biri. “New York Bush'un umurunda değil. Onu New York'lular seçmedi.” diyor. “Bizi rahat bıraksın. Başımızı tehlikeye sokuyor.”

Grup bünyesinde terörizme karşı barışçıl yöntemlerle mücadele edilmesi gerektiğini savunan ve saldırıda ölenlerin ailelerinin örgütlü bulunduğu Families for Peaceful Tomorrows (Barışçı Yarınlar İçin Aileler) adlı grup gibi kendi anma toplantısını düzenlemiş. Fakat her yerde olası yeni saldırılara karşı hissedilen korku çoğu insanda, çoğu kez anti-Arap ve anti-Müslüman renkler alan savaş çığırtkanlığı yaratıyor. Ground Zero yakınlarında asılı bulunan bir pankartta “Allah sizi affedebilir, fakat biz affetmeyeceğiz” diye yazıyor ve yine “Camel Jockeys”lere (deve binicilerine) kızılıyor. Bu ruhhaline New York'tan ve diğer büyük kentlerden çok kırsal alanda çok yaygın bu ruh hali.

Irak'a karşı savaşa verilen destek henüz tam sağlanmış değil. *New York Times* tarafından yaptırılan bir araştırmaya göre Eylül başında toplumun % 61'i bu savaşa destek veriyor. Savaş karşıtlarının ve şüphecilerin oranı ilkbahardan bu yana arttı. Bush henüz Demokratların ve hatta Cumhuriyetçilerin hepsinin desteğini almış değil.

Fakat hükümet er ya da geç her iki partinin önemli siyasetçilerinin desteğini alacağına emin olabilir. Çünkü 11 Eylül eksenli kahramanlık nutuklarından sonra ve Kasım'da yapılacak olan kongre seçimleri gözönünde bulundurulduğunda, muhalefetin sesi kesilecek. Cumhuriyetçiler Bush'un gerici iç politikasını bloke eden senatodaki Demokratların üstünlüğünü kırmaya çalışıyorlar. Senato iki yıldır Bush tarafından atanan federal hakimleri onaylamıyor. Alaska'da tabii koruma altında bulunan yerlerin petrol kazanımına açılmasını da öngören enerji planının bir kısmı bloke ediliyor.

Senato tarafından kriz döneminde Cumhuriyetçilere oy kaybettirebilecek nitelikte olan bilanço üzerinde

yapılan tahrifatlarda hükümetin rolü gibi sorular da soruluyor. Bundan biraz daha önemli görülen sorun, çoğu çiftçileri zarara uğratan kuraklıktan dolayı yapılacak olan maddi yardımlar. Senato, hükümetin isteğinin aksine, Demokratların inisiyatifiyle 2/3'lik bir çoğunlukla büyük yardımlar yapma kararı aldı. Teröre karşı savaşı “sıradan Amerikalıların” çıkarlarının üstünde tutan bir başkanın kongrede çoğunluğu hakemediğini söylüyor, Demokratların senatodaki sözcüsü Tom Daschle.

Adaylar Enron, iflaslar ve kuraklık yerine ne kadar çok savaş ve terörden bahsederse, Cumhuriyetçilerin Kasım'daki şansı o kadar artıyor. Kongredeki yerini kaybetmek istemeyen hiç kimse önümüzdeki haftalarda savaşa karşı tutum almayacaktır.

Çünkü Demokratların “iyi Amerikalı” olmadıklarından şüpheleniliyor. Yalnızca hükümetten Irak'ın tehdidini belgeleyen delilleri açıklamalarını ve kongreye sunmalarını isteyebilirler. BM öncülüğünü istemeleri bile yurtseverliklerinin yetersizliğine bir delil olarak sunulabilir. Geçen hafta Cuma günü Bush “BM'in tepkisini bekleyen Demokratlar mı? Ben senatonun veya temsilciler meclisinin bir üyesinin ‘Birleşmiş Milletlerin vereceği kararı bekleyeyim’ diyebileceğini düşünmüyorum.” dedi.

Bu sözde uluslararası birliği savaşa sürmek daha zor bir görev. Geçen Perşembe günü BM genel toplantısında yaptığı konuşmada Bush hatta fakirlik ve hastalığa karşı bir savaşı da benimsemişti, fakat sözü hemen Irak'a bağlamıştı. Toplantıda bulunanlara “Birleşmiş Milletler kuruluş ilkelerinin hakkını verecek mi, yoksa önemsizleşecek mi?” diye bir de soru yöneltti. Bush Birleşmiş Milletlerin durumunu ABD'nin planlarına karşı takınacağı tavra göre belirledi: “BM Güvenlik Konseyi'yle gerekli kararlar üzerinde çalışacağız. Fakat Birleşik Devletler'in kararlılığından kuşku duyulmasın.” Konuşma karşıtları ve şüphecileri ikna etmiş olamaz, çünkü Bush Irak tarafından varolduğu iddia edilen ciddi bir tehdidin delillerini sunmadı.

Avrupalı müttefikleri kazanma çabası daha verimli görünüyor. Birleşik Kralliyet müttefik olarak kabul ediliyor. Jacques Chirac'ın, *New York Times*'la geçen hafta Pazartesi günü yapılan bir röportajda, savaşı kesin olarak reddetmediği ve ABD ile olan dostluğu üstüne basarak dile getirdiği için, Amerikan medyası Fransa'nın da destek vereceğini düşünüyor. Avrupa'lı önemli devletlerin destek vermesi, bu konseyin önemsizleşmesini önlemek için Rusya ve Çin'i Güvenlik Konseyi'nde veto hakkını kullanmaktan alıkoyabilir.

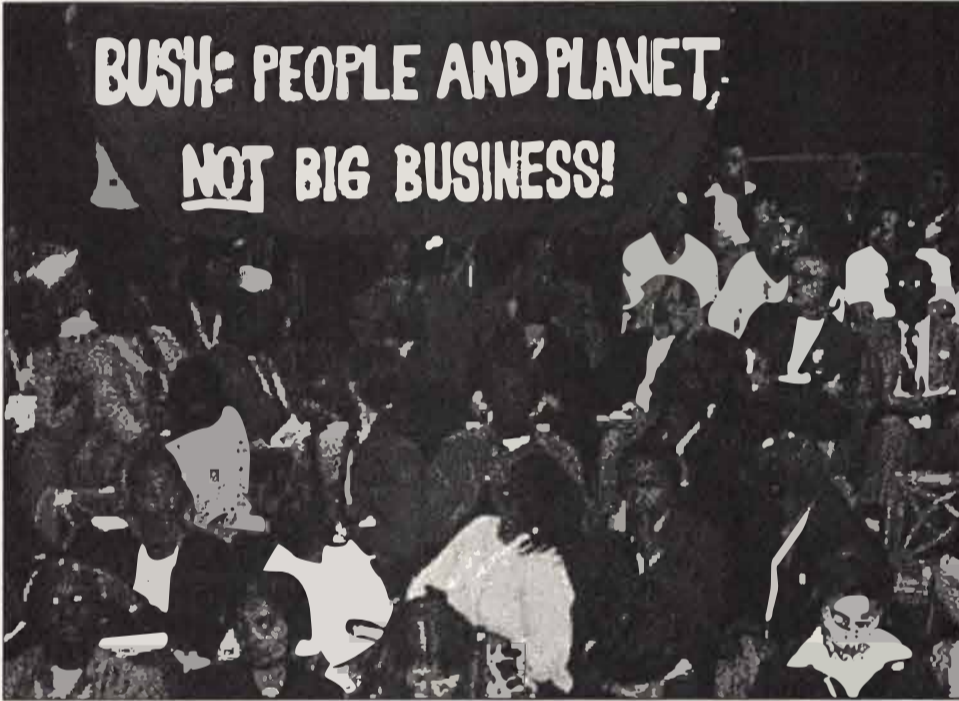
Buradan bakıldığında, kendi başına bir askeri müdahaleye karşı olan Dışişleri Bakanı Colin Powell kanadıyla tek başına müdahaleye gerekli gören Savunma Bakanı Donald Rumsfeld kanadı arasında bir iş bölümü olduğu da söylenebilir. Rumsfeld, yumuşamış (“kadinlaşmış” anlamında kullanılıyor-KB) Avrupalıların ve güvenilmez Arapların yardımına ihtiyaçları olmadığını açıklarken, Powell potansiyel müttefiklerine, durduramayacakları trene hareket halindeyken atlamalarının daha uygun olacağını açıklıyor.

(Jungle World adlı sol eğilimli Alman gazetesinin 18 Eylül 2002 tarihli nüshasından çevrilmiştir...)

Saldırılarına karşı işçi direnişi!**Güney Afrika'da genel grev hazırlığı**

Güney Afrika Sendikalar Birliği COSATU (*Congress of South African Trade Unions*) şimdiden bildirdiği iki günlük genel grevde ısrarlı. Tarih şimdilik 1 ve 2 Ekim olarak saptanmış durumda. Sendikalar Birliği bu eylemle, başta devlet işletmeleri ve sosyal hizmet alanlarının özelleştirmesi olmak üzere, genel olarak hükümetin ekonomi politikasını protesto etmek istemektedir. Eylem ek olarak Güney Afrika hükümetinin merkez bankası faiz oranını % 17'ye yükseltmesine; son aylarda bütün ücret artışlarını sıfırlamış olan gıda maddelerinin fiyat artışına da yöneliktir. Genel greve 2 milyonun üzerinde işçinin katılması bekleniyor.

Bu arada COSATU Başkanı Willie Madisha, ANC bünyesinde bazı güçlerin sendikal hareketi zayıflatmaya çalıştıklarını ve bu saldırılarla güç dengelerinin burjuva çevrelerin lehine dönüştürülmeye çalışıldığını ifade etti. Aynı dönemde bir kampanya başlatan medya da COSATU ve Komünist Partisi hakkında yalan yanlış bilgiler yaymakta. Bu kampanyalarla birliği oluşturan tek tek sendikalarda çalışan kişilere iftira atılmakta ve dahası sendikalara provokatörler bile yerleştirilmekte. Bu saldırılarla Güney Afrika global kapitalist sistemin güvenilir partneri haline getirilmek isteniyor, diyor Sendikalar Birliği Başkanı W. Madisha, zengin ile yoksul arasındaki uçurumun giderek derinleşmesinden da hükümeti sorumlu tutmakta.

Fransa: Alcatel'den geniş çaplı işçi kıyımı!

Fransa'nın Telecom donatıcı şirketi Alcatel zararı kapatabilmek için 23 bin işçinin işine son vereceğini açıkladı. Şirket ilk başta 13 bin işçini işine son verileceğini kamuoyuna açıklamıştı. Alcatel'de şu an 83 000 işçi çalışmakta. Şirketler topluluğu aynı zamanda yeniden yapılanma için 500 milyon Euro harcayacağını da açıkladı. Şirketin asıl hedefi çalışmakta olan 83 bin işçi sayısını 2003 yılı sonuna kadar 60 bine düşürmektir. Bu 2001 ile 2003 arasındaki iki yıllık gibi kısa bir süre içerisinde toplam 39 bin işçinin işine son verilmiş olacak. Alcatel'in işçi sayısının % 40 oranında düşürmesi, Avrupa'nın işletmecilik tarihinde benzerine çok ender rastlanılan yoğunlukta bir işçi kıyımıdır.

Almanya: Banka sektöründe eylemler sürüyor

Almanya'da banka çalışanları için sürmekte olan toplu sözleşme görüşmeleri yeni bir döneme girdi. Başkent Berlin'de cuma günü 5 bin banka çalışanı koşulsuz olarak görüşmelere yeniden başlanması için eylem yaptılar. Berlin'deki eylem ek olarak, 125 banka şubesinde bir günlük greve gidildi. Banka sektöründe toplu iş sözleşmesi görüşmeleri belli bir aradan sonra tıkanmıştı. Banka patronları ilk etapta veznede çalışan 230 bin kişinin ücretini %35 oranında düşürmeyi planlamaktalar. Görüşmelere başlamak için de bu istemin yerine getirilmesini bir koşul olarak dayatmışlardı. Almanya genelinde ilkbahardan bu yana 460 bin banka çalışanı için toplu iş sözleşmesi görüşmeleri bulunmamakta.

Irak: Cezalandırma oyunu**François Lafarge**

Saddam Hüseyin, Kuveyt'i ilhak etmesinin ardından geçen 11 sene sonunda, ABD'yle hâlâ dalaşılıyor. Ancak bu dalaşma kısa süre sonra sona erecek. Çünkü Amerika'nın Irak'a karşı askeri harekât başlatması neredeyse kesinlik kazandı. ABD'nin Irak'a müdahalesi iki nedenle açıklanabilir: Petrol ve siyaset.

ABD'nin son beş senedir en fazla petrol üreten, aynı zamanda da dünya petrol ithalatında birinci sırada yer alan bir ülke olduğunu hatırlatalım. Bununla birlikte, sanılanın aksine ABD, Ortadoğu'nun petrolüne muhtaç değil.

2000 yılında, ABD'nin ithal ettiği petrolün sadece çeyreği Ortadoğu'dan geldi. Çünkü, Washington temel olarak Latin Amerika'dan, Nijerya ve Angola gibi bazı Afrika ülkelerinden petrol ithal ediyor. Meksika'nın Amerika'ya sattığı petrolün miktarı, Suudi Arabistan ile eşit düzeyde.

Şimdi de Orta Asya

Ortadoğu petrolü ise dünya petrolünün yüzde 65'ini oluşturuyor. Bu bölgede, İran ve Irak hariç, bütün petrol üretici ülkelerin ABD'yle gayet yakın ilişkileri var. Bununla da kalmıyor, Suudi Arabistan topraklarında, ABD'nin 5 bine yakın askeri bulunuyor. Washington, son olarak Afganistan'a yaptığı askeri harekât sayesinde Özbekistan, Tacikistan ve Kırgızistan'la da ilişkilerini yoğunlaştırdı. Amerikan ordusunun, Özbekistan ve Kırgızistan'daki eski Sovyet askeri üslerinde de askeri bulunuyor.

Amerika'nın, en büyük tutkusu, hem Hazar Denizinde, hem de Ortadoğu'da petrolü kontrol ederek, kendi rakiplerine karşı üstünlük kurabilmek. Çin bu politikadan en fazla etkilenen ülke. Pekin, önümüzdeki yıllarda ABD'nin hem siyasi hem de askeri açıdan en güçlü rakibi olmak peşinde. Petrol konusu da, iki taraf arasındaki ilişkilerde en belirleyici unsurlardan birisi olacak. Pekin ile Washington'ın güttükleri siyaset son yıllarda iyice farklılaştı. ABD Pekin'i, Amerikan topraklarında nükleer casusluk yapmakla suçladı. Pekin de Amerika'nın Sırbistan'a karşı müdahalesini şiddetle eleştirdi. Tayvan meselesi de iki taraf arasındaki farklılıkları artıran bir başka unsur.

Çin, 1993 yılından bu yana, petrol ithal ediyor. Bu ülke son yıllarda, en fazla petrol ithal eden ülkeler sıralamasında dokuzuncu sırada. Çin'in enerji konusundaki bağımlılığı, ülkenin dünyadaki rolünü de zora zokuyor. Pekin, petrolün çoğunu Ortadoğu'dan satın alıyor. 2005-2020 yılları arasında Çin'in petrol ithalatının miktarı iki katına ulaşacak. Böylece, petrol tüketiminin yarısını Ortadoğu karşılayacak. Oysa Çin, ne petrol yollarını ne de Ortadoğu petrolünü kontrol edebilecek durumda. İşte bu nedenle, Hazar petrolü, Ortadoğu'ya bağımlılığını azaltacağı için, Çin'in önceliği haline geliyor.

Washington, Bağdat'a istediği bir iktidarı getirmesi durumunda, dünyanın en büyük petrol depolarını -Ortadoğu ve Hazar Denizi'ndeki rezervleri kontrol altına almış olacak. Böylece, Uzakdoğu ülkelerinin, özellikle de Çin'in siyasi çıkışlarını da engelleyecek.

Bununla birlikte Saddam Hüseyin'in devrilmesinin jeopolitik sonuçları olacak. Şu anda, ABD'nin, Avrupalı ortaklarının ve Japonya'nın Suudi Arabistan petrolüne ihtiyacı bulunması nedeniyle, Riyad'ın dokunulmazlığı var. Üstelik ülke, bölgede Amerika için askeri yönden de önemli bir konumda. Ancak, Vahabi olan bu monarşi rejimi, artık köktenci İslam'ın beslediği bir ülke olarak görülüyor. Hiç kimse, 11 Eylül saldırılarını gerçekleştiren 19 kamikazenin 15'inin Suudi vatandaşı olduğu gerçeğini unutmuyor. Ülkede ağırlığını hissettiren Prens Abdullah'a da şüpheli gözlerle bakılıyor.

Irak'taki iktidar değişikliği sayesinde, ABD, Suudi Arabistan'da kökter bir jeopolitik değişiklik yapabilir. Bu konuda Suudi krallığının yıkılması da dahil olmak üzere, birçok senaryo bulunuyor. Örneğin, Mekke ve Medine'nin yönetimi Suud ailesinin yönetimine bırakılabilir, zengin petrol bölgesi olarak bilinen Hassa bölgesinde de bağımsız, Amerika'nın iplerini elinde tuttuğu bir emirlik oluşturulabilir. Petrol gelirleri olmadan, köktenci İslam da en büyük mali kaynağından mahrum kalır. Hassa bölgesinde, ırkçılığa maruz kalan Şii azınlığın böyle bir değişikliği desteklemesi muhtemel görünüyor. Suudi Arabistan'la ilgili bir başka senaryo ise ABD'nin, Kral Fahd'dan sonra gelecek krala köklü kurumsal reformlar gerçekleştirmeyi zorla kabul ettirmesi.

Sonuç olarak Washington'ın Irak politikası, Ortadoğu'nun önümüzdeki dönemdeki sınırlarını belirleyecek bir unsur haline gelecek.

(Paris'te Saint Quentin Yvelines Üniversitesi'nde jeopolitik doktoru, 17 Eylül 2002)

(Radikal, 25 Eylül '02)

Mücadele

Postası..

Birleşelim ve örgütlenelim!

Ben bir tekstil işçisiyim. Size sorunlarımızdan ve kendimce çözüm yollarından bahsedeceğim.

Bizler öncü işçiler olarak fabrikalarda ve küçük atölyelerde gün geçtikçe daha fazla sömürüye maruz kalarak hak gasplarına uğruyoruz. Biz öncü işçiler hiçbir şey olmamış gibi oturamayız. Bu haksızlıklara boyun eğmeyip bu saldırıları geri püskürtmek zorundayız. Çalıştığımız işyerinin büyüklüğü ya da küçüklüğüne takılmadan mücadeleyi örüp, işçi sınıfının çıkarlarını korumalıyız.

Dostlar, çalışan ve üreten biziz. Toplumdaki her türlü zenginliği emeğimizle yaratan bizleriz. Fakat yarattığımız bunca değer burjuvazi denilen bir avuç asalak tarafından gaspediliyor. Herşeyi üreten bizlerin payına ise sefalet düşüyor. Güçlenmenin ve kazanmanın yolu birleşmek ve örgütlenmektir.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bir tekstil işçisi/İstanbul

Satış elemanları örgütlenmeli ve mücadele etmeli!

Satış elemanlarının sorunları da diğer çalışanlardan farklı değil. İş güvencesinin olmaması, çalışma saatlerinin diğer işkollarına göre daha fazla olması ve belli bir yaşa geldikten sonra işsiz kalma, iş bulamama gibi sorunlarla yüzyüze. Her zaman kapı önüne konulmakla tehdit ediliyor. Maaşını alıp almaması ya da ücretine zam yapıp yapılmaması patronun insafına kalmış. Yabancı sermaye ortaklığı olan firmalarda çalışanlar nispeten dolgun ücret alıyorlar. Bu da beraberinde "bana değmeyen yılan bin yaşasın" fikrini getiriyor. Halbuki bu insanlar da işsiz kalabilmekte. Bütün bu olumsuz koşullara rağmen kurtuluş mücadele etmekten ve örgütlenmekten geçiyor.

Tüm işkollarında çalışan işçi ve emekçiler gibi satış elemanları da örgütlenmek zorunda. Bu mücadele derneklerde de olabilir, sendikalarda da. İlk etapta derneklerden başlanabilir..

Ülke genelinde bütün emekçilerin hakları gaspedilirken ve sömürülürken satış elemanlarının sessiz kalması anlaşılır gibi değildir. Soygunların bu kadar arttığı, baskı ve keyfi uygulamaların had safhaya ulaştığı bir süreçte sessiz kalmak, kendi sınıfını ve emeğini inkar etmek demektir. Bunun için mücadele etmek gerekiyor. Bu mücadele sınıf mücadelesidir. Sınıfına sahip çıkmayan, hakları için mücadele etmeyen her zaman ezilmeye, sömürülmeye mahkumdur.

Satış elemanı arkadaşlar önce kendi haklarını aramalı, mücadele etmeli. Örgütlenerek mücadele etmezsek ne çalışma saatleri düzelir, ne haklarımızı alabilir, ne de sosyal güvence kazanabiliriz. Sınıf mücadelesi belli işkollarının mücadelesi ile sınırlı olmaz. Topyekûn mücadele etmek gerekir. Tek kurtuluşun kendi ellerimizde olduğunu bilerek mücadelemizi kararlılıkla sürdürmemiz gerekiyor. Burada devrimcilere düşen görev, perspektifimizde öncelikli olmasa da, bu konuya eğilmektir.

Yaşasın sınıf mücadelesi, yaşasın sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak okuru bir satış elemanı

"Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" etrafında birleşelim!..

57. hükümet birçok saldırıya imza attı. Ve elinden gelse atmaya devam edecektir ama onun tükenmişliği buna izin vermiyor. Örneğin bu hükümet bir Irak savaşını kıldırılmaz. Olası bir Irak savaşında savaşa elbetteki burjuvazinin çocukları değil bizim gibi işçi ve emekçilerin çocukları gidecektir. Ve aynı şekilde Irak halkını katletmemizi isteyecekler. Ama bizim çıkarımız kardeş bir halkı katletmek değil, kendi sınıf düşmanlarımıza karşı kavga bayrağını açmaktır.

Yeni hükümetin çıkarmaya çalışacağı yeni iş yasası tasarısı ile kıdem tazminatı gaspedilmekte, bir çoğumuzun işsiz ve geleceksiz kalmasına yolaçacaktır. İşe girilirken esnek çalışma şart koşuluyor. Birçok yerde bu yasaya hazırlık başladı bile.

Ben bir metal fabrikasında çalışıyorum ve benim fabrikamda esnek çalışma uygulanması başladı bile. İşçilere bu saldırının neyi amaçladığını hiçbir zorluk çekmedim. Birçok fabrikada olduğu gibi baskı ve psikolojik işkence bizde de mevcut. Tepemizde 24 saat çekim yapan kameralarla üretimi izliyorlar. Yani F tipi

gibi birşey. Konuşamıyorsun. Prim sistemi ve bell. kapasite sınırı koyarak, işçileri rekabete zorlayarak yalnızlaştırıyorlar. Kapasiteyi çıkarmayınca da işten atmakla tehdit ediyorlar.

Fabrikanın çoğu hemen hemen genç işçi. Taşeron işçiler ise yoğunlukta. İşçilerle yaptığımız seçim sohbetlerinde çoğu oy kullanmayacaklarını söylüyorlar. Onlara bağımsız sosyalist bir aday olduğunu ve bu adayın bir fabrikada işçilik yaptığını sözettiğimizde inanmıyorlar ve oldukça şaşıyorlar.

Bu seçimlerde bağımsız sınıf platformları büyük önem taşımakta. İşçi sınıfının kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm davasının ve bağımsız sınıf tutumunun iletilmesinde bu platformlara büyük görev düşmekte. Öyleyse tüm işçiler, özellikle genç işçiler bu platformun etrafında bileşmeli ve mücadeleyi yükseltmelidirler. Aksi taktirde gençlik geleceksiz kalacak, işçi sınıfına saldırılar büyüterek devam edecektir.

Tek yol devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Bir metal işçisi/İstanbul

Sendikalarımızın İMF'ye bağlanmasına izin vermeyelim!

Düzenin çürümüşlüğü ve Amerikancı düzen partilerinin kokuşmuşluğunu tüm çıplaklığı ile görebiliyoruz. Onların bize iktisadi ve sosyal yıkımdan başka bir şey vermediklerini, bizi İMF'nin ve Amerikan emperyalizminin kölesi haline getirdiklerini artık hepimiz biliyoruz. Çürüyen düzen yoksulluğumuza ve açlığımıza ek olarak baskı, zulüm ve acımız üzerinden kendini ayakta tutmaya çalışıyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, ABD emperyalizminin çıkarları için başta kardeş Irak halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına karşı kanımızı pazarlıyorlar. ABD'nin askeri olarak kirli savaşa alet olmamızı, kardeş halklara kurşun sıkmamızı istiyorlar.

İşçi arkadaş! Ülkede savaş kapıdayken, İMF programı hızla uygulanırken, emekçiler yönelik baskı, şiddet ve terör artarken, hak gaspları yaşanırken, istikrarsızlık içinde kıvranan hükümet yeni bir seçime gidiyor. Sermayenin seçime hazırlık çalışmalarında yine bildik senaryolar oynanıyor.

Hepsi İMF'ci olan düzen partileri kendilerini aklama telaşı içinde. Hepsi birkez daha karşımıza geçip bizlerden oy dilenecekler. Baskı ve sömürü düzenlerini, İMF uşağı iktidarlarını kaldıkları yerden devam ettirebilmek için bizden oy isteyecekler. Yeni adlarla, yeni imajlarla makyaj tazeleyerek karşımıza çıkacaklar. Ancak adları ne olursa olsun programları nasıl olursa olsun özünde tüm Amerikancı düzen partileri aynıdır. Hepsi sermayenin çıkarları ekseninde birleşerek İMF programlarının savunucusu, uygulayıcısı ya da destekçisi oldular. Hepsi sermaye uşağı, İMF dostu, işçi ve emekçi düşmanı partilerdir. Hepsini hükümetteki icraatlarıyla gördük. İşte tüm bunlar ortadayken,

sendikalarımızın başına çöreklenmiş hain sendika bürokratları bu İMF partilerinden aday olma yarışına girdiler. Mecliste biz işçi ve emekçileri temsilen ve bizim çıkarlarımızı savunmak için yer alacaklarını söyleyen bu ağalara sormak lazım; düne kadar hangi platformda bizim için mücadele ettiniz ki şimdi de mecliste mücadele edeceğinizi söylüyorsunuz? Mecliste saldırı yasaları bir bir imzalanırken; özelleştirmeler, işten atmalar, düşük ücret uygulanırken ses çıkartmayanlar, dahası tabandan gelen tepkileri bastıranlar mı savunacak bizim haklarımızı? Üstelik daha şimdiden İMF'ye bağlılık yemini eden, bu konuda adeta senet veren partilerden aday olanlar mı savunacaklar haklarımızı?

İşçi arkadaş,

Bu hainler bu ihanetleriyle halen sendikalarımızın başındalar. Ve biz işçileri temsilen orada yer alıyorlar. Bu hain takımı başta olduğu sürece, saldırıları püskürtebilmemiz ve haklarımızı koruyabilmemiz mümkün değil.

Onlar nasıl safını belirliyorsa, bizde onlara karşı tek vücut tek yürek olmalı ve safları sıklaştırmalıyız. Sendikaları bu bürokratlardan temizlemek için tüm inisiyatifimize elimize almalıyız. Sermaye, sendika bürokratları ve İMF programlarıyla bizi teslim almaya çalışırken, biz de taban örgütlerimizde birlik olarak sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Sendikalarımızı İMF'ye bağlamaya çalışan bürokratlara ve İMF'ci düzen partilerine karşı tek silahımız olan örgütlü gücümüzü harekete geçirelim. Bu gücü harekete geçirdiğimiz taktirde onlardan hesap sorabilir ve kazanabiliriz.

Bir metal işçisi/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

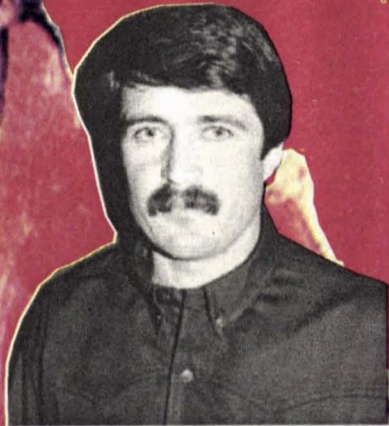
6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ulucanlar zindanında katledildiler!

ZAFER KIRBIYIK

HABİP GÜL

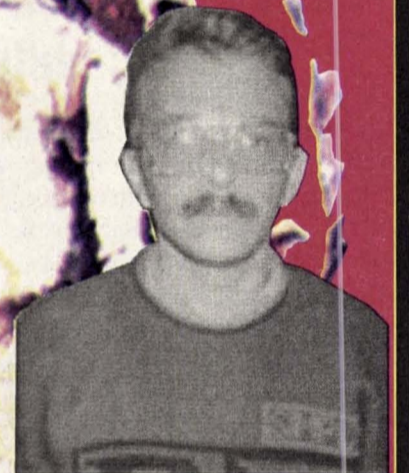
ÜMİT ALTINTAŞ

MAHİR EMSALSİZ

ÖNDER GENÇASLAN

İSMET KAVAKLIOĞLU

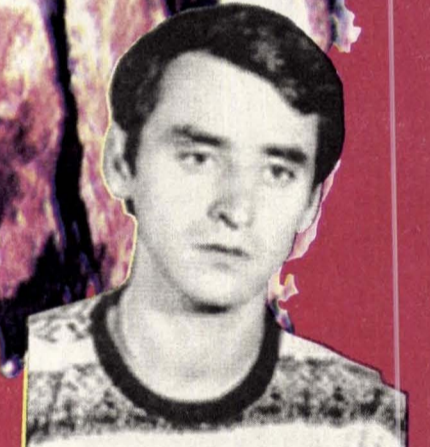
AHMET SAVRAN

ABUZER ÇAT

AZİZ DÖNMEZ

HALİL TÜRKER

**İnancın olduğu yerde
zulmün hükmü yoktur!**